

The image features a central globe showing the Americas, with a film strip winding around it. On the left side, a blue and orange DNA double helix is visible. The text 'SODRÁSBAN' is written in large, bold, orange letters across the globe.

SODRÁSBAN

2014

Sodrásban 2014

*Amatőr költők
antológiája
2014*

2014

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító: Dezső Ilona Anna

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes
(<http://www.iropult.hu>)

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

Tartalomjegyzék

TARTALOMJEGYZÉK	3
ÍRÁSAINK.....	7
ASZTALOS MORELL ILDIKÓ	9
ÁFRA PIROSKA.....	10
B. B. NALA	12
BAJNÓCZI PIROSKA (DOBAI DÁVIDNÉ).....	14
BALOGH VERONIKA	15
BAZSÓ ÉVA ANDREA (KORIN).....	16
BENEDEK-NIKLI HUNOR	18
BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI).....	20
BODÓ CSIBA GIZELLA	24
BUBRIK ZSERALDINA	28
BUDAI ISTVÁN	30
CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET	31
CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS.....	32
CSORDÁS BARBARA	37
DITTRICH PANKA.....	39
DOBOSI VALÉRIA.....	40
DOBROSI ANDREA	43
DOMIN JOLÁN	49
GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA	54
GÓSI VALI.....	63
GYÖRKE SERES KLÁRA	66
HAJDU MÁRIA	68
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)	70
INOKA PÉTER.....	75
JALCS IRÉN	77
JÁRTÓ RÓZA.....	79
KAMARÁS KLÁRA.....	82
KESZY-HARMATH DÁNIEL	86
KISS ANGÉLA (MIMANGI).....	89
KONCZ-KOVÁCS ANNA	93
KORDÉLY MÁRIA.....	97
KUTASI HORVÁTH KATALIN	99

KÜHNE KATALIN.....	111
LÁM ETELKA.....	112
LONGHERA.....	118
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT	123
MÓRICZ ESZTER	124
MUKLI ÁGNES	125
MÜLLER SZILVIA	126
NASZVADI SÁNDORNÉ.....	127
NÉMETH NOÉMI	128
NÉMETI-VAS KATALIN.....	130
NÉMETI ZOLTÁN.....	132
ORDAS ANDREA.....	134
P. BORBÉLY KATALIN	136
PAP MÁRIA	137
PAPP ERZSÉBET (ZSIKE).....	139
PETRES KATALIN.....	143
QUIET ARTIST	149
RIBA ILDIKÓ	150
SCHEAU BRIGITTA	152
SZELES GYÖRGY.....	160
SZEPESI ZSUZSANNA	166
TÓTHNÉ FÖLDESI ILONA	168
VARGA KATALIN.....	170
VITÁL MÁRIA	173
ZSOLNAI TÍMEA	178
BEMUTATKOZUNK.....	183

GRAFIKÁINK/FESTMÉNYEINK:

SZOKODI VERONIKA: KIVETÜLÉSEK V.	6
SZOKODI VERONIKA: KIVETÜLÉSEK VI.	8
SZOKODI VERONIKA: TÜKÖR-KÉP II.	85
SZOKODI VERONIKA: REJTVÉNY	182
SZOKODI VERONIKA: KIVETÜLÉSEK II.	184

SZOKODI VERONIKA: KIVETÜLÉSEK V.
(részlet)

Trásaink

SZOKODI VERONIKA: KIVETÜLÉSEK VI.
(részlet)

ASZTALOS MORELL ILDIKÓ

Szavaim

Szavaim
csatornák mélyébe
csobbanó vízcseppek,
gyűrűző hullámok
a végtelenül magányos
mindenségben,
visszhangra vágyó,
hangtalan sikolyok moraja
távoli egekben.

Trapéz

Léted vékony
szálán lebegsz.
Lépést vétve
zuhanásod
éjmélyi csend.

Bénít a vágy
a fény után
a túloldalon.

Fény csillagai

Kígyók fészkének
mély éjét vigyázva
ibolyák gyújtják meg
a fény megannyi csillagát.
Sötétlő, avaros ágyban,
dideregve tavasz fagyában
madarak hangáznak
távolok zümmögő zajában.

ÁFRA PIROSKA

Péntek megint...

Nyár.
Aszfaltba olvadt test.
Elképzelem...
Villanyoszlop,
forró macskakő,
a betonház poros
ablaka mögött magány.
A hamburgeres előtt,
a barnító melegben
dagadt, vigyorgó fejek.
Papírgalacsint rugdosó
lábak...
Közelgő agyhalál,
szárnyaszegett álmok.
Rongyos kéregetők,
elmaradt ünnep.
Koszos váróterem.
Széken hagyott
reklámtáska.
Félbe szakadt gondolatok
kavarognak a légben.
Széttépett fotók
zsinóron lógnak.
Gyermekeket cipelő anyák:
Agapé.
Hallgatótag kisfiú az ölben.
Sorsok.
Bedőlt falakon kúszó
gyilkos indák.
Jégvirágot bújtató tekintetek.

Szállás, festetlen padon
hagyott szerelem.
Ma még nem láttalak.
Hátba lő a közöny,
véres töltényem
ruhám alatt rejtegetem.
Jól vagyok.
Tolakodó, taposó
emberek lökdösnek.
Megjött a busz, felszállok.
Fileo!

„Wellness”

Erdő mélyén, hajnali csendben
A ködfátyol álmosan fellebben.
Tündöklő fényben pompázik a táj
Ébred a lomb, és édes dalát zengi a csalogány.

Béke és harmónia illata száll,
Águkkal nyújtóznak az odvas, néma fák...
Az avarból ibolyafej bukkan elő,
Körötte páfrány, mint zöld legyező.

Kopog a fadoktor, szél furulyáz,
S a fű között lassan, kővé válnak
a kidőlt törzsek, koronák.
Roppan az ág, zizzen az éger,
könnyét hullajtja a lehulló levéllel.

Szeder és vadrózsa virágözön,
Somvirág-koszorú, gyermeki öröm.
Ember-természet, madár-virág
s ti, néma fák, őriztétek mindvégig tovább
a titkot és ezer csodát!

B. B. NALA

Mint a csörgedező patak

Örök szerelem völgyében virágzik a liliomfa ága,
A vágy az elvarázsolt éjben holdfényt tükröz a hegy patakjába.
Úgy adom neked Sorsomat, mint az örök szerelem virágát,
Lázás szívdobbanásomat, melyet sugarad gyönyöre jár át.
Mint a csörgedező patak, olyan az én örök szenvedélyem,
Csöndbe tűnnek a halk szavak, ám szépséged felszítja a vérem,
Hiszen szívem csöndes álmát a sugaraiddal áthatottad,
Vallomás a vágy dalán át, tüzes lelke a színarany húrnak.
Áthatod az éj ezüstjét a szerelem örök dallamával,
Mint a Hold a patak tükkrét. Érzem, Sorsom újra rád talál majd.
Te vagy nekem a szívdobbanás, ha a csillagfüggönyön át nézlek,
Felkelti a vágy hajnalát, virága a szerelem völgyének,
Hisz a lelkemet betölti szétszóródó, édes illatával,
Az álom völgye az éneket felkeltette szívem halk szavával.
Amikor a felkelő Nap kibontja a liliom virágát,
Álmot tükröz a patak, vallomás csendül a völgy dalán át.

A szenvedély arany szárnyú méhe

A te arcodat tükrözi égő szívem mélye,
Imádatom szenvedély arany szárnyú méhe.
Melynek szárnya elveszik a napsugarakba',
Életemnek gyönyörét a létezésed adta.
Amikor meggleltem én a csendülő forrást,
Kibontotta a napfény az illatozó rózsát,
Mely illatával csalogatja az arany szárnyú méhet,
Álmok aranyködjén át gyönyörködve nézlek.
Gyönyörködve nézlek a vágy hajnalán túl,
A szirmokról lepereg az illatos virágpor.

Szívem húrján felhangzó ütem

Tüzes szárnyak az éji Hold ezüst sugarán,
Álmok dala hangzik, ha fellobban a láng.
A gyönyör perce áthatja lázas ütemét...
Mit tehetnék, Szívem, hisz a vágy bennem ég.
Sokszor úgy érzem, én is tűzként lobbanok,
Olyan a szenvedélyem, akár a dalok.
Te vagy az álmok húrján felhangzó ütem,
Az éji könny a rózsa szirmán csillagként pihen.
Hold fényében kitárnám tüzes szárnyamat,
Minden vágyam, Szerelmem, hogy megtaláljalak.
Te jelented nekem a lázas ütemet,
Égő lelkem az arcod csodatükre lett.
Átölelnélek, amikor a vágy dala szól,
Álmodozó szívembe nyílvessző hatol.
Szerelmem, a sugarad csöndesen kísért,
Vágy rózsájához ér ujjam a csillagokért.
Tenyerembe zárva az éji könnyeket,
Érted merengő szívem álmot rejteget.
Hold fényében suttogok száz csöndes imát,
Az álmok szentélyén csak egy szó hallatszik át.
Mit megvallok százszor a lázas esküben:
Te vagy a szívem húrján felhangzó ütem.

Vérvörös rózsa

Sokszor úgy tűnik, mintha könnyezne a vérvörös rózsa,
Pedig csak az illatos szirmát nyitja csókra.
Egybeolvad illata a felhő harmatával,
Ám betelni nem tud a szerelem halk dalával.
Egy dal, mely magába rejti az illatos rózsaszirmokat,
Bársonyuk tükrözi az én örökké tartó titkomat.
Mint olaj a tűzre, olyan a szívnek e dallam,
Harmatként hulltam a vérvörös rózsára, s benne maradtam.

BAJNÓCZI PIROSKA (DOBAI DÁVIDNÉ)

Vizet hajtogatsz

Medrem, medrem
Forgatod
Szilárddá, erőssé,
Karoddá, velődde.

Vizem, vizem
Hajtogatod
Utaddá, fényeddé,
Galambos kertemmé.

Mintha örökkön-örökké
Lettél volna,
Mintha az ég folyvást
Új szelet fűjna.

Friss az alma,
Ropog a szőlő,
Átölel a mosolyod,
Álmom az árnyékod.

Vártál, voltam.
Maradsz, leszek.
Galambom a számos határ,
És én megyek Veled.

Barátok Verslista honlapja: <http://portal.verslista.hu>.

BALOGH VERONIKA

Álom

(Még mindig az uramnak...)

Ma újra tiéd voltam...
Összetoltad az ágyakat a kórteremben,
hogy le ne essek.
Hozzád bújtam - ismerős melegség -,
szorongás, keserűség..., hiszen nem vagy!

Miért, mitől óvsz még mindig?

Tegnap is elárultalak...
Mást öleltem, ő csókolt, dédelgetett,
izzadt homlokom simította,
csókolta könnyemet...

Nem bánod?

Nem bánod – tudom –,
azt szeretnéd, ha boldoggá tenne...

Szemed kékjébe merülök...

Lázassuttogásod méhemig hatol,
karom karójában kéjesen kutatod
testem mélyét, lelkem rejtekét.
Forró feszüléssel simulok hozzád,
testünk egyesül e buja ölelésben.
Feledve világ, gond, bánatok,
túlfűtött képzeletem szárnyal sebesen,
repül a boldog beteljesülés felé.

Szemed kékjébe merülök...

BAZSÓ ÉVA ANDREA (KORIN)

Csend/hangok

Ha meghallod a csendben
szíved dobbanását,
lehunyt szemeddel látod
az idők varázsát,

bőrödön érzed a napfény
érintését,
a leszálló éjben felgyúló
milliónyi csillag fényét –

Otthonodra lelsz!

S kit hontalannak hittél
– árva lelked –, nem árva
többé,

ha el is rohan melletted
ez a rideg világ.

A vers imája

S mint olvasod
a drága szókat.
Magadhoz úgy
öleld,
mint megtért
jó barátod.
Szíved dallama,
a vers, a rím.

Ahol

Ahol a fák
az égig érnek,
ágaik...
Istennel beszélnek.

Létezésünk

Halovány fényei
a létezésnek,
törékeny életünk
apró gyertyaláng.
Szellemünk mégis
világít a mindenségben.
Léleknyomot hagyunk,
magunk után.

Balaton

Vized bársonyként csillog,
benne aranylik a lenyugvó
napsugár –
hús nyugalmat árasztva
így csendesedik el a táj.

Máskor, ha vihar jő vad szelekkel,
erődet fitogtatva, óriási hullámok
csapdossák partjaid,
majd – ismét megszelídülve –
a kikötött csónakon
már csendesen csobban a víz.

BENEDEK-NIKLI HUNOR

A csodaszarvas

Régen az ősi napkeleten
két folyó folyt a kéklő tengerbe.
Itt volt egy város, Ur volt a neve,
ott mindenki azt hitte, hogy Isten gyermeke.

E városnak Nimród volt a királya,
nagyon szerette, ha ment vadászatra.
A király feleségének Enéh volt a neve,
Hunor és Magor volt kettejük gyermeke.

Apjuk már ifjú korukban vadászni vitte őket,
és senki nem tudta legyőzni kettejüket.
Bátor és hős harcosok lettek,
bármilyen íjat kitűnően kezeltek.

Hunor s Magor apjuk nélkül mentek vadászni,
ötven-ötven harcossal indultak vadat hajtani.
Nyomukat sem lehetett látni,
Vadak százait sikerült le vadászni.

Indulnának már hazafelé ők,
mikor az erdőből egy szarvas bukkant elő.
A szarvas maga volt a gyönyör.
Elindultak azzal a parancssal, hogy nem tűnhet el a szemük
elől.

Próbálták utolérni, megsebezni őt,
de mellélöttek minden nyílve szót.
Lepihentek, mikor a nap elbújt a föld mögött,
táncoltak és lakomáztak a lefekvés előtt.

Indulni akartak vissza Ur városába.
A csapat korán reggel ült a lovára,
amikor a szarvas hirtelen elébük bukkant,
Magor elkiáltja magát: ki elejti, az aranyat kap.

A második nap is a szarvast üldözték,
hegyen-völgyön át kergették.
A csodaszarvas eltűnt a lemenő nap fényében,
az éjszakai mulatozáshoz már senkinek nem volt kedve.

Harmadnap reggel is lóra ültek,
mikor az a csodálatos szarvas előttük termett.
Százkét lovas a vadat üldözte,
de egy harcos sem érhetette el.

Vágtattak a lovak, mint a szél, olyan gyorsan,
azt sem tudták, hol van már Nimród országa.
Hegyen-völgyön át üldözték a szarvast,
a nap végére a csodaszarvas eltűnt egy gyönyörű tóban.

Éjszaka az „üldözők” táborát vertek,
szinte egy falatot sem ettek.
Nem énekeltek, táncot sem lejtettek,
a két testvér is hamar lepihent.

Éjjel gyenge szél suhant át az erdőn,
halk hangok üzték el az álmat a harcosok szeméből.
Százkét lány énekelt és táncolt a mezőn,
a százkét harcosnak tartották Pannoniában a menyegzőt.

Sok-sok évvel utána,
Nimród fiai kettéváltak.
Hunor utódaiból lettek a hunok,
Magor utódaiból pedig a magyarok.

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Az írás öröme

Temérdek szó ajkamon,
Kimondani nem tudom,
Ezért inkább leírom.

Szavaim elhagyják a tollat,
Hogy szép sorokat rójak,
Vonalas és sima papírra.

Lágy, selymes betűk,
Átszövik a szavakat,
Mint félkész hímzésen a tűk.

Kerekdedebb mondandóm
Vár rám szótlanul,
Ahogy felhőtlen égre a szép Hold.

Most kisütött a Nap,
Felkelti kedvemet sugara,
Egyre szebb verset írjak.

Tollamat eme pillanatban leteszem,
Számomra az írás tölti időmet kedvesen,
S így most ezt a versemet be is fejezem.

Bohóc

Vidítást hozó,
Fénylő szempár alatti krumpliorr,
Rúzsos szájú, fénylő mosoly,
Derűre, vidámságra, jókedvre fordító.

Néha kezében hegedű és vonó,
Nem kell most sem sör, sem elvonó,
Kacagás utáni lelki megnyugvó,
Fésűje ötujjas, sosem kócos.

Trabantban/Bakancsban ralizik a porondon.
Annyira, hogy nem kavarja fel a port,
Gyermeki és felnőtt szempár ragyog,
Mindenkivel feledteti a szomorú sorsot.

A bementő szól:
Lehet, rossz lett a mikrofonom,
Azért kiabálok, s vagyok hangos,
Integessünk! Tapsoljunk! Búcsúzik bohócunk.

Éjszakai fény

Éjszakai fény,
Oly távoli még,
Idelent a sötétség.

Csillagok ragyogók,
Lehetne mindegyik bolygó,
Fényük a szemnek sugárzó.

Felhők nélkül
Hold az égen csücsül,
Teli korongra szépül.

Hajnalban mindez elmúló,
Keletre nézve jelentkezik a Napkorong,
Ilyenkor van leghidegebb – s az elfelejtett álom.

Anyai ölelés

Édesanyám két tenyere
Számomra oly különleges,
Hisz ő még rendesen balkezes.

Megériinti arcomat,
Csodálatos, mikor simogat,
Jelzi, így világa befogad.

Gyönyörű vonalak a tenyerén,
Két keze jelzi: fiatalos még,
Számomra oly meleg, mit felolvaszt, az a jég.

Anyám karja átölel,
Simogat, húz magához keble,
Mondja is, mily nagyon szeretlek Tégedet.

Sodrásos intelem

Emberi léptek,
Vehemensek,
Mint rail-jetünk /vonat/,
Oly sebesek.

Az ember
Csak megy,
Mi kérdése:
Mi lesz így velem?

Erre a válasz
Bizony néma,
Mert ebben a pillanatban
Még senki sem tudja.

Épp ezért, ember,
Óvakodj, ha fogsz valami fegyvert,
Mert kezeden,
Veszélyes lesz! –

Azt javaslom, emberiség,
Tartsd meg a nép bölcs türelmét,
S úgy tartsd magad előtt polgári tükrét,
Hogy ne veszejtsd el a józan eszt!

Hold

Éji Hold
Felragyog,
Védi álmom,
Simogatja arcom.

Gyors tempó

Léptek, nyomok,
Most,
Mai világunkban
Oly nagyon gyorsak.

Népek, nemzedékek
Lépteinek
Siettetése
Villámsebes.

Követni ezt már nem tudom,
Hogy világunk merre sodor.
Emberek, gondolkodjatok!
Hová tart eme gyors tempó?

BODÓ CSIBA GIZELLA

Mint egy gyermek

Minden felhőt megcsodálok
S minden naplementét,
Csontra vetkőzött faágat,
Válást benyújtó levélkét.

Elolvadok minden kiscicától,
S minden árteret fotóznék,
Teremtés öblös kosara, gyümölcsöd
Mitől oly csábító édes-méz.

A világ gyönyörű! – színeken túl,
A szivárvány fölött a túl-világ van?
A természet egyesül szép halállal?
Az ember gyógyul-e ember által?

Naplementém

Szálfák fényes törzsei
Vonták fogságba a naplementét,
Őrizték kemény kopóként,
Uralni nem tudták, elengedték.

Naplemente, minden eltűnésed
Közelebb repít a véghez,
Lelőtt sasként vagy beteg verébként
Közeledem az éghez.

A fák rácsain innen
Nincs kötve a szabadságom,
Mégis, a vörös korongon túli,
Fényes illatú mezőkre vágyom.

Éjszakai forgalom

Az ég vászna szertefoszlott,
Felhő-rongyokba burkolózott
A vérbe mártott ujjú naplemente,
Fényét a hegybe törölte.
Lángolt a távol,
Mint Nero Rómája,
Így történik – nap, nap után,
Nyugaton süllyed a Nap gyásza.

Talán Hekaté nem hagyott aludni,
Vagy csak a kötélén száradó holmi
Mozdult, libbent a gáz lángjára,
Párnán is érződött izzása.
Éjszaka minden úgy összeolvad,
Süllyed, vagy felemel, – kiüresedel,
Eltűnsz, mint hajdan Lemúria,
S az álmokon átszáguld létezett
Vagy majd létező világok korszaka.
– Számtalan álom, megannyi élmény
egyetlen éjszaka.

Titkok

A hegyfőt ködsál takarja,
mi mögötte van, titok.
A nagy titok te vagy,
Ki ismer téged,
Az a még nagyobb!
Üres kockák négyszögében...
Erről szól az élet: keressétek!
A válaszok a megfejtetlen
Megfejtések.

*

Védett völgyben,
Ringató vízben
Lubickol létem.
Honnan kerültem,
Hogyan merültem,
Féltem, kértem?
Talán majd megértem.

De már itt vagyok
A körben,
Mélybarna Földanya méhe,
Itt ringok a közepében,
Szíve dobbanását,
fejem felett hallgatom, –
Dobbanásban körbeölel, –
Térj vissza!
Térj vissza –
Magzatom!

*

Milyen megsemmisülés,
Milyen születés,
Találkozások órája
Az elcsendesedés.
Kik elmentek, jönnek sorba',
A világ nagy folyója sodorja
Emléküket.

Ballagunk és reménykedünk

Csak ballagunk sárguló avarban,
az utat nézve, lehajtva fejünk,
messze érünk, vagy maradnak elvarratlan...?
csak ballagunk és reménykedünk!

A Napra bízva

Álmomban nincs korom,
S nem szólítanak nevemen.
Hajnalban magamat keresem,
Hogy visszahozzam valakinek!

Álmomban mindig utazom,
Pörögnek köröttem útitársak,
Mint kik járműre várnak,
Ébredéskor már nem jönnek velem.

A Hold halványan elsétál,
Csókot nem pecsétel homlokomra,
A Napra bízva életre lehelésem,
A csillagok lehullnak takarómra!

Változó – változatlanok

Keze nyoma a vállamon,
Sziklába örökölt páfránylevél
Finom, füstölő-kígyózás illatú tenyér,
Mi belengte arcom és a szobát –
Valami édes éteri, valami más,
Mint a hétköznapiok.
Ezzel az emlékekkel ballagok
A folyó partján, mi azóta kicsit feljebb talán,
De a folyó száz esztendő óta úszott
A kanyarnak ezen a hajlatán.
Ezer változás a szigetek oldalán.
Változott a vízmeder ott átellen',
Csak a kezed nyoma, az illat nem változott,
A szentendrei töltésen sétál velem.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>.

BUBRIK ZSERALDINA

És eljő a gonosz...

Minden ember életében eljön az a nap, amikor úgy érzi, kár volt felkelnie, nem kellett volna sehová sem mennie. Azon a napon hajnali ötkor keltem, mert időpontom volt az orvosnál. Mivel két hete nem voltam otthon, először haza kellett mennem, átöltözni. Az út fél óráig tartott, már alig vártam, hogy hazaérjek, gondoltam, főzök egy kávét. Előkészítettem mindent, már csak a víz volt hátra, odamentem a csaphoz, de a víz nem jött. Gyönyörű, már kávét sem ihatok. Mivel még reggel hat óra volt, nem költhettem fel a szomszédokat, hogy megkérdezzem, miért nincs víz. Nyugalom, egyszer majd csak lesz. Elindultam, és háromnegyed hétre értem a kórházba. Várni kellett még, mert hétkor nyitják ki az ajtót. Hatan voltunk kint, gondoltam, előveszem a könyvet, és olvasok egy kicsit. Sokan nevetnek rajtam, amikor azt mondom: –Megyek az olvasói klubba...– olyankor tudják, a kórházba megyek. Szóval ott állok, könyvvel a kezemben, amikor látom, két fekete macska közeleg felénk, majd megállnak, játszanak egy kicsit, mintha mi ott sem lennénk. Egy kis idő után az egyik macska – otthagya társát – felénk közelít. Védekező állás-módba helyeztem magam, mivel allergiás vagyok a macskaszőrre. Kecses mozgásával felém vette az irányt, szemeim kimerévített tartásával próbáltam ellenállást tanúsítani. Sikertelen volt, mert négyszer körbejárt, és otthagytott. Egyből megnyugodtam, bár a többiek mosolyogva néztek rám. Végre kinyílt az ajtó, bebocsátást nyertünk. Sajnos, az orvos nem jó eredménnyel kecsegtetett: a gyógyszerem adagját fel kell emelni. Ez volt a mai napom harmadik rossz élménye, de úgy gondoltam, több már nem jöhet. Tévedtem.

Indultam haza, amikor eszembe jutott, még nem vettem meg a sziloplasztot, ezért megálltam az áruház előtt. Bementem, de mivel nagy területen van, eltévedtem, ezért odamentem egy kedvesnek látszó eladóhoz, és segítséget kértem. A válasz így hangzott: – Gondoltam, tud olvasni, ezért odamegy, két sorral odébb, és megtalálja. De ha nem tud olvasni, szívesen megtanítom! – majd hátat fordítva otthagytott. Én ledermedt lábakkal és értetlenül ott álltam még egy darabig, és azon gondolkodtam, hogy mit is rejt belül egy kedvesnek látszó ember. Kis idő után megtaláltam a helyet, fizetés után beültem a kocsiba, bekapcsoltam a rádiót, próbáltam magam megnyugtatni. Fél óra út után megérkeztem, de még el kellett mennem a gyógyszertárba, és olajat is kellett vennem. Kissé megnyugodva az eddig átéltek fölött – elindultam gyalog. A gyógyszertár után irányt vettem a bolt felé. Minden simán ment, nem történt semmi, amin csodálkoztam is. Kezembe vettem az olajat, még szerencsém is volt, mivel a pénztárnál nem láttam senkit. Kezdett jókedvem lenni, amikor észrevettem, két hölgy áll egy teli bevásárló kocsival, körülbelül másfél méterre a pénztártól. Mivel beszélgettek, megpróbáltam kikerülni őket, mire az egyik hölgy megszólalt: – Sorban állunk, álljon mögénk!

Megálltam az olajjal a kezemben, azon tűnődtem, miért nem engedték meg, hogy előre menjek. Nem baj, kivártam a sorom, majd elindultam haza. Az úton végiggondoltam az egész napomat, mikor egy nagy, szúró fájdalmat éreztem a bal talpamon. Megálltam, láttam, hogy a cipőm alatt egy rózsabokor darabja áll ki. Próbáltam kihúzni, ami egy kicsit nehezen ment, de sikerült. Sántikálva hazaballagtam. Beléptem az ajtón, úgy döntöttem, a mai napon nem megyek sehová, inkább lefeküdtem aludni. Amikor hazajött a kedvesem munka után, és átölelt, minden gondom kiment a fejemből. Elfelejtettem, hogy egész nap milyen sok szerencsétlenség ért. Boldog voltam...

BUDAI ISTVÁN

Mire megéred...

Mire megéred a hatvan évet,
rájössz: egy útvesztő az élet.

És holtodig fog gyötörni:
nem tudsz belőle kitörni.

S ha mégis valahogy kijutnál,
az sem lesz több annál,

mint mikor az elágazásnál
új és újabb keresztút vár.

Kárba vész így törekvésed:
magadtól nincs menekvésed.

Én már csak...

Én már csak ilyen vagyok,
nem fognak a téli fagyok,
nyári nap-tűz meg nem éget,
kedvelem a derűtséget.

Vígan telik minden napom,
mosolygok csak gondjaimon.
Homlokom, ha mutat redőt,
kikacagom a nehéz időt.

Kedvem meg nem töri semmi,
élni, élni, élni és nevetni.
S ha majd értem jó a halál,
az is jókedvemben talál.

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Reggel /Pet-la versek/

A Nap végiglehel
az ébredő kert:
égbe szálló harmatcseppek...
Madarak szajkóznak.
Minden fészekrakónak
a ma: egy újabb esély.
Nekem te vagy.
Elnézlek, ahogyan
fejed nyugszik
álom szötte párnádon.
Egy másik világban
jársz még. A fénynek
te vagy a játék, végig
szalad kacéran arcodon.
Hagyom.
Úgy omlasz rám,
mint őszi erdőre a napfény.
Érintésedtől virágba
borulnak szemeim.
Bennem leledzel,
áramolsz ereimben,
száguldasz ezerrel,
csobogsz, bongsz.
Reggelbe fülünk.
Sóhajunktól elevenné
válnak a tárgyak:
örömtáncot járnak.
Karjainkban remeg
egy másik világ.
Szemünkben orchideák.

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Bükkszentkereszti nyarak

Itthon vagyok,
Átölel a csend, hagyom,
Végtelen béke szállt e tájra,
Isten a lábnymait hagyta itt hátra.
Az élet küszködés, harc – sokszor a semmiért,
A csendben mellém ült az emlékezés, az emlékezés.
Itthon vagyok, itthon, érzem az anyaföld szagát,
A fa felszálló füstjének kesernyés illatát,
Nézem a völgyet: a tisztást és a fákat,
Az ősi, tiszta harmóniát, ami megbabonáz,
Ami boldoggá tesz mindig, de mindig megaláz.
Délután a vörös fenyők tűleveleire a napsugár
Milliónyi arany pelyhét hogyan hullatja rá,
Az éhenkórász mókusok száguldanak, mint
A szélvész, le a fáról, fel a fára, majd a szomszéd
Diófáján számba veszik, érik-e a termés. Érik-e?
Nagyokat libbenve pillekönnyen egyik ágról
A másikra repülnek a pehelykönnyű térben.
Hol vannak a régi társak, régi utak,
Régi álmok, hol vannak a jó barátok?
Hol vannak a csillagfényes, fülledt esték, mikor
A völgyet a sült szalonna és hagyma illata betemették,
Mikor a távolból nótafoszlányait küldte felénk egy-
Egy vidám társaság, kurjantva nagyokat, majd csend lett,
Kis lámpásaikkal kezeikben a szentjánosbogarak
Repkedtek ide-oda, üzentek a nagy égi testvéreiknek,
Távoli hűvös csillagoknak, a távoli rideg rokonoknak,
Jöjjenek közénk, üljenek közénk, és melegedjenek.
Parázsló tűz hevében, fel-fellobbanó fényében
Víg táncot roznak az árnyékok köröttem,
Ugrándoznak, mint kis koboldok, manók.
Itthon vagyok, átölel a csend, hagyom.

Leányommal együtt nézzük a tüzet,
Kiolvashatjuk-e, hogy mit hoz a jövő?
Mit hoz? S ha hoz, akkor milyet? Akkor milyet?
Szemeibe lassan lopakodtak az álombogarak,
Végül a tűznél egyedül maradtam, néztem az eget.
A tűz parazsa utolsókat lobbant, hűvös lett, hűvös,
Most fényesebben ragyogtak a csillagok az égen,
Az éj ráült a házakra és a völgyre, az erdő most
Éledni kezdett, hallom a baglyok huhogását,
A cikázó denevérek szárnya suhogását,
A csend sem ölel már, magamra hagy,
Magamra hagy, a varázslat megszakad.
Borzongó szellő is a távolba vágyik,
Alszanak az emberek, alszik a
Völgy és alszanak a fák is,
Várva, a holnapra várva
Álmodnak, álmodnak,
Új csodára vágyva,
Új csodára várva.

Sajóládi emlék

A kocsmá sem a régi már,
Nem lehet a falakon érezni a nikotin szagát,
A füstöt sem lehet vágni rég, a budoárból
A szellő nem hozza már a sörnek
Húggal kevert illatát.
Már a kocsmá sem az, ami volt.
Én, ahogy jöttem, olyannak maradtam,
Az emberek közül csak azokhoz kötődtem,
Kik hozzám jók voltak,
De magamból a többieknek
Mégis többet adtam,
Hát értük vagyok én a gyűttment,
A régi, mégis idevalósi.

A magány

Az önzés falát leromboltam,
Azt hittem, szabad vagyok,
De rám omlott a magány fala,
E rom lesz szemfödőm, ravatalom, temetőm,
Miért történt ez énvelem, hiszen – Uram! –
Meggyóntam minden bűnömet, minden bűnömet.
Öreg vagyok, erőm fogy, a magány fala
Végez velem, eltemet, ellene tenni
Semmit nem tudok, ó, Istenem!
Mégis megadtad énnekem,
Hogy az önzés falát
Ledönthettem.

Örök szerelem

Messzi erdők lágy ölén ring a méla csend,
Az úton jössz felém, szemedben béke,
Homlokodon a végtelen,
Szívedben szerelem, szerelem.
Nyár van, fák levele meg se rezzen,
Valahol a távolban egy fakopács veri
A tamtamot, múlik a nyár, múlik a szerelem,
Visszafogni nem tudod, majd jön az őszi köd,
És jön a tél hidege, minden emléked elsorvad,
Szétmállik, mintha nem lett volna sohasem,
De te akkor is jössz felém az úton,
Homlokodon a végtelen,
Szívedben szerelem, szerelem.
Messzi erdők csalitosának titkot rejtő
Sűrűjében, egy tavaszi reggelen,
Boldog kis madár énekl:
Szerelem, szerelem,
Örök szerelem.

Ős, bitang szél

Ős, bitang szél kavarg,
Táncot jár őszülő, dús hajadon,
Fák árnyéka lassan kihűl,
Hideg lesz itt kívül-belül,
Nem kérdi a tél, jöjjön-e.
A csókod is elenyész,
Tovasodródik, mint papírhajó
A napok lassú tengerén.
Ős, bitang szél kavarg
Őszülő, dús hajadon.

Egy ateista álma

Megkísértett a halál egy magányos téli éjszakán,
Istenhez fohászkodtam én, ki egész életemben voltam
Istentagadó. Bocsáss meg nekem, Mindenható!
Megkísértett a halál egy magányos éjszakán,
Hol kinn a fagyban állt a Sátán néma szobra,
Körötte a pokoli tűzben izzó szemű ördögök
Ugráltak, énekeltek, nevettek, mondták nekem:
Földi véged, néked földi véged!
Egy magányos téli éjszakán megkísértett a halál.

Egy tál lencse

Jót testvér, jó testvér,
Egy tál lencséd van-e még,
Egy tál lencséd van-e még?
Régen megettem, nagyon rég,
Nem egyszerre, apránként, apránként,
Jó testvér! Nagyon fáj az ezer év, az ezer év!

Téli este

A téli táj lomha testét
A hó és az este betemették,
Hideg, jeges szelek jöttek, ajtók
És ablakok résein át beköszöntek,
A kandalló fényében, a kutyám szemében,
Vörös bor ízében, tested melegében lobog a nyár.

Nagyapák szekerén

A két ló poroszkál lassan, gazdája a kocsi bakján
Ül mélázva fenn, nézi a porfelleget,
Amit a gépkocsik csaptak reá,
Nagyot köp keserű szájjal, káromkodik egyet,
S nógatja a két kivénhedt gebét.

Álmot kerget a tavaszi szél

Álmot kerget a tavaszi szél,
Nem maradt már belőlem
Semmi jó, semmi szép.
Nem maradt már belőlem
Semmi említésre való,
Elfogyok, mint az olvadó hó.
Álmot kerget a tavaszi szél,
Szép nyár jön, szép napok,
Maradék hóként olvadok,
Nem leszek már ott,
Nem leszek már ott.
Tavasszal, ha jönnek a simogató,
Langyos szelek, talán újrakél bennem
Az ébredés, álmodom, álmodom,
Talán egyszer még veled leszek.

CSORDÁS BARBARA

Gyarló szív

Pátyolgatod, s csatába küldöd eszeddel, mindhiába!
Önkényesen morzsol hangjegyeket a múlt hárfáin.
Hiába fojtod füstös Syrah bordó vérébe szégyenét,
savós nedvében a Kossuth-forrás sem enyész el érzéketlen
erejét,
s Tihany satírozott sziluettjének látványa sem ad vigaszt!
Láthatatlan, ki édes nedűben fürösztí, aranytálcán kínál,
s nemes kerámiával terít néki, sötét árnyában áll,
ki finom kelme hálójával, békét szőne elporladt testére.
Hiába edzed acélos falát, vagy lágyítod szépséggel,
ki igaz, jó, s az otthon lángját őrizné, láthatatlan.
Mily kegyetlen, gyarló és szégyenteljes e szív!

Nekem a Balaton

Még boglyas bokrok titkolják előlem,
ék és béke a táj, bakot nem lőttem!
Végtelen pasztell tükör, mely kápráztat,
ég a szabadság, pirul az ábrázat!
A Földet kisujjal körbeforgatod,
közel a Bakony, bólogat kobakod!
Kősziklán pózol a sirályok sora,
jó a tavi szél, s dagad a vitorla!
A bőröm' hús vízcseppek csókja óvja,
s őrzöm ampullában – a téli hora –
a napfény aranyló esszenciáját.
S a tájékos hétköznapi vitáját
a pagonyok rőt szőnyegén lépkedve
hagyom el, mely békét simít lényemre.
Kócos fák erődjében bújó otthon
hódolattal a lankák ölén honol.

A dűnék vére s folyékony aranya
tűnjék fel délibábos horizontból,
könnyedén vezesse lábamat feléd!
Fövenyén, a stégen, elér a remény,
és kikötve hajóm e meghitt parton,
érezem újra, mi nekem a Balaton!

A tétlenség hamvai

Megtörtén,
szégyenteljesen,
csontjaimba forrt titkaim
leplébe burkolózva,
meghasadtan,
kettétört énem
félelembe takarózva,
petyhüdt szívem
szilánkokra szakadtan
bánat üstjében bugyog;
idegi drótkötélzetem
gyarló kintornán húrozva,
máglyává sarjadt pánik
zsarátnoka kihunyva,
üres tükörképem
hullámok hátán ringatózva
tűnik homályába feledésnek,
bűnében tétlenségnek
veszejtődik jelentéktelenül,
s mind több az, miről
nem beszélek;
némaságba fúltak
értelmetlenségében
vegetáló létezésnek
kialudt szavai.

DITTRICH PANKA

Beleszerettem

Beleszerettem én is az őszbe,
a vele vénülő, kócos időbe.
A harmatos hajnali ködben
belevesztem a kopogó esőbe.

Beleszerettem csalfa szemébe,
a csendesen zúgó levelébe,
és dallam szőtte sugallatában
a belenyugvás halk viharába.

Beleszerettem e maskarába,
a meztelen fák remegő ágába,
és annak hűvös vigyarában
a színes kavalkád holt ágyába.

Beleszerettem, pedig jól tudtam,
örökké élve is meghal a múltam.
Beleszerettem, és azt is keresem:
ha majd föld temet, lesz-e ott szerelem?

Virtualitásom

nem vagyok itt
– sem „ott”
szívvel-lélekkel
mártózom testem nélkül
a térben és időben
most online
csak magammal
ne zavarjatok...

DOBOSI VALÉRIA

Márai székén

ülj le! ez a szék a tied,
még akkor is, ha az idő rólad megfeledkezett,
tudom, nem vagy bűnös,
de mégse egészen büntelen,
levehető itt a szigorúság szabta álarc,
ami mögött ott van a jegyben járó jelen!
ez a szék a nyugalom széke
ég és föld között,
ahol megvallhatod a reménytelen szerelmet,
s azt sem szólok meg,
aki a földre köpött,
mesélj!
magányos médiumként hallgatom
minden szavad,
nem lesz belőle útszéli pletyka,
ha azt mondod, nem szabad!
bíznod kell bennem
s magadban!
akár nyár, ősz, tél vagy tavasz van:
az én türelmem már örökkévaló,
ha arcomon könnyű eső folyik
vagy ráncaimba rakódik a hó –
miattad, érted lesz újra tiszta,
aki az időtlenség kapuját nyitja, csukja,
s hozza szájában azt a friss lehetetet,
amitől naponta több lehetek!
ülj le, mert ez a szék a tied!
hallgass! nem kell, hogy hazudd az ígéretet,
amit úgyse tudsz valóra váltani,
de ha mégis megszólalnál,
csak az igazat akarom hallani!

Ima

Csitítsd le, Uram,
égig füstölgő haragomat!
Sápadt arcomat
tavaszi szelekkel simogasd!
Borzongó hajnal,
ne hagyd, hogy szemembe rokkantsa
görcsös gondomat,
amikor a megoldás útja
rögös és tétova!
Mindig megbocsátó és meleg
szívárvány-szállal
kötözze sebeimet szavad!
Uram, csitítsd le
égig füstölgő haragomat!

Egy hét

egy hét volt neked a nyár: forróság,
olvadó aszfalt – megégett a szerelem,
elég volt egy hétnyi hideg,
hogy fröccsenő szele megdermessze,
kihűtse folyó aranyát
az ereidben pulzáló, mézízű hitnek,
számodra minden egy hét,
a tél, a nyár, a szerelem,
számodra az élet is csak egy hét,
lehullt függöny mögött magányos szereped
csak egyszavas, kurta,
felelhető megmutatkozás,
s ha egyszer meghalsz, egy hét után
már az utca pora sem fog emlékezni rád....

Eltékozolt érzések

Hagytál csak elmenni magad mellett,
szótlatlanul az alázat havában,
kisbolygót mímelve Napod körül
vérben horzsoltam térdig a lábam.

Szemlesütve gondolok ma arra,
mért voltunk vakok a szerelemre?
Ösztönöd ölelet kitakarva
megpihenhetett volna örökre.

Féltél talán a gyilkos muszájtól,
mit évek monotonosága ültet?
Nem bízhattad rám halandóságod,

mi elől élő nem menekülhet?
Hagytál hát elmenni magad mellett –
így most Isten mindkettőnket büntet....

Haiku apámnak, fiamnak

három szó nekem
az örökkévalóság:
volt, vagyok, leszel...

Előírás

vad kételyek gyötörnek,
a félelem rám tapos,
szűk szemembe dér szítál
egy vérfoltos holnapot,
az életem oly zajos,

mint vásári forgatag,
ahol a kikiáltó
tudtára hozza éppen
– mint egy világmegváltó –
a népek, hogy most mi jó...

DOBROSI ANDREA

Tisztára...

A vonat verte reggeli ritmus bőszen hajbókol a hétvégi csendben. Pedig elnyomja a fülhallgatóból áradó hangvihar.

Szemem már és még nyitva, hazáig kísér. Rátapad egy piros kabátra. Férfi hordja. Ősz hajára egy sötétkék baseballsapka feszül. Az ülés eltakarja arcát, de nekem épp elég az is. Félig kikandikáló, fémkeretes, ovális, ezüst szemüveg. Tisztára te vagy.

Néznélek, pedig valami folyékony gyöngy csiklandoz. Egyre homályosabban látok, mialatt belém tódul mobilomból a zene. Egy hang ismétli a címet a rádióban: Másnap. Én is ismétlgetem: Másnap, más nap, más élet... Most mintha mégis itt lennél – abban a piros kabátban.

De felállsz, talán máris leszállsz. Mint a darwini egyedfejlődés: lassan, komótosan. Pedig pontosan tudod, hogy tudom, nincs már rá szükség. Mégis felidéztetted velem a pillanatot, ahogy a múltban láttalak. Ugyanaz a járás, tisztára te vagy.

Most akkor ennyi? Nem akard, hogy sírjak, ugye? Pedig a fülembé bűgő zene énekese is nemrég távozott, valakinek ő is ott ül a vonaton, azzal a folyékony gyönggyel szemében.

A dalszöveg akár egy filmfelirat, passzol a képhez. Igen, az a rossz egyszer véget ér, ahogy tudatja. Legalább hallottam utolsó lélegzeted, mit hallottam, még mindig itt cseng két dobzó között. Köszönöm neked. Fáj, hogy itt hagytál, de máig a gondolatom dédelgeted.

Ülök magammal, meg a fülhallgatómmal kettesben a vonaton, próbálok belenyugodni: az a piros kabát nem az enyém. Van hozzá valami égi távirányító, azon benyom valaki egy gombot, ki- és bekapcs. Emlékautomata. Elengedlek, de csak a képet. Játsszol velem, visszajössz, leülsz. Pont ugyanúgy. Túlvilági flört.

Közben a vonat halad, olykor megáll. Most is. Várja a másikat. Bennem is érlelődik a könny, aztán elsuhan. Hozzád. Nézünk, várunk. Élményt kovácsol a csend, a bizarr hiány. Lúdbőrt. Ezt hozza ki belőlem a piros kabát. Elhagy az ellen-vonat, ahogy egykoron te is. Ilyenek a létek. Utak, ahogy behálózna minket, mint itt is a sínek, és az egyik a miénk. Majd megtudom.

Az a gyöngy már nem is csiklandoz, bizserget. Megtaláltad lelki G-pontomat. A végállomásig kísérsz. Én sietősen, munkából haza. Te is valahova, épp ellenkezőleg. Kék baseball-sapka, piros kabát. Tisztára te vagy.

Először megtorpanok: most merre? Aztán hagylak, de el nem felejtelek. Mit is tehetnék? Folytatom utam, tovább hallgatom a zenét.

Gyertyánál

Békéd az enyém is, te vagy a békém,
hiányzol mégis, végtelen',
elragadott múlt, jött jelen,
a jövő nem is tudja: bennem élsz még...

Bennem hirdeted: a jóság halhatatlan,
ki nem tép belőlem idő,
izzik lelked, árad a hő,
de nélküled csak hideg kő maradtam...

Ezért kell imába foglalnom téged,
áldom neved, fáj hiányod,
ha nem is hallják, kiáltok:
mit senki sem vehet el, az emlékek...

Emlékezem

Emlékezem,
Általad nincs a nincs,
s most végtelen.
De bejárjuk, csak ints.

Látom: látlak,
belém préselődöttél,
mint a látszat.
Nyár vagy, tavasz, ősz, tél,

időtlenül.
Öltsd belém csenededet,
élsz még belül,
mint ág, ha megremeg.

Fújhat a szél,
feledésből rángat,
éledhetnél,
kihalhatna látszat.

Emlékezem.
Te adtál rá okot,
lett lételem.
A Föld velünk forog.

Te fönt, én lent,
s a légáramlatok.
Jön, ki elment,
s ki jött, az menni fog.

Fényszilánk

Felzaklat hiányod.
Hiába voltál kézzelfoghatón közöttünk,
sosem éreztem így.
Most,
mint a felkavart víz,
mely az iszaptól átláthatatlan,
hömpölyög bennem valami,
valami hatalmas űr.
Már csak gyertyát adhatok neked,
egy apró fényszilánkot,
lelkem egy darabját.

Eltört.

De majd mindig kapsz belőle,
hogy te összerakhasd.
Látod?
Ezért kell a gyertya,
a fény,
hogy lássalak.
Nem győzhet semmilyen iszap...

Pihézet

Rád gondolok, éltet,
pihe vagy, mi rám száll,
átérzem a röptét
amint íve átjár.

Időnként a hiány
súg, halkán bök vállon,
hagyjam, rebbenjen el,
ne leljem, s kiállom.

Rám települ a csend,
ujjamon kis pihe,
azt mondatja velem,
nem mentél messzire.

Őrzöl, őrizlek én
mosolyban és könnyben,
ott vagy minduntalan
előttem, mögöttem.

A legszebb pillanat

Száraz, zörgő levélkupac,
üres, örök gyüretlen ágy,
de mégis úgy jár-kei a szél,
büszkén, ki ablakon belát.

Azzal, hogy a fal felépült,
te a túloldalra tértél,
fújhat peckesen, megmarad,
mint imádkozóban térd-él.

A szél feltámad újra csak,
nincs érte semmilyen bírság,
engedd, hogy téged lássalak,
mikor megremeg a birs-ág.

Jön tavasz, majd virágot bont,
a szívem előtted nyitja,
gyökerével kapaszkodik,
benne közelítesz vissza.

Idáig észre se vettem,
mit rejt üvegen túl ablak,
ma már azon gyönyörködöm,
ahogy felhők elhaladnak.

Birs, szél, felhő, mind te vagy,
rólad beszél ablak, falak,
az élet rövid, tudja mind,
mégis a legszebb pillanat.

Másodpercnyi végtelen

Ketyeg az óra, szívem a ritmusa,
közös működés, egy a szervezet,
mindkettő míves, isteni szerkezet,
kimunkált őserőben a tusa.

Egyesülve dül időt a két elem,
robotol a másodpercek sávján,
nem vagyunk külön, kitesztva árván,
tudom, hogy romba dől a kételyem.

Egyszer ránk vetődik az árnyék ugyan,
mi lemerül, merülni kénytelen,
a szívem megáll, elszorul légutam.

A homály beterít a fényeken,
tovább folytatódik így a nagy futam,
nem dőlhet össze velünk végtelen.

Holdpehely - az irodalmi fényforrás csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/holdpehely/>

DOMIN JOLÁN

Miért / Memento /

Fiam harmincadik születésnapja reggelén
Bekukucskál a nap, tán arcomat is éri.
Tegnap előkészített gyertyát gyújtok.
Miért, miért nem akartál?
Istenem, mindent adtam volna,
ha életben maradsz!

Mily kétségek:
Nem lesz életképes!
De, de mégis!
Egészen nagy baba!
Mellém teszik.
Picurka, szép, kicsi fiúcska –
Ekkora hanggal!?

Miért, miért nem akartál engem? Minket?
Testvéred várt,
Apád arca ragyog!
Én?! Micsoda boldogság!

Egy napig tartott tán.

Ki az, ki vállalja, hogy megmondja?
Az orvosom nem tudja,
Hogy én még nem tudom...
Döbbenet száll a lelkemre.
Istenem!
Miért nem adtad egészen nekem?!

Jön a néma bánat.
Se könnyem, se szó,
Se alvás, csak gondolat nélküli
Valami, kézzel matatás...

Majd otthon megnyugszik,
Mondja az orvos.
És anyám hazavisz.
Otthon csak fekszem, némán kötögetek.

Jönnek testvérek, barátok, rokonok.
Mind kedves szót hoz,
És én csak hallom kicsim sírását.
Rádöbbenek: istenem, el se' temettem!
Iszonyatos fejfájás!
Mennék. De istenem, ezt nem viselhetem!
Lábaim összerogynak, valaki fölkarol.

Visít a sziréna, rohan a mentő,
De már csak a roncs menthető.
Élet van benne, de minek?!

Kiáltok hang nélkül;
Istenem, mi történik velem?!

Mindenütt csövek, ki- és bevezetnek,
Izgatott orvosok jönnek sorra,
Diagnózis: agyembólia.

Rugdosom jobb lábammal a balt,
Karom csüng, tán elvesztettem?!
Zúgnak a gépek, monitorok villognak.

Az orvos lesi, számolja a pulzust és a percekét.

Ébren van? – kérdi.

Igen. Mosolyogni próbálok

Az aggodalmas arc láttán,

De érzem: arcomra fagy a mosoly.

Jönnek: kisírt szemű anyám, apám,

Hozzák kislányom,

Vigaszt nyújt tán? Mikor meglát, sírva fakad.

Én vele sírok, éjjel és nappal.

Szavam nem lelik,

Könnyem csak nyelem, csak nyelem.

Istenem, mi lesz, ha megjön a férjem?!

Mondják, ha nem sírok, beengedik.

Igazítom arcomat a mosolyra.

Mosolyom elferdül, s mikor érzem, arcomra fagy!

De nem szabad sírni! Nem szabad sírni!

Az éjszakáé az!

Ma már nem sírok, hisz csoda történt velem.

Köszönöm, istenem, hogy meghagytad életem.

Sok szépre sikerült év lett mögöttem.

Az életet így is szeretem.

Béna?! Ugyan. Csak állapot!

Teszem dolgom jól vagy rosszul,

Majd elszámolok.

Szép családom, megértő férjem

Istenem, neked köszönhetem.

S 'mit kaptam tőled, cselekszem.

Tenni, tenni, másokért lenni.

Közben magam is szeretni.

Istenem, így tanítottál engem.

Köszönöm neked.

Ha kisüt a nap

Felhő mögül kisüt a nap,
Szomorúság után derű fakad,
Gyermekek szíve kőkemény maradt. –
Oly nagyot vétettem?
Pedig én őszintén szeretem.
A fal, mi közénk állt,
Vajon miből épült hát?
A téglát mivel kevertem?
De lebontom! Lebontom én!
Szíved jön a mosoly tengerén.

A csóka

Nyár eleji, meleg reggelen, frissen mosott ruhát viszek teregetni a kertben felállított ruhaszárítóra.
A nap kiskertünket aranyló fényzuhataggal borította be. Itt a hegyen is poros volt az út, amit a kék busz – felkavarva – beleforgatott az arany fénycsónába, milliónyi kis csillogó karsztszem röpült, hol az ég felé, hol lassan, mintha visszahullanának, vagy éppen bolondozva kergették egymást.
A vizes ruhadarabokat jól kirázogatva teregetem fel, hogy minél kevesebb ránc maradjon a vasalónak.
Jé! A zöld füben egy csillogó fekete tollú madár néz velem farkasszemet kicsi, fekete gombszemeivel. Még csak meg se' rezzen, tova se' száll, szemmel láthatóan nem fél tőlem. Nagyon elcsodálkozom. Még ilyet! Nem értem. Eddig csak vad, félős madarakat láttam környezetemben. Ez a madár nem fél tőlem, és ez igen furcsa. Izgató, hogy egy vadmadár ilyen közel merészkedik hozzám. Amikor felé indulok, hátrább ug-rál, mikor visszalépek a ruhaszárító mögé, ismét közelebb jön. Játszik velem ez a madár! Ez a felismerés valamiféle megdöb-benéssel párosul. Miért nem fél tőlem? Nem értem. Sőt, na-

gyon izgat a gondolat: hogyan lehetséges ez? Igaz, hallottam: az állatok felismerik a jó embereket. Ez ennyire igaz lenne?

Mert hallottam egy történetet, Szent Ferenc legendáját. Szinte pánikba esem. Kergetik egymást a képtelen gondolatok a fejemben. Ezt a személyiségemnek köszönhetem? Nem, az nem lehet! Nem hasonlíthatom össze magam egy szent életű emberrel! Hiszen tudom magamról, hogy nem vagyok hibátlan.

A teregetés befejeztével, ahogy viszem be az üres lavórt az erkélyen keresztül a nagyszobába, döbbsen látom, hogy utánam tipeg a kismadár. Mikor megfordulok, megáll; felé indulok, a kisasztal mögé siet, onnan szemez velem. Szinte már félek az érthetlenségtől. Mitől lehet nekem ilyen kisugárzásom, hogy nem fél tőlem a madár? Igaz, hogy igyekszem jó, segítőkész, ember lenni. De nem vagyok szent. Tudom magamról. Most mégis, itt ez az érthetetlen esemény! Mit tegyek? Mit tegyek?

Segítséget kell kérnem, magyarázatot. Már vagy huszonöt perce incselkedik itt velem. Kikeresem a telefonkönyvből a Madártani Intézet telefonszámát. Izgatottan tárcsázom. Izgatottságomban még dadogok is. Nehezen értik a vonal túloldalán a beszédemet. Megismétlem. Kérem, egy fekete madár nem hagy békén! Még a lakásunkba is utánam jött.

Kérdik a vonal túloldalán, merre lakik? Mondom. Ja, igen. Él arrafelé a hegyen egy csóka, valamikor, kicsinynek, lakásban tartották, majd – mivel védett madár – szabadon engedték. Tessék csak kiterelgetni a lakásból, védett madár, ismétli, ne próbálja befogni. Abban reménykedünk, majd párja is, akad, akkor már nem fogja keresni az emberek társaságát.

Éreztem, elvörösödöm: arcpirítók voltak a gondolataim. Csalódásom érthető, hogy mégsem vagyok olyan szentlelkű. De a félelemtől való megszabadulástól nagy megnyugvás tölt el, és kacagok, csak kacagok.

A madár megijed szinte gúnyos kacagásomtól. Felröppen, és kiszáll a lakásból.

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA

Családi és más Titkok (részlet)

Józsi bácsi

Elvárásolt világunkban Babi néni mellett más lakóknak is megvolt a maguk igézete. Így Józsi bácsinak is, aki Rózsi né-nivel élt házasságban.

Józsi bácsi, aki – tudtommal – munkáscsaládból származott, még igazán fiatal éveiben – a második világháború alatt – ka-tonafogságba esett. Miután a hatvanas években végre hazaen-gedték, a városi kocsigyárban kapott állást. Mivel azonban nem igazán értett a gépekhez és masinákhoz, a fűrészgéphez osztották be. Itt – apám elbeszélése szerint – nagy igyekezeté-ben nemcsak vicceitől és történeteitől, hanem egyszer három ujjától is megszabadult. Ő maga észre sem vette, hogy mi tör-tént, csak arra lett figyelmes, hogy a kollegina, akinek a mun-kája abból állt, hogy a futószalagról a kész léceket levegye, egyszercsak egy sikollyal az ajkán, elájulva nagyot puffant a földön.

Annak idején még úgy álltak a dolgok, hogy minden nagyobb gyárban – a munkások egészségének garantálása érdekében – egy üzemi orvos és legalább egy nővérke is az állományhoz tartozott.

Józsi bácsi, aki – természetesen – tudta, hogy mit kell tennie, gyorsan értesítette az üzemi orvost, aki a megivott tömérdék pálinka által nem volt abban az állapotban, hogy személyesen siessen a fűrészgép mellett heverő kollegina életre keltésére. Ezen okból az üzemi nővérke – akit százötven kilós testét hor-do-zó, ringó járása miatt Lúdtalpas Gizikének is becéztek – in-dult meg, minden kilóját mozgósítva, a balesetet szenvedett megmentésére. Jöttét egy – a Richter-skálán legalább 8-as erősségű – földrengés jelezte, amely abban a pillanatban ma-radt abba, amikor deréknyi vádliját oszlopként a földbe cöve-kelte. Tátott szájjal és hebegve mutatott valami véres cafatra

és Józsi bácsi ugyancsak vértől csepegő kezére, mielőtt megtántorodva a hatvankilós Józsi bácsira nem esett. Józsi bácsi még idejében elkapta Gizikét, hisz' egy úriembernek meg kell akadályoznia, hogy egy olyan virágszál, mint Gizike – minden polszter nélkül a földre hullva – kárt tegyen önmagában. Gizike azonban valószínűleg azt fontolgatta esés közben, hogy talán saját ájult állapotán keresztül megszabadul Józsi bácsi orvoslásától, hiszen nem bírja a vért.

Józsi bácsi így a két hölgy között ugrált ide-oda, és próbált cirógatáshoz hasonlítható pofonkákkal egy kis szint varázsolni a két ájult leány pofikájára. Így talált rá valamivel később a mentőorvos.

Józsi bácsi eme trauma elől már soha többé nem menekülhetett. Sérülését egy fekete bőrkesztyű alá rejtette, s hiányzó ujjait fadarabkákkal helyettesítette. A történetek pedig depresszióba kergették, s élete végéig várta a megváltó halált, amely – a maga komótos módján – még egynehány évig kerülgette, ezzel akarván bizonyítani, hogy őt bizony nem lehet siettetni. Ő bizony csak akkor jön, ha úgy gondolja, hogy látogatásának eljött az ideje. Józsi bácsi azonban minden erőfeszítésével azon volt, hogy a halállal való megismerkedése bekövetkezzék – amilyen gyorsan csak lehet.

Józsi bácsi valójában nem volt egy élvezetg ember, de miután a halál barátságát még az orvosságos szekrényből előkeveredett pirulákkal sem tudta kierőszakolni – ugyanis azok csak szörnyűséges órákkal adományozták meg a pottyantós klozet magányában –, elvesztette minden addigi életerejét is. Persze, az is oka lehetett ennek, hogy magányos kalandja fejében csak hevesen égető és viszketeg aranyérrel adományozta meg a sors. Ő azonban még mindig nem adta fel, s egy mandulafa ágán keresztül szeretett volna megismerkedni a másvilág szépségeivel. A szakszerűen kötött csomó perfektül simult a nyaka köré, a köté is elég erősnek bizonyult, hogy a súlyát elbírja,

de a kiválasztott faág – az idő kerekét és a gravitációt nem feledve – reccsenve hullott a föld felé.

S persze, ott volt még dédapja falra akasztott puskája. Eme apparátus egy nagy szívességet tett nekünk, hiszen Józsi bácsi, éppúgy, mint a masinákkal, a fegyverekkel sem boldogult igazán, bár megjárta a második világháború poklát. Egy este, alkonyat táján – amikor már a tücsök is előveszi a hegedűjét, hogy elhúzza a nászindulót – kiment Józsi bácsi a kies kertbe. A puska azonban túl hosszúnak bizonyult, s a kezével nem tudta a fejéhez célzó puska ravaszát meghúzni. Ezért fondorlatosan egyik nagylábujjához fordult segítségért.

Ez volt aztán a szerencse! – mármint a családnak. Mert a lövést a disznónk éles visítása követte. Így megspórolhattuk egy hentes bérét, és hagyhattuk pénzünket az alsóneműs szekrényben. Az idő előtti disznótor pedig derűs pálinkázásba torkollott, ami azonban Józsi bácsit, sajnos, nem tudta megvigasztalni.

A végén, szegény, már annyira tanácstalan volt, hogy egy szép téli napon fejest ugrott a Lánchídról. Ebben ugyan ember meg nem fékezte, de talán ez volt az utolsó heves tél, mikor már a Duna sem dacolt a jeges szelekkel, és azon fáradozott, hogy magára húzza zúzmara bundáját. Ebből eredően Józsi bácsi egy nagy koppanással ért jeget, de egy tüdőgyulladás és egy agyrázkódáson kívül mást nem tudott produkálni.

Rózsi néni hetekig ápolta férjét, aki a tüdőgyulladás okozta láztól és az agyrázkódástól egyre csak hallucinált.

Úgy hitte, hogy még mindig Oroszországban tartózkodik, ahol egy fiatal és hetyke pára mentette meg őt a bizonyos éhhaláltól – mert akkoriban még nem akart meghalni.

Józsi bácsi ugyanis orosz fogságba esett a második világháború során. Az oroszok hosszú kilométereken át hajtották a hadifoglyokat maguk előtt, s velük pótolták elhullt igásállataikat.

Végül Szibériában kötött ki, ahol az éhezés és hideg által végtagjai a duplájára dagadtak. Emellett az oroszok – nem a tisztaságukról lévén híresek – nem mutattak érdeklődést a rabok higiéniai állapota iránt, s így az sem érdekelte őket, ha az emberek a bolhák, a tetvek vagy a rüh martalékává lettek.

De naponta jelentek meg nomád asszonyok, s kissé szégyenkezve válogattak a rabok között. Senki sem tudta, hová tűnnek a kiválasztottak, csak azt, hogy ezekből egy sem tér vissza.

Egy napon ismét asszonyok jelentek meg a táborban, és egy kicsiny, mosolygós asszonyka lesütött szemmel Józsi bácsira mutatott. Felszólították, hogy szedje össze a sátorfáját, és kituszkolták a láger kapuján, hogy futólépésben követhesse a hetyke menyecskét. Ekkor még nem tudhatta, hogy a következő éveit főképp sátorfaszedéssel fogja eltölteni...

Mindenesetre így került Józsi bácsi Evenhez.

Even, aki először is sajátos, a foglytáborban összeszedett büdösségétől szabadította meg Józsi bácsit, mint mondtam, egy picinyke és törékenynek látszó, nomád asszonyka volt. A szemét többnyire lesütötte, s Józsi bácsit is csak ritkán illette szavaival. Ám a látszat ellenére sem volt gyenge. Minden munkából kivette a részét, és keményen dolgozott. Értett a vadászat-hoz, halászat-hoz. Férfimód ülte meg a lovat, és ha arról volt szó, hogy tovább kell állni, biztos kézzel bontotta le Józsi bácsi segítségével a jurtát, rakta fel rénszarvasai hátára a málhát, és okosan választotta ki a következő két-három hétre szóló tábor helyét. Emellett soha nem vesztett el egy rénszarvast sem a nyájából.

Even egyedül élt az állataival, és lassan Józsi bácsinak is de-rengett, hogy azért küldték ide, hogy segítsen a nehéz munkában Evennek. Azt, hogy a férje merre tekergett, a háborúban esett-e el, avagy Even hajadon volt, sohasem tudta meg Józsi bácsi.

Azonban megérkezte után pár nappal több nevető, fehér aszszony állított be a jurtába, akik érdeklődve mustrálgatták Józsi bácsit. Belenéztek a szájába, megtapogatták a mellét és karjait. Úgyszólván úgy viselkedtek, mintha egy állatvásáron vettek volna részt. Végül kisebb-nagyobb fejcsóválások közepette magukra hagyták őket.

Az első időben nem engedte Even, hogy Józsi bácsi nehéz munkát végezzen. Inkább arról gondoskodott, hogy eleget pihenjen és egyen. Amikor végre ismét erőre kapott, megtanította őt minden fontos fogásra, amely a tajgai életben a létfenn-tartáshoz szükséges.

Így telt el néhány hónap. Even és Józsi bácsi a rénszarvasokkal járták a tajgát. Esténként hallgatták a természet neszeit, és sokáig ültek a jurta előtti tűz mellett, melengetve zsibbadt tagjaikat. A tűzbe bámultak, és gondolataik ki tudja, milyen utakon vesztették el lépteik zaját. Lassan Józsi bácsi is megértette mit jelent a csend, amely nem nehezezként fekszik a szíven! Lelkébe költözött a szabadság érzése, mely ilyen intenzíven még sohasem vette uralmába. Szíve lelkendezett, ha vadászni indult a fák közé, vagy ha egy folyó mentén mozdulatlanul várt egy fogásra. Békesség és öröm töltötte el, s ez volt, amit Even is sugárzott. Even nem mogorva volt, s hallgatása nem ignoranciát jelentett. Ő mindent látott és érzékelt, de elégedetten szemlélte a világot, s ha nem volt mit mondania, minek feleslegt volt. A tajgai emberek gondolataikba burkolóznak a hideg elől, és energiát merítenek belőlük, amiből végül is megszületik a békés bölcsesség. Tekintetüket a föld felé fordítják, s nem azért, mert szégyellnék magukat, hanem, mert nem akarnak másokat szűrös tekintetükkel megbántani vagy éppen megzavarni.

Egy nyári éjjelen, amikor a napra is csak keservesen talált rá az álom, Even – a szokásostól eltérően – közvetlenül Józsi bácsi mellé telepedett a tűznél. Nem mondott semmit, csak megérintette Józsi bácsi kezét, és gyenge erőszakkal maga után

vonta. Józsi bácsinak nem esett le rögtön, hogy miről is van szó. Sután követte Event a jurta irányába.

Amikor jóval később Józsi bácsi kimerülten és zihálva az oldalára fordult, Even kismadárként bújt meg karjaiban és elégedetten pihegve elaludt...

Két-három éven keresztül nemigen történt semmi különös. A napok, hetek, hónapok és évek egymásba folytak. Józsi bácsi elégedetten élte nomád életét, s bár néha gondolt a hazájára, itt megtalálta a nyugalmat és elégedettségét.

Azonban egy reggelen egy teherautó jelent meg a láthatáron. Even hektikus kapkodásba kezdett, ami Józsi bácsiban pánikérzetet váltott ki. Amint kiderült, nem hiába.

A kocsiból egy vodka szagú férfi ugrott ki, és haladékosan nem tűrő ordítással a teherautó felé rángatta Józsi bácsit.

Amikor a szerencsétlen ember visszanézett Even felé, csak egy megtört, apró személyt látott, aki a földre fordította tekintetét... Józsi bácsi nem is fogta föl, mi történik vele, csak tette, amit elvártak tőle, s négy hét elteltével ismét a hazájában találta magát.

Azt, hogy mi módon ismerte meg Rózsi nénit, nem tudom. S hogy lett-e gyümölcse a szibériai tartózkodásának, arról sincsen információm. Azonban Józsi bácsi sokszor adott nekünk dianás cukorkát, ha a szüleink – „galambetetés” címén – magunkra hagytak bennünket az éj folyamán, s mindig szemmel tartott minket, ördögfiókákat.

Józsi bácsi – felesége szerető gondozása révén – lassan ismét visszanyerte egészségét, és az asszony a lázálmodból megtudott történetet sohasem említette fel neki.

Józsi bácsi azonban csak testileg épült fel: a depressziója egyre jobban gyötörte. Magába roskadt, s szava még a szokottnál is gyengébben szólt. Olyan lett, mint egy fészekből kiesett kismadár...

Egy éjjel kiabálás töltötte meg a házat. Rózsi néni sipítozva hívogatta férjét, amire összecsődült a ház népe. Apám is egy szál gatyában rohant a kertbe, s nekem egy örökkévalóságnak tűnő idő után jött csak vissza.

Mivel én nem tudtam aludni, hisz a kiabálás felcsigázta fantáziámat, hallottam, amint apám anyámnak meséli, hogy Józsi bácsit a kerekas kútból mentették ki. Nagyobb baja nem történt. Néhány zúzódás érte a testét...

Ezután Józsi bácsi megváltozott. Valahogy úgy éreztem, hogy arcára egyre többször ül ki a mosoly. Először csak átsuhant rajta, de az idő múlásával állandó vendég lett, s Józsi bácsi nem zárkózott el a jelenlététől. Hiszen hová is mehetett volna? Más emberek arcán más érzések találták meg és foglalták el a helyüket.

Meglepetésemre egyre sűrűbben találtam őt dudorászás közben. Az eddig is ismert Diána fanyar-édes illata mindig ott terjengett körülötte. Esténként a sufnijában tevékenykedett, s mint megfigyelhettem, eközben egyre inkább javult a kedélye. De a jókedvvel ellentétben egyre inkább eltűnt szeme csillogása, az eddigi halvány homály gomolygó köddé változott.

Talán épp ez az oka annak, hogy egy szép, enyhe, nyári éjszakában, amikor táncos lábon dülöngélve hagyta el paradicsomi kertünket, miközben rám nevetve felém intett, nem tért meg többé. Szüleim azt mesélték, hogy elment. Hát hogyan ment volna el, mikor láttam, hogy búcsút intett! De hová ment?

Erre a kérdésre csak évekkel később kaptam meg a választ. Hogy baleset volt-e, vagy a homály és a halál csalafintasága, nem tudhatja senki.

Ha ma a természet ölén hallgatom a világ neszeit, s keresem a nyugalmat, amit a város oly hevesen igyekszik távol tartani tőlem, megértem, mit érezhetett Józsi bácsi a sztyeppétől való elszakítása után.

A város egy tömlőc, amelyben a halál bolyongva társakat keres. E börtön falainak kiterjedését mindig az adott kor politikai, gazdasági, avagy szociális nyomása változtatja meg. S a világháború utáni áristom falai talán olyan szűkek voltak, hogy összeroppantották Józsi bácsit. –

Utószó

Málló köveden
fájó, gyötrelmes szavak:
tagadtad magad.

Búcsú

Lejárt egy év, s a múltó idő
gyorsan szaladva emléket sző!
Van, aki elment, s nem búcsúzott,
arca halványul, a ködbe bukott!

Van, aki vár még görcsösen:
folytatást remél – bár nem hiszem,
hogy lépni mer előre –, csak vár,
a keresztúton tétován áll.

S van, ki előretört hirtelen!
Megérzi most, hogy a végtelen
védtelenné tette. Visszanéz.
Nincs barát mellette. Az út nehéz.

S hogy vársz, haladsz vagy búcsúzol...
tőled függ csak, mily döntést hozol!
S út mentén elhaló fények
az emberek, kik nem kísérnek!

Valaki elment...

Valaki elment. S mit hagyott?
Önmagába visszatérő,
lelket tipró gondolatot.

Neki tán jobb így. Elmarad.
De mi lesz velem? Erőtlen'
halkulnak a vádló szavak.

Nem mondott búcsút! S mit keres,
éltünk határán ködfelhő,
csak néma csönd. A lét üres. –

Majd elfelejtelek

Ritkán látlak, de gondolok rád!
S ha elzár tőlem az egész világ,
képed minden napkeltében él,
hangodon suttog mellettem a szél.

Fűszál idézi fel tapintásodat.
Virág illata aromádként hat.
Manna ajkamon csókok zamata,
melyből nem jut nekem már soha.

Vártalak esténként, de a homály
immár a lelkemre ködként leszáll.
Kívántam érezni melegségedet,
és most a jég markolja testemet.

Mit ér a hit, ha nincs már remény?
Nincs, ki rám nevet, meghalt a fény!
A vágy is múlik, sebem heged...
Majd elfelejtelek, s nem szenvedek.

GÓSI VALI

Léleklánggal

Léleklánggal színezem fejfádat,
fölsejlik sok elfeledett emlék,
szereteted majd akkor is árad,
ha elsimulok, eltemet a nemlét.

Elmosódik fájó seb és átok,
emlékmű feszül, és az égig ér,
holtig dalolt énekem hallják ott,
ahol neved a verseimben él.

Ragyogsz majd, mint jóság és reménység,
nem lesz földi sír, ami eltemet,
a romló hús, a szenny, mocsok, kevélység
az anyagvilág tűnt szégyene lesz.

Minden szempár majd az égre réved,
hol léleklánggal lobog az emléked.
(Parafrázis: William Shakespeare – LXXXI. Szonettjére)

Illatod őrzőm

„Vállamra ömlik a langyos végtelen.”
Még átjár a lüktető, könnyed reszketés,
de éled az öntudat, s a kábult szenvedély
a lehulló hajnallal mögöttem marad.

Még itt vagy e törékeny, szép ébredésben,
mint halk, finom rezgés, éteri zene,
légies árnyékként tűnsz fel a fényben,
táncolni volna még érdemes veled!

Kár, hogy e tünde hajnal-születéssel
halkul a zene, és elnyel a fény,
foszlik a vágy, de az illatod őrzöm,
„mintha azzal is több volnék nélküled.”

(Evokáció: Mészáros László verssoraira)

Emlék

Ott ült végül az öreg karosszékekben,
a főzőkanál tánca már hiába várta.
Nem mosolygott és alig beszélt,
csak néha bírta szóra fájo térdkopása.
Fényvirágot őriz az a régi váza.

Széthullt szirmok

„Ajtómnál álltál. Nem engedtelek be.”*
A lépcsőre ültél, s az éjszakába
beleborzongott a hiú remény,
tűnt szerelmünk hűvös némasága.
Fáztam, pedig pattogott a tűz a kályhában.
Az ablakból távolba meredő, homályos
szemedet láttam, és cikázó árnyat
fakó arcod körül.
Csillagfény lejtett búcsútáncot
könnyeid nyomában, és a bíbor virág
a földre hullt remegő kezedből.
Az ajtón túl dermedten álltam,
de már hiába nyúltam érte. Széthullt
szirmokat vitt a szél utánad...
„Mikor nem látsz, felsírok érted.”*

*(*Evokáció, Faludy György: Szerelmes vers)*

Búcsú

(Anyám emlékére)

Nem volt kényelmes, ringó
hintaszéked, a nyikorgó,
vén kerti pad volt nyáresti
menedéked. Oda rejtőztél
a csendbe hallgatózni,
közel a templom hívó
harangjához, hogy indulhass
az asszonyokkal az esti imához.

Ott voltunk együtt soká' boldogok:
nyárestéken lángoltak a tűzliliomok.
Ott éltünk csendben, közel az éghez,
a lehajló almafákhoz, ahol
a nagy, kerek Hold a lombok között
esténként, sejtelmes fénnel,
mindig új csodát varázsolt.

Látom még, ahogy kezedet
lágyan imára zárod, és a csendből
egy árnyék nyúl gyengéden
a virágzó almafához, de halk szavadra
már hiába várok: a maroknyi csendben
bársony emléked néma a fák alatt.
S míg bámulom halkan sírva
a hajlongva táncoló tűzliliomokat,
látom még feltűnni utolsó,
sápadt. mosolyodat.

(Asszociáció: WORDSWORTH, William: Táncoló tűzliliomok)

Minden, ami irodalom... oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/gosivali>

GYÖRKE SERES KLÁRA

Múltidéző

Mikor múltat idézgetek,
körüölnek emlékek.
Gyermekkor, szerető család
emlékeket lelkembe zárt.
Ők pihennek évek óta,
mintha kérnék: éljem újra
kamaszkorom', ifjúságom',
valóságos mesevilágom'.
Gyermekként öleltek karok,
testvérekkel játszadoztunk,
mikor friss hajnal ébresztett,
– vagy talán madárka énekelt? –
boldogság ringatta szívemet.
Szeretteim messze mentek,
ám lelkemben velem élnek.
Szép volt a múlt, szép a jelen,
a jövőbe nem lát szemem.
Mégis faggatom a jövőt,
bár tudom: a titka örök!

CSALÁDOM

CSALÁDOM

Az én családom már csillagként ragyog.
Égen vigyázzák álmuk angyalok...

ANYA

Egyszer, mikor Anyával sétáltam,
Szelíd, szép arcát csodáltam.
Holló haját csókolta napsugár,
Nem volt nála szebb, hisz Ő volt
Az én Anyám!

APÁM

Apa az eszményképem volt.
Okos, művelt, csak jóra tanított.
Ígérte, játszani lehoz egy csillagot...
Csillag lett maga is, ki Égen ragyog.

BÁTYÁM

A bátyámat nagyon szerettem.
Ő volt az első „táncmesterem”.
Magával vitt mindenhova,
Okosan tanítva szépre, jóra.

ÖCSÉM

Öcsémet mindenki kedvelte.
A baráti társaság körülvette.
Ujjai alatt születtek dallamok,
Mik elbűvölték az Őt hallgatót.

KISHÚGOM

Kishúgom olyan volt,
Mint egy madárka.
Játékos, vidám, szép leányka.
Ki hallgatta dalát, megbabonázta.

Az én családom már csillagként ragyog.
Égen vigyázzák álmuk angyalok...

HAJDU MÁRIA

Talán a végzet

Kezdet voltál, s talán a végzet,
tőled kaptam mindazt, mit érzek.
Te oltottad belém a vágyat.
kertész, ahogy oltja az ágot.

Tőled kaptam mindazt, mit érzek,
tőled boldog a szív és a lélek.
Örök nyárban fürdik az arcom,
esernyőmet már nem én tartom.

Te oltottad belém a vágyat,
messze rohant tőlem a bánat.
Szívem kulcsát rég elrejtetted.
Hová is tetted? Elfelejtetted.

Kertész ahogy oltja az ágot,
türelmesen szerelmünk' vártad.
Neked adtam, tiéd lett végleg,
kezdet voltál, s talán a végzet.

Hallod, anya?

Levelibéka hívja a párját,
csőben erősíti fel a hangját.
Apró leányka feszülten figyel.
szemével kérdez:
– Mondd, anya mi ez?
– Béka a csőben, onnan kiabál.
Mosollyal arcán szól a kisleány:
– Hallod, anya? A béka telefonál!

Szívemben érzem

Nem tudom, mit ér e földdarab,
mi vonz és mi tart ez ég alatt.
miért erősek a gyökerek,
őseim miért itt öregszenek.

Nem tudom, hová is mehetnék,
hogyan lenne más föld a menedék,
hogyan is érthetnék idegen szót...
Szívemben érzem az igazat s jót!

Ott él a fa, ahol magja sarjad,
ott ringat fészket, s szél a gallyat.
Bárhol is repül a kismadár,
fészkére mindig hazatalál!

Földi kvartína

(részlet)

A földi élet csak egy pillanat,
mi a pusztulásból eddig kimaradt,
mit eltértek a néma csillagok,
s az öreg idő egyszer itt hagyott.

Elveszett jelen

Ösztönös élet, lüktet a véred,
szívedbe markol a múltó idő.
Lábadon súlyok, karodnak túl sok,
derékba törik a régi erő.
Őszülő hajad hullik, vagy marad:
elavult vagy már, nem oly menő.
Élénkül múltad, bár nem is tudtad,
hová lett mára a jelen idő...

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Ballagás

B áranyfelhő szökdel fent az égen,
A rra fordul, merre a szellő léssen...
L opakodik, settenkedik igen szépen,
L esi az alkalmat itt-ott réges-régen.
A mikor csak teheti, fricskázik az égen,
G yönyörködik a Balaton kék vizében.
Á lmodozik sok kis felhő kéz a kézben,
S mire hirtelen egyszer csak felébrednek,
S valami más: viharfelhő-félék lesznek.
I mbolyog a sok felhő délcegen, kevélyen,
O ly megvadultan, fenyegetőn, keményen,
F itogtatva erejüket bátran meg serényen.
O dalent a tóban megmozdul a víznek tükre,
K i tudja, ki korbácsolója fehér haboknak,
O da-odacsapódnak a köves partoknak,
N em egyszer, sem kétszer, haragosnak,
M eg egy sereg csendes ártatlanoknak.
Á llnak a kikötőben pihenő vitorlások,
J óságosan túrnek, a csapkodó hullámok –
Ú tjukat meg-megtörve – felettük csapódnak,
S ebesen sietve vissza a haragos tóba hullnak.
B orzolja dús, nagy hajjait a pezsgő színű tónak,
A dván tudtára a vízi világnak bősztítő haragját,
N agy az ő hatalma, uralja a kék víz birodalmát,
Á m ki ne tudná, mily hatalmas a jó öreg természet?
G yermekszemmel sokan néznek óriásnak téged.
Í gy igaz, most, hogy már matúrával a kézben félig,
V allom híven én is, mily csodás vagy te, óh, természet!
A z élet atyja mindennek s tudója évezredek óta e Földön.
L égy hű s jó az új évezredben, mi is óvunk, Földanyánk!

Édesanyám

Te vagy az nékem, aki életet adtál,
Én vagyok az néked, ki életet ad.
Én vagyok az,
Akit éberen dajkáltál,
Nem én vagyok, csak az,
Aki téged szeret
Itt mások is szeretnek téged igazán,
Mert mi is többen vagyunk,
Többféleképpen szeretünk,
És határtalan a mi szeretetünk.
Neve őszinteség, becsület, hűség.
Honnan tudjuk?
Te tanítottál rá mindannyiunkat,
S mivel rossz tanulók,
Diákok voltunk s csintalanok,
Apánk szólt közbe:
Szeretni úgy szabad,
Ahogy téged, önnönmagad.
Mert ha csalsz,
Magad családod törbe igazán...
Szüleidet meg te szeresd igazán!

AKT 2. Átirat

Óh, mily csodás Akt,
mezítelen tested,
csak nézlek
csukott szemmel téged.
Hirtelen kinyitom szemem,
s te nézel reám:
rám, akit tested
rabul ejtett – éjjel ám!

Ébredő reggelen
vígán boldogság tölt el.
Már azon töprengem,
a holnapban mi jön el,
rabod leszek-é vajon
pirkadó hajnalon,
amikor boldogság
italát kínálad ágyadon?

Megigéztél, bevallom,
perceim sóvárgón,
napjaim zsúfolva
csatáznak száguldón.
Testem az konok,
hajthatatlan vágyva,
rabod lettem én,
téged visszavárva!

Türelmes légy,
uralkodj bátran e testen,
rajtad múlik, kinek
lesz szép ez éjjelen.
Szíveddel ejtsd rabul
e szépséges testet
meglátod, jutalma lészen
viharos éjnek, Tinéktek!

Ciklusok – Szülőföldem **Várgesztes, 1994. július 17.**

Mit érzek?
Hogy jól vagyok
S ott vagyok, hol lennem kell,
Hol élnem kell.
Szívem dobban egyre hevesebben...

Lépnem kell, de még várnom kell.
Miért teszem? Mert még érnem kell,
érzésem ámbár hatalmas,
és mégis sérthet másokat.
Nekem érzésem, másnak az parancs,
az énnekem az életem,
s ki nem él énvelem,
annak semmi az életem,
mert honvágyam,
amely teszi ezt énvelem.
Firkáljam érzésem másoknak?
Hogy hazád szeresd,
és ne csak önnönmagad miatt
mutasd meg másoknak,
mi az, hogy szeretni a hazát,
hazaszeretettel megbecsülni
nemzetünk nagy kincsét,
anyanyelvét: a magyart
Határait tiszteld, Európa-népe!
Világ urai, figyeljeteK végre ráánk:
adjátok meg hát a méltó elismerést
szenvedő népünknek,
mely ezredeKnek során már oly sokszor
bizonyította, hogy hol, mikor, hogyan kell
minket, magyarokat látni s értékelni.
Egy módon, amelyet elárulok tinékteK
nevem Senki, de van becsületem,
őszinteségem, no meg istenem,
ki engem vezérel;
Múzsám, aki hűségés énhozzám –
Tudjátok meg: Firkász vagyok!
Mert költőink vannak sokan s igen nagyok,

én meg csak kicsi vagyok,
de tetteim helyettem
lesznek majd nagyok.
Ahol a szülőföldem ott a hazám, házam.
Akik nékem adták, nekik köszönhetem.
Szüleimnek, történelmünk nagyjainak,
tanárainknak... vannak ők számosan,
csak mi, napszámosok, vagyunk számtalan'.
Kik nem akarjuk tudni, mit illik tudni,
de tenni muszáj. Ha kell, tedd hát önmagad,
s ne várj sokat másokra:
szeresd hazádat, szülőföldedet!

Görög ihletésű haikuk

isteneket látsz
Olympusnak romjain
békében élnek

eukalyptus
istenek szomját oltja
fenséges ital

tenger haragja
dúl vihart korbácsolja
tajtékzik habja

kék ég felettem
hús tengerben fürödtem
boldog én lettem

kristálytisza víz
kéknek színében játszik
görög tengerkék

Zorba táncot jár
istennek tetsző ritmust
csalogatón hív

sziklás hegyeknek
lankáin olajbogyót
érlel itt Zeusz

Olympus hegyén
Szirének szép hangja cseng
szüret idején

INOKA PÉTER

A Vándor

Nézd s lásd: utad végtelen.
Vándor, öltsd magadra vérted,
s szállj szembe magaddal, magadért!
Kik most a múltat idézik, s belőle élnek,
a holnaptól mit remélnék?
Mire vélik a jövőt, mely múlttá
fakul majd, s idézik szüntelen?
Indulnod most kell, hogy lásd
hová érhetsz, mit remélhetsz.
Boldog légy, hisz élhetsz!
Ez szent küldetésed.
Nézd s lásd: utad végtelen!
Vándor, öltsd magadra vérted,
s szállj szembe magaddal, magadért!
A mát, a jelent, s ne a jövőt éltesd,
hisz múlttá fakul majd, s idézheted szüntelen.
De a vándor, ki benned él, hisz, remél,
bárhová elér, hisz útja végtelen.
Indulj hát, s öltsd magadra vérted,
s szállj szembe magaddal, magadért!

Szerepek, hősök

Az éjjeli fények árnyékként elkísérnek,
Az úton bárhova lépek.
Az emlékek hazatérnek, s egy filmet idéznek,
Hol a szerepeket sorsokból írják,
Hol a harcot nem hősök vívják.

Bárhová nézek, üres utcákat látok,
S a tereken senki, mind hazatértek.
Álmokat szönek az éjben, mik nappal életre kélnek,
S a többit az életre bízzák,
Kik a harcukat egyedül vívják.

Bűvös kert

Mama, hallasz-e még?
Távoli hangom merészkedik feléd lassan, s félve lépked a tengerkék végtelenbe nyúló emlékek mélyén, de meg nem áll.
Csak sóhajtozik s álmodik, hogy elér, mielőtt a bűvös kert virágai hervadni kezdenek.

Az almafán csüngő gyermekek eleven kacaját véli ismét hallani, s érzi a lugasban az ízek varázsát; vajas kenyeret, fánkot, meleg pogácsát majszol boldogan, s önfeledten énekel egy régi dalt.

Mama, hallod-e már a hangomat? Ott köröz a ház körül hajtva a nagy zöld biciklit, de nagyapa meg ne lássa, hogy felszökött a padlásra, s lábujjának hegyén osonva homokot perget a kis házba!

Megannyi emléket idézve leül a hintába, s körötte végtelen hálával tölti meg a legszebb évek öreg színpadát, és mondd, mi mást suttozhatna füledbe érve, mint köszönetet mindezért.

Késő délután ott lépked a verandán sóhajtozva mélyeket, hisz álmodta, hogy visszatér, mielőtt a bűvös kert virágai hervadni kezdenek.

(Testvéreimnek: Juditnak, Editnek, Adélnak és Gábornak)

Ingyenesen letölthető irodalmi kiadványok, kötetek a
Poéta Irodalmi Portálon:
<http://poeta.hu/ingyen>

JALCS IRÉN

Mi mindig szerettünk

– Van rajtam néhány plusz kiló –
mondom aggódva.
Te rám mosolyogsz, és az mondod:
– Ne aggódj már folyton, Anna,
jól áll neked! – és megsimítod kezem.
– Mindig úgy aggódtam érted, hogy
egyszer felkap a szél – folytatod,
miközben öreg arcom csókolod.
Már én is nevetek, mert szeretlek,
és érzem a szereteted.
Sok küzdelmes év van mögöttünk,
de megoldottunk mindent,
mert mi mindig szerettünk.
Átsegített mindenben erős kezed,
mi védett és óvott engem.
Szemed csillogó fénye
melegített, ha fáztam.
Szavad simogatta lelkem, ha sírtam.
Veled volt szép az életem, mert
forró szerelmünk csókja örökre megmaradt.
Nélküled nem láttam volna
a napot, amely – mindig úgy éreztem –
csak nekünk ragyogott.
Ki mesélt volna a csillagokról,
ha te nem vagy? Ki mutatta
volna meg, hogy hol a Göncölszekér
és a sarkcsillag?
Mondd, ha te nem vagy,
mit ért volna életem?
Veled volt teljes és szép minden,
csak egy a gond:
megöregedtünk, kedvesem!

– Van rajtam néhány plusz kiló –
mondom aggódva újra.
Te elmosolyodsz, és magadhoz ölelve
csókolod arcom, miközben
fülemben súgod:
– Örökké szeretlek, Anna! –
Boldog könnyecsepp csillan szememben.
Van rajtam... mondanám halkán, de te
nem hagyod, hogy folytassam, mert
megcsókolsz édesen, és én tudom,
minden rendben van, kedvesem.

Néha kellene

Néha úgy kellene egy szó,
Egy simogatás, egy ölelés,
Mi feledtet minden gondot, és
elűzi a bánatot.
Néha úgy kellene egy csók, de nincs
se szó, se csók.
Néha mosolyogni lenne jó, de nincs,
ki felszárítsa könnyem,
mely alatt rejtőzik igazi énem.
Álmokat kergető gondolat csupán, hogy
van mellettem egy társ,
ki szeret, ki szavaival simogat,
kivel megoszthatom bánatomat,
aki kimondja, hogy szeret, és ez nem csupán
szó marad, mert lelkemben érzem:
igazat szólt
Néha csak ez kellene, semmi más, és
nem sírnék tovább.

JÁRTÓ RÓZA

Ügyintézés

Több napnak kellett eltelnie, mire rászánta magát, hogy elinduljon. Fogta az iratait. Egy félliteres flakonba vizet eresztett. Megkent egy karéj kenyeret zsírral, megsózta, majd egy átlátó zacskóba csomagolta. Ezeket is betette a reklámtáskájába. Ült még egy percet a hokedlin, de tudta, egyszer el kell indulnia. A fogasról leakasztva a kabátját, azt felvette. Aztán gondolva egyet, újra levette. A pulóvert is, és a szárítóról egy másikat, a zöld színűt vette elő.

Úgy érezte, hogy most, ebben a másik felsőben rendezettebbnek néz ki. Megint felvette a kabátot. A sálat rátekerke a nyakára. Arra gondolt, ha meghúzza jobban, akkor egy pár másodperc és nem kell elmennie itthonról. Akkor vége lenne mindennek.

De nem húzta meg, csak megigazgatta. Elindult.

Igazából még elég korán volt, de mivel nem volt pénze buszra, gyalog kellett mennie. Arra is fel kellett készülnie, hogy lesznek helyek, ahol a hó még el sincs takarítva. A csizmája meg lyukas volt. Nem is lyukas. A talpa vált el a fejétől. A közeli bevásárlóközpontban vett egy pillanatragasztót, és azzal ragasztotta össze. Eddig jól tartott. Abban reménykedett, hogy ha nagyobb hóban kell mennie, azt is kibírja a csizmája.

Az is eszébe jutott a hosszú úton, hogy mit érzett, amikor megvette ezt a csizmát.

Újra átérezte azt a jó érzést, amit a fizetésvárás váltott ki. Akkor még dolgozott. Annak már több mint tizennégy hónapja. Azóta több mint ötven munkahelyen volt, de sehova se kellett. Pedig már a takarítói állást is elfogadta volna. A munkanélküli segély is elfogyott.

Az új szabályzók szerint csak három hónapra fizették. Innentől semmi.

A szomszédja mondta, hogy igényelhet aktívkorúak támogatását. Persze, ez csak bizonyos feltételek mellett adható, és az

önkormányzat adja. Nem is igazán sok, épp csak annyi, hogy éhen ne haljon a gyerekkel. De mégiscsak több, mint a semmi.

– *A keveset meg be lehet osztani. Csak a semmit nem lehet* – gondolta.

Igaz, járna a gyerektartás is, ami tízezer forint lenne, de az utóbbi időbe, nem kapta. Ennek, ha jól utánagondol, legalább négy-öt hónapja. Az a kis, tizenháromezer hétszáz forint családi pótlék meg, amit az állam ad, bizony nem sok. Az óvodai térítés ebből majd' ötezer forint. Szerencsére, a gyereknek még nem kellett bérletet vennie a buszra, de így is épp elég ki-gazdálkodni a mindennapokat.

A fürdőben nem is fűtenek. A konyhában lavórban mosdanak. A gázon melegíti a vizet.

A gyerek nagyon élvezi így a fürdetést. Ő kevésbé. De a vízdíj és a vízmelegítés díja így minimálisra csökkent. A gázdíj, mármint a főzőgázé meg átalány. Mindegy, mennyit fogyaszt, mindig annyi. Ezért is fűt azzal a konyhában. Arra gondolt, hogy tán' ésszerű lenne kivinni a kanapét oda, és akkor a szobát is lezárhatná. Még ezt átgondolja.

Ami biztos: valamit tennie kell, hogy csökkentse a rezsiköltségét. Eddig jutott a gondolatsorban, mikor megérkezett a hivatalhoz.

A közeli presszó ablakában megigazgatta a haját. Így lépett be a hivatal ajtaján. Az előtérben megnézte a tájékoztató táblán, hogy hova is kell mennie. Az már biztos, hogy földszint. Ott az ajtókra ki volt függesztve, hogy melyik utcabeli kihez, melyik ügyintézőhöz tartozik. Ő a négyes irodához, egy Takácsné valamilyen Évához tartozott. Még az is oda volt írva, hogy az ügyintéző előadó. Nem mintha ez az információ mondott volna neki bármit is. Gyorsan körbenézett, hogy hanyadik a sorban. Úgy nézett ki, hogy ő a negyedik. Ha így nézzük, nem is kell sokat várnia. Még nem volt nyolc óra.

Akkor kezdődött az ügyfélfogadás. Ott ülve, a sorára várva azt gondolta, nem fogja megengedni az ügyintézőnek, hogy pökhendi legyen vele. Mégiscsak ő az ügyfél. Ő meg csak egy ügyintéző.

– Majd jól kiosztom, ha nem beszél velem rendesen. Meg ki is kérem magamnak. Mit képzelsz az a nő ott bent. Csak azért, mert erre szorul, még nem beszélhet akárhogy egy ügyféllel. Mert hallotta ám, hogy milyenek ezek ott az ajtó mögött – gondolta.

Eddig jutott a gondolataiban, amikor rákerült a sor.

Az ügyintéző kitárta az ajtót. Rendezett és viszonylag egyszerű volt az öltözete. Szoknya, blúz és kardigán. A lábán fehér zokni és papucs volt. Kedvesen intett a kezével, és maga elé engedve helyet kínált.

Már ezen is meglepődött. A bátorító mosoly meg elég volt neki arra, hogy elmúljon az a görcs a gyomrából.

Elmondta, miért jött. Az ügyintéző bólogatott a fejével. Az asztalra előkészített nyomtatványokból kiemelve a megfelelőket, odanyújtotta neki. Ceruzával ráírta, hogy a válaszok alá támasztására milyen bizonylatot kell csatolni.

– Nem kell azokkal sietni, ráér akkor is behozni, ha erre jár, de legkésőbb egy héten belül, és egy héten többször is 18 óráig van ügyintézés. De minél előbb vannak itt a bizonylatok, annál előbb várható az ügy így vagy úgy való lerendezése – mondta az ügyintéző.

Azt is beikszelte a nyomtatványon, hogy neki mit kell feltétlenül elhoznia.

– Ha nincs, ahol fénymásoljon, itt lefénymásolom az eredeti bizonylatokat. Természetesen, az ügyintézésért nem kell fizetni – nézett rá biztatóan.

Mire végzett, el is múlt a szorongása. Valami jó érzés kerítette hatalmába az egész testét. Mosolygott, amikor kilépett az irodából. A nyomtatványokat összehajtotta négyfele, és úgy tette be a táskába. Az utcán is mosolygott.

Elhaladva a presszó mellett, épp' csak odapillantott az ablakra. Már jól elhaladt, mikor megtorpant. Visszalépett. Úgy féltelődött állva olvasta a cetlit, ami ki volt téve.

„Takarítónő munkatársat keresek. Délelőttre, napi 4 órában. Fizetés megegyezés szerint.”

Hitetlenkedve olvasta az írást. Fellépett a lépcsőre, és belépett a presszóba.

KAMARÁS KLÁRA

Hold-álom

A Hold felfújta nagy pofáját,
és így szólt: Telihold vagyok!
Csak voltál, vibráltak körötte
parányi, sárga csillagok.

A kutyák nem felejtenek

Már jóval elmúlt éjfél. Az ablakok tárva voltak, de a redőnyt leeresztették, hogy a réseken át egy kis friss levegő jöhessen a szobába a fullasztóan forró nap után. Minden zaj, apró zörrenés behallatszott a kertből.

Az öreg már aludt, de Júlia még nem volt álmos. Az ablak melletti sarokban üldögélt egy fotelben – csak úgy hálóingben – és egy halvány égő mellett olvasott, éberén, de készen arra, hogy ha elfárad a szeme, azonnal bebújhasson az öreg mellé a könnyű takaró alá.

A kutya a kertben, az ablak alatt szokott aludni, mintha így közelebb lehetne gazdáihoz. Most is ott volt, szép csendes szunyókált. Néha valami nyöszörgő hangot hallatott. Álmodik, vagy a reuma bántja? Ő is öreg.

Hirtelen morogni kezdett. Júlia felfigyelt. Biztosan sündisznót lát. Azokat nem szereti.

A kutya tovább morgott. Az asszony hirtelen megdermedt, mert egy suttogó hang ütötte meg a fülét.

– Dollár... gyere ide!

A kutya elhallgatott.

Júlia az ágyhoz ugrott, és ijedten rázni kezdte a férjét.

– Vili, az istenért! Ébredj! Valaki járkál a kertben.

Az öreg kábultan kászálódott elő.

– Mi? Mi a baj?

– A kertben... Valaki... Dollár morgott rá...

– Ugyan...

– De én félek... Menj! Nézd meg, mi van!

A férfi felkelt, és meztelenül, ahogy a hőség miatt nemrég lefeküdt, kiment körülnézni. Nem zavarta a pőreség, máskor is megtette, ha éjszaka eszébe jutott, hogy nem adott friss vizet a kutyának, vagy nem zárta be a garázs ajtaját. Sötét van. Csupa fa meg bokor a kert, nem látni be... ha meg valaki leskelődik? Hát, nem sok néznivalója akad már. Akinek ez kell... tessék!

Most mégis meggyújtotta a kerti lámpát, de csak pár lépést tett a bejárat előtt, aztán visszafordult. A hatalmas fák árnyéka mindent beborított, a világítás szinte semmit nem ért.

Ha valóban van itt valaki, bárhol meghúzódhat a sötétben. Fellesleges nézelődni... és veszélyes is lehet.

Visszament.

– Senki – nyugtatta Júliát. – Talán képzelődsz.

– Nem, nem...

– Ha volt is, már elment. Vagy elbújt a bokrok között.

– Megnézted?

– Tudod ki! Hogy leüssön? Koromsötét van. Bezártam minden ajtót. Gyere aludni.

Júlia azonban egyre éberebb lett. Rémműlten latolgatta:

– Tudta a kutya nevét... és Dollár ráismert a hangjára... Te jó atyaisten! Ez csak Zoli lehetett. Más nem ismeri a kutyánkat.

Zoli! Valamikor a szomszédban, egy szükséglakásban lakott. Ha a család nem volt otthon, gyakran átmászott a kerítésen, és Júlia kutyáját idomította. Rúgta, lapáttal verte, ha ugatni mert rá. Az arra járók látták néhányszor, de nem álltak meg. Sajnos, csak évekkel később derült ki, akkor már nem volt mit tenni. Dollár csak a postást merte megugatni, mert tőle elválasztotta a kerítés. Benn a kertben félt. Ha maga mellett tudta a gazdáját, vadul támadott, de ha egyedül volt, ugatás helyett csak morgott.

Zoli elköltözött.

Most, évekkel később, valaki nevén szólította Dollárt, és a kutyája azonnal abbahagyta a morgást. Félte, hogy újra agyba-főbe fogja verni... annak a hangnak a gazdája.

A kutyák nem felejtenek.
Az emberek se. A beléjük ivódott félelem ott kísért a felszín alatt, míg csak élnek.

Vigasztalás

Ne szólj! Ne sírj!
Az álmok,
a gondolatok úgyis megmaradnak.
Nem tartozol senkinek, senkihez.
Adósa nem vagy másnak,
csak magadnak.

Borongósan

Felhők suhannak fenn az égen.
Minden mulandó. Mért is élnél,
amikor nincsen már reményed?
Nem érsz többet hulló levélnél.

Hópelyhek hullnak, ez december.
Az új tavaszt már nem is várod.
Az égen úszó felhők fodrát
ma már szemüveggel se látod.

A láthatár most ködben úszik...
Sok terv, sok álom semmivé lett.
Csak üldögélsz és megbocsátasz
Magadnak. Ennyi volt az élet.

SZOKODI VERONIKA: TÜKÖR-KÉP II.

KESZY-HARMATH DÁNIEL

In memoriam dr. K. H. D.

– A Tanár úrnak most tulajdonképpen témamegjelölő vagy metaforikus doktori címe van? – kérdezett rá a 13. knyadtszkb jelű osztály egyik prominens tagja öt perccel az óra vége előtt.

– Meglehet – felelt szűkszavúan dr. K. H. D.

– Tanár úr, Párizs hányszor járt Adyban? – kérdezte egy másik diák.

– Mármint a fejében?

– De az igaz, hogy a hübriszét kezelték? – kérdezett gyorsan vissza a harmadik.

– Hogy mik vannak... – csodálkozott rá ismét dr. K. H. D.

– Tanár úr, azt miért nem árulja el, hogy egy csinovnyikkanásnyi tüsszentéstől leesett volna-e Gogol orra?

– No, hiszen...

– Úgy érezzük, a Tanár úr örkényuralmat tart az órán.

– Ha úgy érzik...

– De hát kell a szigor! – szólt rá társára az egyik.

– Most már ne vegyük elő a könyvünket – mondta beletörődve a Tanár az órájára nézve.

– Holnap miről tanulunk, Tanár úr?

– Hogy holnap? Holnap már semmiről. Mindent megtanítottam Maguknak. Vizsgátlásra!

– Vizsgátlásra! – mondták kórusban a nebulók.

A tanár mosolyogva, elégedetten, boldogan lépett ki a tanteremből, és föbe lőtte magát. „Comme il faut”. Az A épület III. emeletének padlója paprikavörös lett a kiloccsant vértől. Kicsöngettek.

Futás

Elindulhatok
Lassú remegés
Kattogó gondolat
Lángba szökkenés

Aggódó pillantás
Mit gondolhatnak
Feszült izmok
Messze szaladnak

Muzsika a fülben
Autókon keresztül
Kutyagumis utca
Új félelmet szül

Pályára érve
Tócsákba lépni
Embereket nézve
Terepet felmérni

Máris úgy tűnik
Lekörözhethetnek
Ha nem vagy elég gyors
Beléd is köthetnek

Róni a köröket
Egyszer sem pihenni
Ilyen az élet is
Azt is le kell futni

Vakáció

Zsibong a fejben az innováció,
Ősztlől újra jöhet a nagy szenzáció,
Készülhet sok-sok szép prezentáció,
Fogadja azt is majd nagy ováció,
Legalábbis ez volna az ambíció,
Készül a jobbnál-jobb koncepció,
Lobbanjon lángra minden ráció,
Törjön elő mind a mély emóció,
Non-verbális legyen a kommunikáció,
Derüljön ki az összes funkció,
Drámázzon Hamlet meg Horáció,
Legyen az elején anticipáció,
Ha segítség kell: invokáció,
Hogy tudd, miről szól: propozíció,
De hogyha nem tudod, mindig van opció,
Segít, mert arra van, a definíció,
Ha mégis elmaradna a gyors reakció,
Nem lesz belőle inkvizíció,
A tarsolyban mindig van muníció,
Nem szakadhat meg az interakció,
Folytatódhat hát a produkció,
S megindul a fejben a percepció,
Érvelés kezdődik: ím' az indukció,
Vagy ha azt igénylik, ott a dedukció,
Csapatmunka lesz itt, konstrukció,
Mindenkinek jut benne pozíció,
Némelyeknek pedig protekció,
Mutogatnak is, hogy ez korrupció,
Így megy előre az evolúció,
De nem számít a nyár, a vakáció,
A tanítás igazi addikció,
A többi pedig mind csak fikció.

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Körbefon...

Halkan kopog az eső az árnyékok hajlanak
Konok ritmusára lopakodó cseppek vallanak
Nyomában szüntelen cikázó erek elmélyülve
Futnak zizzenő fűszálak közt felélénkülve

Körmönfont hullámaid higgadtan elterelgeti
Ahogy az ember nyűgét baját is rendezgeti
Felsejlő fénysugár derűjéért némileg hálás
Csendesen hömpölygő vízparton néma kiáltás

A madár átázott szárnyával bokrot rezgetet
Szalmavirág imbolyogva békéjével kecsegtet
Ostromló fergeteg arcán átsuhanó szenvedély
Emberszív, ha megreped – körbefonja a remény

Gyöngyként

Gyöngyként cseppek gurulnak
zöld leveleken, virágokon át.
Tócsákba szirmaik hullanak
május havába söpörve illatát.

Tavaszi hínökeivel táncolnak
a sugaras felhők és a sötétek.
Esőlesők falevelet ráncolnak
lezúduló, záporos fénykörének.

Hús érintésével szerteszóródva
kelti az éledni vágyó világot.
Szél szárnyaival egybefonódva
csillant szeszélyes szilánkot.

Kőhíd

Erdei romos kőhíd felett lomhán mozdulnak az ágak
Ködbe veszve álmos hullámokon végtelenek az árnyak
Kövein a moha sóvárogva nyújtózik messze a patak
Settenkedő lábnyomok a lágy fűben szertefoszlanak

Két partja egykor csillogó tükörben gyönyörködött
Naponta örvénylő felhőkkel csobbanva hömpölyödött
Néha lassú táncban a nap átkelt a piciny híd felett
Életre keltve szívét, lelkét – ahogy elcsendesedett

Titkon lepihenő párokat elfojtott dallamokat hall
Ígészó suttogásokkal teli alkonyat más életről vall
Repedezett kövein ihletet ad újjászületett énjének
Megteremtve a szelíden fodrozó harmóniát békéjének

Tett

Néma csendben várni, hogy a suttogó hang...
Ha életre kell majd, mi ép benned lappang,
Egy pillanatra érzed, hogy a tett halott,
Szinte el is hitted, hogy a szó becsapott.

Amiket mondtál, hogy majd véghez is viszed,
Az akadályokat épp, hogy leverted, azt hiszed.
Legközelebb az öledbe pottyán, amire vágysz,
Ennyi vagy, ennyi lesz, ha a tettbe belevágysz.

Kísértet

Nagy a kísértés, hogy kövessem
Az úton csillogó esőcseppekben
Összegyűlt továbbcsorduló eret
De utam ma kísértetlenül vezet...

Angyal

Az adventi koszorú négy színben ég
Négy angyal jó is mire leszáll az éj
Első nap kék köpenyben jött az első
Ő a csendesen figyelő lélekfürkésző

Másnap jön a piros palástba öltözött
Napsugaras aranyserlegét megtöltött
Fénykészítő angyal a kék mennyből
Ragyogó csillagot készít szeretetből

Ide ér a harmadik vasárnap angyala
Fehérben a tiszta szeretetet kutatva
Jön vele a béke a boldogság érzése
Csillogó fényt gyűjt az ember szemébe

A negyedik nap lila lepelben érkezik
Az emberek a kezében a lantját nézik
Angyal a lantot már pengetni is kezdi
Hozzá az új tavasz béke dalát zengi

Daluktól a szunnyadó mag kisarjad
s a föld is új életre kel majd

Holnap

Az idő – lüktető zene, hangtalan pillanat,
a tegnap illata a mában még itt maradt.
Körülvesz a holnapszellő, lágyan simogat,
érezem, ahogy erősödve már-már borzongat.
Fényköntösét felöltve álmos és tétova,
hogy árnyéka mit takar – még nem tudja.

Elfelejtett

Elfelejtett értékek hordalékát
Verejtékes nappalok maradékát
Hamvas pír lepi rózsablakban
Az eltűnő fátyolos alkonyatban

Ablak

Egy szál virág elgyengült száron
Illatozik a fényes ablakpárkányon
Csekély fénycsík a mennyei égen
Elenyészett lehunyódó szemében

Múlt illata legény kackiás bajsza
Lecsitult lények széltépázott arca
Málladozó festék áldott emlékkép
Légy szépség légy sorsúton térkép

Múltba hívó

Piros fazék félrecsapva
Répa orr a hógolyóba
Megrezdül a mogyorószem
Hósubán a sál is libben

Futkorászó hópehelyben
A didergő zord időben
Cinkék dala szól mint rég
Csilingelve csábít még

Szánkózni és hócsatázni
Hógolyókkal megdobálni.

KONCZ-KOVÁCS ANNA

Jégakku behűtve

Ez a nap igazán jól sikerült Jégakku kapitánynak – veregette elégedetten szárnyaival tulajdon izmos vállát, miután letette bukósisakját a jégtáblákból kialakított nappaliban, amit nem mint tulajdonos, hanem mint komornyik uralt Professzor Bicepsz rezidenciáján. Ez nem számított semmit, nem volt egy otthonulós típus, egy egyszerű kis albérlettel is megelégedett volna Harákcity cickányokkal teli külvárosában, de Professzor Bicepsz ragaszkodott hozzá, hogy nála portyázzon állszemélyazonossággal egészen addig, míg meg nem szabadítja az egész várost az elnyomástól. Ennek legjobb tudása szerint eleget is tett – legyűrte az egyik legfőbb földalatti kutya, Vak Tas hadseregét, aki nem volt kisebb személy, mint Vak Ond fivére, Vak Álmos trónjának várományosa. Jégakku kapitány viszont igazán nem szeretett nosztalgiázni, sem pedig számot vetni saját világrengető tetteivel. Nem is vágyott másra ebben a fagyos világban, mint egy forró fürdőre. Ám vágya csak álom maradhatott, hiszen egy túlzott hőmérsékletre emelt tisztálkodó teknő életveszélybe sodorhatta volna Harákcity legpatinásabb épületét. Így nem tudott mit tenni, hideg vízben megpaskolta magát, bedezodorálta férfiasan tollas hónalját, elővett egy pakli kártyát, és elkezdett pasziánszozni.

Zolika a fogmosáshoz készült. Még nem volt lefekvős hangelatában, ám anyukája ráparancsolt, hogy ideje tollasbálba mennie, hiszen holnap iskola és matekdolgozat. Zolika amúgy sem volt jó matekból, ezért járatták hetente kétszer korrepetálásra Boros úrhoz a tizennegyedik kerületbe. A fürdésen már túl volt, kisautós pizsamában és gorillamancsszerű házi mamuszban kibattyogott a fürdőszobába, nyomott egy szíami iker borsónyi, narancsízű fogkrémet a tapadókorongos, citromsárga fogkeféjére, és sikálni kezdte a fogát. Már nyolcra járt, az autók viszont még mindig hangosan zúgtak az Üllői úton.

A kapitány szerette ezt a kártyajátékot, önmaga ellen soha sem veszíthetett. A való életben sem volt hozzászokva, hogy bárki is legyőzze. Már-már nyeresre állt saját személyével szemben, amikor kopogtak az ablakán. Nem is kopogtak, dörmögtek, sőt, úgy is mondhatnánk, be akarták törni. Töltött Balambér őrnagy volt, Harákcity rendőrfőnöke. Mellkasa véres, halántéka tajtékszott, ábrázata úgy festett, mintha egy fogatlan tacskó támadta volna meg.

–Vak Töhötöm lerohant minket. Bedühödött öccse, Tas kiiktatása miatt, segítened kell! – szólt a kétségbeesett galamb, aki csak jégmadár barátjában bízhatott. Jégakku szárnyaló könnyedséggel röppent régi barátja segítségére. Együttérző, lézer pillantásától Balambér rögtön édesanyja keblén érezte magát, ahonnan kénytelen-kelletlen, de sehogyan sem akart anyatej csurogni. A két jómadár kiröppent az ablakon, s utána iramodott Vak Töhötöm földalatti seregének.

Zolika még bekapcsolta a tévét: gondolta, megnézi a Roncsderbi ismétlését. Ám nővére, Timi másképp tervezte, kikapta a kezéből a távirányítót, és átkapcsolt Julia Roberts legújabb romantikus filmjére. Nagyon jó kritikákat hallott róla. Sőt mi több, ennek hatására döntötte el, hogy ő maga is színésznő lesz, aki – akármennyire is jól néz ki – sosem fog harmadrangú filmekben, holmi mellékszereplőként, vonzó szomszéd lányt alakítani. Ez a cselekedet ahogy sem volt ínyére a kis Zolikának, pedig igazán beláthatta volna, hogy nővére a nap legvilágmegváltóbb eseményére készült. Védekező mechanizmusa beindult, előhozta nagyapja könyvespolcáról a Háború és béke legvaskosabbnak vélt kötetét, magasra emelte, nagyot kólintott vele nővére tarkójára, aki leesett a székről, ordítani kezdett, Zolika pedig nem ért vele előrébb, mert így sem hallott semmit a Roncsderbiből. Kénytelen volt felhangosítani, minek hatására édesapja jelent meg az ajtóban.

Szárnýtés ide, ásóláb-csapás oda, cikáztak a jeges tollak és a jeges tekintetek egymás megfélemlítésére, majd földre hullván beleolvadtak Harákcitty csatornarendszerének nedves talapzatába, mint borongós késő őszi időben húgyúti fertőzések hatására telecsöpögtetett pottyantós WC korhadt deszkájára szálló muslincák. Az izmos jégmadár vérzésig koptatott karmaival zihálva kapaszkodott az immáron legálissá harákkolt metropolisz mellékutójában. Már Töltött Balambér hálálkodását sem bírta megvárni, elrugaszkodott, és visszaröppent Professzor Bicepsz manzárdszobájába. Leült a szigorúan poliészter alapanyagú vánkossal felpockolt vízágyára – hiszen a madártoll egyes fajtáitól éktelen köhögésben tör ki – kevert magának egy Liba Librét, s rágyújtott egy tubai szivarra.

Édesapja összenőtt bozontos szemöldöke önmagában is elég fenyegetően hatott Zolika megtépázott lelkiismeretére, de az, hogy meg is carrambázta, ami számára a legletarolóbb szitokszónak számított, végképp földhöz csapta a mécesest. Most már Zolika is üvöltött, ami Timinek hidegzuhanyszerűen torkán akasztotta a sírást, így a család kénytelen volt a matektúlterheltség nyolc napon belül gyógyuló kiskorú áldozatát sajnálni. Ez pedig arra sarkallta édesapját, hogy a jól begyakorolt egy hét szobafogság helyett csak hat napot adjon neki. Zolika szipogva visszatért kicsiny lakosztályába, és a fejére húzta a takarót. Hüppögése egybeolvadt az Üllői úti éjszaka szirénázó zajaival.

A Liba Libre kétségbeesetten küzdött a kiszáradással, a tubai szivar utolsó sercegéseit halálhörögte. A horizonton szinte látni lehetett Vak Álmos nemzedékének leheletét, ahogy szennyes torkukkal az égbe vonyítanak. De aznap már nem támadtak, erőt gyűjtöttek másnapra, s eltették magukat, mint álombéli nagymama önállósult zölddió befőtje. Jégakku kapitány bódultan próbált eljutni a mellékhelyiségként szolgáló ereszcsonnáig, amikor észrevette, hogy valami világít a sö-

tétben. Csataban megrogyott karmait készenlétbe pengésítette, szárnyaival hibernálásra készült. A piros pont nem közeledett, csak lesben állt, mint a félszemű Vak Huba a Permetharmat-főcsatornai ütközetben. Az urbanizált jégmadár közelebb lépett, még mindig gyanakodva, ám amikor a törpe küklopsz tekintetet ismerős bűgás kezdte kísérni, leesett neki: bekapcsolva hagyta a laptopot.

Zolika az ágyban feküdt, ám nem jött álom a szemére. Talán a szobafogság tudata, talán a rossz lelkiismeret, vagy a holnapi matekdolgozat, esetleg édesanyja túlcukrozott jóéjt-kakaója nem hagyta nyugodni. Kipróbált mindenféle alvási pozitúrát: keresztbe vetette magát, aztán térdepelve ereszkedett a párnára, majd lelógatta lábát; mocorgását hátha előcsalogató esőtáncként értelmezi az álomtündér. Hánykolódott, forgolódott, mindhiába. Míg nem olyan pózba került, hogy felfedezett egy asztal alatti, világító piros pontot, és megértette, hogy a moraj nem az Üllői útról jön, hanem egyenes úton a barátságos, sötétségében is sejthetően kékre meszelt szobából: nem nyomta ki a számítógépet.

Mit volt mit tenni, a lokálpatrióta szárnyas behúzta karmait, a hibernálást a mirelit zöldségeknek hagyta, közelebb lépett, s leghosszabb szárnytollát a fényforrás felé nyújtotta. Zolika bosszúsan lerúgta magáról a játékháborús takarót, s az asztal alá közelítette gyermeteg ujjacskáját. Két végtag egyszerre próbálta a bűgásmentes pihenés enyészetébe zavarni az elektronikus berendezés álompróbáló kacsintását, ám közülük csak egy győzhetett. A kilencedik kerület zavarában lerágott tízéves körmőcskéje, vagy az a karom, aminek ereje nem volt kérdéses semmiféle alvilági rágcsáló előtt, s amin nem foghatott ki egyetlen kis nyomás. A győztes gomb elkattant, mindkét szobán sírig feszült csend lett úrrá. A dolga végzett némaságot Jégakku kapitány diadalmas ásítása törte meg:

– Majd holnap játszom a „Zolika az Üllői úton”-t.

KORDÉLY MÁRIA

A természet

Szeretem nézni az ér lüktetését,
a csermely csobogását,
a patak tiszta vizét,
a folyó sodrását,
a folyam hömpölygését,
a tó sima tükkrét,
a tenger végtelen mélységét.

Szeretem nézni a bukkánókat,
melyek halmokká alakulnak,
a dombok teve-púpját,
a hegyek vonulatát,
a csúcsok karcsúságát,
a sziklák hasadékát,
az ormok zord vadságát,

Szeretem nézni a naplementét,
amikor jön a szürkesség,
s az alakok elmosódnak,
a sötétben árnyékok lopóznak...
majd késő este a csillagos ég alatt,
amikor az ég feketét ölt fel,
s mindent eltakar – jön a hajnal.

Szeretem érezni a szellő lágyágát,
a szél feltámadását,
a mennydörgést és a villámlást,
a vihar előtti csendet,
az orkán erejű szelet,
amely nyomaszt,
s karjaidba kerget.

Szeretem élni az életet, s remélni,
hogy örök lehet,
megfogni élő, eleven testedet,
mely bennem vágyakat kerget,
élvezni minden boldog percet,
amelyet nekem adott,
– mert élni, élni csak így lehet!

Az ünnep

Egész decemberben villámlott az ég,
mennydörgött a föld,
a félelem belőlem vulkánként kitört...
tele voltam indulattal,
hadakoztam önmagammal,
féltem éjszaka és nappal...
gyűlöltem a szeretet ünnepét,
nem találtam a hangulat melegét.
Ajándékozni szerettem volna,
és nem csak neked,
de te elfordultál,
ki sem nyújtottad a kezéd,
önmagadat féltetted, és nem vetted észre,
hogy a másik fuldoklik,
és vágyik egy kis fényre.

— . —

Tudtam, hogy egyedül leszek,
az élettől most igazi leckét veszek...
Bezártam lakásom ajtaját,
ahol beáramlott a világ,
nem gyújtottam sem villanyt, sem gyertyát,
és álomba sírtam az egész éjszakát.

KUTASI HORVÁTH KATALIN

Íráskényszer

Egy kicsit már megint megszöktem mindennapi önmagamtól. Ez is én vagyok, mindig is én voltam mindez, amivé most lettem, amit épp átélek, s mind gyakrabban átlényegülök, de még szoknom kell ezt az új, objektívebben optimista, cinikusabban realista, ironikusabban nézelődő fazont.

A Duna partján, a kikötő közelében, a lépcsőn ücsörögve, szemlélve a folytonosan változó, a kacsákat gyengéden ringató, szürkésbarna vizet és a fennakadt hordalékot, egy kicsit olyan érzésem van, mintha mellém telepedett volna József Attila, s fennakadva a világ ágbogán együtt vizsgálnánk a szemközi Margitszigetet. Most mintha csodálkozva, halkán meg is szólalna:

– Futószőnyeg... Hát, az ott jobbra?

– Az Árpád híd...

– Tudom, már az én időmben is tervezgették! Hát, innen is be lehet jutni már Arany kedves tölgyfáihoz?

– Te írtad, hogy az idő lassan elszivárog... ez most a valódi világ... – szembesítem Attilát a mával, ki a sorsába merülve most is alig hallja, hogy fecseg a felszín, hisz most is a mélységet kutatja.

– És most is csak azt mondom, hogy te is lépj túl e mostani kocsmán, az értelemig és tovább! Ne alkudj! Légy boldog! Figyeld, ahogy a nyugalom és a remegés egymást öleli, s ahogy a habban kecsesen okos csevegés kél...

Ez a kis képzeletjáték, szomorúan békés jelenet felidéz bennem egy emlékképet. Nagybátyám is sokszor nézte az ihletet adó vízfelszínt, miközben horgászott. Olykor hajnalban messzire kievezett, mint az igaziak, s ilyenkor nem indította be a csónak motorját. Beetetett. Várta a kapást. Pedig nem is sze-

rette a halat... A pecabot alibinek kellett, a halfogás csak pótcselekvés volt számára. Ilyenkor valószínűleg egymásba mosódott a Duna vize és gondolatainak árja. A vízfodrok segítségével megindulhatott a fantáziája, a múltbéli emlékek oly szépen kikristályosodhattak, összeállhattak tudatában!

Újra a hidakra téved tekintetem. Szemem láttára megelevenedik a Margit híd, megjelennek előttem a „városi ballada” figurái. Bevillan az öngyilkos tábor képe, átérzem a veszélyes, sűrű forgatag sodrását. Szeretnék ellenállni a viharnek... A hidak sorában megjelenik képzeletemben a Mirabeau-híd is, a Duna helyett pedig a Szajna partja, s mintha Apollinaire érintené meg a vállam:

– Karjaink hídja alatt a hullám fut... Emlékekkel telik meg lelünk... Fel akarjuk kutatni a jóság tájait...

Igen, valami ilyesmi miatt kezdtem el írni. A „semmitől” egyszerre csak emlékek toltak elő, nem hagytak nyugton, rákényszerítettek, hogy kiírtam magamból, ami mindig is ott volt bennem, türelmesen várakozó, ráérős nyugalomban. Ahogy elferdült a világ körülöttem, mind erőszakosabban csendült fel bennem a jóság és az írás síró vágya.

– Tán önző voltam, de víg hitet akartam adni másnak is, és szerettem volna drága szókat hallani... – súgja a fülembe Ady védekezőn. Én meg továbbgondolom mindezt. Hol vannak a szépen megformált, kedves szavak? Hova tűnt a figyelmesség, az ösztönös segíteni akarás, s miért olyan ritka, feltűnő, drága kincs az emberség? Hisz mindenki egyformán birtokolhatná a nyelvet! Még jó, hogy néha azért átragad egy-egy fogékonnyabb, nyitottabb lélekre a szavak derűje, vagy legalább a szemekben tükröződik valamiféle emberi együttérzés, megerősítés vagy elutasítás.

– Megy a hajó a Dunán, lemaradt a kapitány... Licsi-locsi licsi-loccs... – így jelenik meg a lépcsőt nyaldosó hullámok közt Weöres Sándor alakja, s megindul felém:

– Szórd szét kincseid – a gazdagság legyél te magad – ezt megértve még erősebb bennem a vágy, hogy tollat ragadjak. Hisz milyen kincseim vannak? Megértés, együttérzés, jó szándék és szavak... Ezeket tudom szétszórni...

A Duna néha árad, máskor meg apad. Mintha egy furá víz-állásjelentés szavait hallanám, talán egy rádió szól valahol a távolban halkán a harmonika helyett, s nem a tücsök, hanem a Juhász Gyulát és a Tiszát megidéző tudatom felel rá csendben. Láttam a sziget egy részét víz alatt. Volt, amikor nem tudtam volna itt ücsörögni, ahol most pihenek. A rakpart útjelző táblái és lámpái alig látszottak ki az áradatból. Néha az én gondolataim, szavaim is áradnak, mert nem tudom már megfékezni őket, jobban érzem magam, ha szabadabb folyást engedek nekik. Írok hát. Ez lett a lényegem.

– Mint fulladó az örvénylő vízen, végiglátom egy ájult pillanatban az életem... – a múltból így örvénylik elő most már Tóth Árpád is.

Bár a rímes, furcsa játékot űző költő a lélek balga fényűzésének nevezi az írást, s a káromkodó, nyers dalú jelenben haszontalan időtöltésnek tartja, még ő is vigasztalónak találja azt, hogy ha csak néhány pillanatra is, de összetalálkozhat két lélek – ha nem is egy dimenzióban – a verssorai által... Így aztán a legfájóbb időszaikaiban is képtelen véglegesen jó éjszakát inteni a verseknek. Én is belekóstoltam az írás örömébe. Barát-ra, társra találtam benne, ki nyugalmat áraszt, értelmet ad a mindennapoknak. Segít tisztázni az érzéseimet, segít elválasztani a lényegest a lényegtelenről, s írás közben talán kicsit sztoikusabbá válhatok, mely elengedhetetlen feltétele annak, hogy – ha csak kis időre is – elégedettebb, boldogabb, s tán bölcsőbb lehessenek.

Bár a szemközti tölgyfák szerelmese, Arany János is szeretné letenni az elnehezült lantot, mikor már nem éghetnek versenyben húrjai Petőfivel, mikor már reves faként érzi csak

magát világotlani az adott közegben, mégis egyértelmű, hogy mindvégig kebeléhez szorította drága hangszerét, s valójában nem tudott lemondani az írásról soha... Ha már megízleltem, én sem tudok, nem is akarok lemondani róla. Írnom kell!

Az előbb fülembé sűgó Ady Endre látszólag hetyke úrként áll az írás mesterségéhez. Bár a verset csak cifra szolgának tekint, s fittyet hány arra, ki hogyan tempóz vagy istenül társai közül, azért a költemények megtisztító árján átlényegül, egyre új vizek, vágyak felé röpül... Miért teszi ezt?

Általában az önkifejezés, az önkiteljesedés eszköze az írás, olyasmű, mint az ecset, a festék vagy a vászon a festőnek. Festés vagy írás közben árad a lélek. Kár lenne tagadni, hogy az öngyógyítást is szolgálja mindkét tevékenység. A felfedés, a feltárás, a magyarázatok, a mentségek keresése elengedhetetlen feltétele a gyógyulásnak, megbékélésnek, megnyugvásnak. Nem véletlenül köt ki a vallomásnál, az írásnál Szent Ágoston, Rousseau, vagy mondjuk az erdélyi emlékirók többsége! Pszichikailag is elfogadható terápia a szabad asszociációk kiírása magunkból. Bár erről inkább József Attilát kéne megkérdeznünk.

– Itt vagy még a közelben, drága Attila?

– Te meg mit foglalkozol egy beteg ember látletével? – Erre persze elszégyellem magam, s elbizonytalanodom. Lehet, hogy nem is Gyömrői Edit tanácsolta ezt a gyógymódot? Lehet, hogy nem is válhat be? Hisz írni nem lehet úgy, hogy az ember nem fogalmaz... Ha meg fogalmaz, az már nem szabad asszociáció... Nyilván tudatosabb, kontroláltabb az asszociációk lejegyzésénél a költői vagy az írói tevékenység, bár talán felfedhetnénk a hasonlóságokat is. Írás közben titkokat, igazságokat, összefüggéseket tárhatunk fel magunkról és a környezetünkben élőkrol, a megtapasztaltakról, a valósan vagy a képzeletünkben, álmainkban megélt dolgokrol direkte, bújtatva vagy szimbolikusan.

Olyan részletek sejlenek elő, ha írok, melyek rég eltompultak a tudatomban, s nekem magamnak is meglepetést okoz, miért is nem őriztem élesebben ezeket az emlékeimben. Ha pedig ennyire nem fektettem rájuk hangsúlyt, hogy jöhetnek akkor elő ilyen kristálytisztán, minden megerőltetés nélkül?

– Talán úgy vagy vele, mint én! Mintha valamikor kívülről tudtam volna az utolsó betűig, amit épp írok, s most csak vissza kellene rá emlékezni – jegyzi meg bölcs egyszerűséggel a közelemben Babits Mihály, ki mintha most szállna éppen arra a hajóra, melyről majd Esztergomot először megpillantja, s szívébe zárja...

Látom Babits körül a Danaida lányokat, majd merítve, majd ürítve az ötven bűvös tölthetetlen edényt, s hallom a víz csurgását... Nem szól bele tevékenységükbe a Párka, talán nincs is elásott kincs, elnémul a költő, kihuny minden lidérc, és marad a pusztá csont.

Életem fonalai helyett – melyeket a Párkák szövögetnek helyettem – a gobelin szálait rendezem. Hímzéskor jóleső érzés, hogy a színek és formák úrhölgye lehetek, hisz szemem láttára alakul a kép. Én formálom, én határozom meg. Egyre szaporodnak a részletek, nehéz a varrást félretenni, mert a kíváncsiság, a teljesség igénye hajt, jó látni, ahogy formálódik, szót fogad minden, ilyenkor semmi nem áll ellen akaratomnak, sőt, néha kelleti magát a kibontakozó kép, ötleteket ad, de nem erőltet, nem befolyásol. Éppígy vagyok az írással, a betűkkel és a nyelvi formákkal is.

Kacérkodnak velem a hangok, a betűk. Szimbolikájukkal, alakjukkal meghatározzák hangulataimat, az érzelmi árnyalatokat igen jól meg lehet ragadni a magas, a mély, a lágy vagy a keményebb hatású hangzókkal. Persze nem mindig tudatos mindez, legtöbbször inkább ösztönös, észrevétlenül ható, rafináltan bujkáló, majd elém toppanó jelenség. Egyszerre kiáltok fel Rimbaud-val:

- Csak egyszer lehessen titkok mind elbeszélni bátor! – S máris felbukkan a kölyök-Shakespeare részeg hajója...
- Hogy jöttem lefelé egykedvű, vén vizeknek folyásán! – S teljes mértékben átérzem hangulatát:
- Vizek szabadja lettem, ki vígan elcsatangol.

Elsősorban kóborlásaim szabadítottak fel bennem valamit, s azóta is szolgálom Múzsám, menvén az ég alatt... A szavak hossza, szótagszáma, ritmikája, dallama, hangrendje és jelentése mind ösztönösen meghatározza soraimat, szaporodó barázdáimat, újabb gondolataimat, asszociációimat, és – persze – fordítva is igaz mindez. Első felöltő gondolatfoszlányaim, természetesen, alapvetően meghatározzák az irányt, a hangsúlyokat, de csak látszólag szűkítik be a kezdeti, végtelennek mutatkozó lehetőségeket, mert bármerre indulva tömérdek újabb és újabb váratlan variáció kínálkozik. A barázda, a végtelen pusztá, a hidak így együtt már Illyés Gyulát keltik életre, kinek hangja a szellő szárnyán eljut a távolabbi pillérekig is:

- Csak állnak a futó folyam és a futó idő felett!
- Megy az idő, én megálltam... – tesszük hozzá egyszerre Apollinaire-rel. S talán ez is magyarázat arra, miért is írok. Megragadom az időt, papírra vetem a pillanatot. Az írás segítségével mintha el tudnám kapni az idő grabancát.
- Örök harc... – sodorja felém az erre suhanó kacagó szél Ady hangját. Igen... És hogyan állítom csatasorba rendelkezésre álló eszközeimet?

Látszólag én vezénylem a szavak hadát, én vagyok az úrnő, a prózai forma csak cifra szolgál, én idézem meg a tartalmilag és formailag ízlésemnek megfelelő szavakat, én hívom életre őket, de sokszor önkéntesen szegődnek szolgálatomra, maguktól kínálkoznak, sőt, segítségemre sietnek. Azt hihetné bárki, hogy olykor szabadságra mennek, hűtlenkednek. De Babits-csal szemben úgy érzem, minden szó bármikor rendelkezésemre áll, azonnal kiszolgál, a nyelv sohasem csal meg, nem hagy cserben. Nincs egy dezertőr sem a szavak világában!

Legfeljebb hiányzik a tiszta, jól körvonalazott gondolat – belőlem. Ha nincs letisztult eszmém, akkor hiába állnak sorba szeretett nyelvi eszközeim. Hiába kelletik magukat, öncélú játék volna szócsatába küldeni, összeugrasztani őket! Mivel volnék ilyenkor különb Mikszáth Kálmán különb Pongrácz grófjánál? Nyelvi fegyvereim, lehetőségeim szemlélénél rendkívül kedvező lenne a mérlegem, viszont ha rosszul, ügyetlenül gazdálkodom ezzel a vagyonnal, vesztésként elkulloghatnak, még nevetségessé is válhatnak.

Persze, néha én is elfáradok, elnémulok, gégém szűkül... S Pilinszky János „zavarja meg” gondolataimat:

– De hisz te is tudod, hogy csak halak vagyunk a hálóban...

– Hasonlat mit sem ér, eldobom! – csattan utána Radnóti szava... Igaz, nem mindenható a nyelv. De nem tudunk egyelőre jobb eszközt nála! A tökéletes gondolatátvitel lehetetlenség! Ösztöneink, ráérzéseink rengeteget segíthetnek, kiolvashatunk milliónyi dolgot a szemekből, mozdulatokból, a testbeszéd árulkodó és teljes egészében leplezhetetlen jeleiből... Már az is hatalmas eredmény, ha csak egy kis tört részét át tudjuk adni annak, amit érzünk, ami foglalkoztat bennünket, ami fontos számunkra. De nagyrészt rejtve maradunk embertársaink előtt, s valljuk be, még saját magunkkal is tisztába kellene jönnünk!

– Csak nem azt érzed, hogy valahova a világ végére kerültél, mintha egyedül élnél a földön, vagy mintha nem is a földön élnél? – szegezi nekem a nagyon is jogos, önmagamnak is már számtalanszor feltett kérdést az öreg Kassák Lajos.

– De hisz te is csodálkozol, ha a saját fényképedet vizsgálod! – De közben bólogatva el is illan mellőlem. Minden felvillanó figura, így ő is bennem él, személyes ismerősömnek érzem őket, bármelyikük újra és újra megszólíthat, s mások is előbukkanhatnak.

A nyelvi szabályok, a kötött formák, a nyelvi klisék, a szöveg megszerkesztésének rögzült hagyományai, a beszélő vagy az író leleményei valamelyest hozzásegítenek, hogy jobban

megértsük saját magunk, s ezáltal könnyebb másokkal is megismertetnünk ezt a fura valakit a még furább gondolataival...

A folyamra koncentrálna tükörképem mellett újra kirajzolódik Tóth Árpád vézna, szánalmas figurája, s mindkettőnknek rá kell jönnie, hogy minden látszat ellenére is magunk vagyunk a föld kerekén... Lomha gályák, emberhajók úsznak el a vízen... Többen faricskálunk dalainkon, hiszünk abban...

– ...a művészetben, mely kinyitja elénk a világot, mely kiröpít a pontból és a pillanatból! – kiabálja a kifutó hajóról búcsúzóul Babits Mihály. Én meg mintha itt felejtődtem volna a múltból, figyelem, hogy játszadoznak és nevetgélnek a habok felem, miközben az idő árján meg-megremegnek.

Hogyan lesz a karácsonyfából fenyőfa?

Fordítva tűnik jogosnak és logikusnak a kérdésfeltevés, már csak az időrend okán is... De a közöny szomorít, s nem a megihitség ünnepi hangulata jár át. A költő, az író is ember, sértettséggel, göggel, hibákkal telten. Tud szemellenzősen igazságtalan lenni, olykor ő is be akarja csapni még magát is önvédelemből, így hárít, csúsztat, hogy könnyebb legyen elviselni például a szakítás, az elvesztés, a meg nem értés fájdalmát...

Milyen szép dolog is az irodalom! Milyen fennkölt az érzelmek átélése, az ösztönös ráérezés révén kikiáltani: – De hisz ez művészet! Létezik ugyan irodalomtudomány, de az irodalomnak csak egy része tanulható, érthető meg, fejezhető ki tényekben, nevezhető meg a fogalmak szintjén, nagyobb része viszont csak az impressziók által, homályos ösztönök szintjén fogható fel. Milyen jó találgatni, hogy ki mit hogyan élhetett meg, mit gondolhatott! Hisz oly ritkán fordul elő egy-egy Arany János-i közbekiáltás! Mily sokszor ismerős, amiről olvasunk, hányszor érezzük: – Mi is megéltünk már hasonlót!

De... A régmúlt alakok megidézése helyett sokkal izgalmasabb a Facebookon való rágódás, elégtételvétel, reakciókísérlés, s mily „jó móka” egy jelszó feltörése, a gúnyos vagy akár morbid szerepjáték! Nehéz az okostelefonok világából elrabolni a testeket, s megnyerni szívük tájkáját az elmélyült érzelmeknek, gondolataikat a merengésnek! A megfagyasztott emberséget kellene felolvasztani, a Hókirálynő tükörszilánkjától kéne megszabadítani a rengeteg Kayt, s ha nem megy a Gerdák forró könnyeivel, ha nem tudunk katarzist nyújtani, akkor drasztikus beavatkozással... No de a lélek törékeny holmi! Többet ártanánk, mint használhatnánk!

Mit tehet akkor az ember? Próbálom példákkal megvilágítani, egyszerű képletekbe önteni a költők, írók bonyolult érzésvilágát, hogy annak lényegét megragadhasa a modern tudat. Így az egyszerű metafora szintjén Lédából például karácsonyfát formálok az Ady által ráaggatott díszek, jelzők segítségével, majd fenyőfává csupaszítom, mikor a Halál rokona megtagadja a Könnyek asszonyának érdemeit. Egyszerű ábrákat skiccelek fel, matematikai jeleket rajzolok, rozsdás megoldó kulcsokat adok egy letűnt világhoz, ahova talán nem is akar egy átlagos ifjú belépni. Közben az én lelkem is pusztul, az én karácsonyfámat is cibálják, fosztogatják, megsebzik, antik függőimet törik, tiporják, tüleveleim meggyulladnak, s majd egy kupac tetején vagy alatt végzem... De addig megmegcsillantom még törött díszemet is!

Átlényegülés - Babits búvkörében

De hát milyen életet folytattok ti? A Halálfiak közt, a halál karmai közt is hiszek abban, hogy élni érdemes. A Siesta Szanatóriumban fekvé még inkább így gondolom. Sugarak, segítsétek! Rádium és röntgen, nap és remény, siessetek! Mert orv

betegség öldös, íme, engemet és fojtogatja torkomat. Gégém szűkül. S a levegő? Egyre kevesebb! Így felmerül bennem, hogy a sok szépség mind mire való? Minek a selymes víz, a tarka márvány? Vagy hogy miért az emlékek, miért a multak? Nehéz kérdések, s létem alkonyulatán egyre több hasonló kering tudatomban.

Még mindig szeretnék eligazodni az élet és halál dolgaiban, ádáz harcot folytatok a világ ellenében, miközben szeretnék visszatálatlani önmagamhoz is, visszanyerni hitem, s megnyugodni, mint kutyám esztergomi kis házunk verandáján, kit titkos kalandjairól *ezer láthatatlan ösvény* vezetett vissza hozzám szimatja segítségével. Drága jó Ádáz! Jámborság és boldogság adatott néked! Bölcsesség és belátás született erényed!

Én is szeretnék megpihenni annál, *aki velem játszik, aki hol apámnak, hol kinzómnak látszik...* A béke nem adatik meg számomra, ha nem nézek szembe azzal, ami rám vár, ha elbújok, vagy dacosan elrohanok, mint Ildikó a múltkor, vagy mint az évek, melyeket *vak dióként dióban zárva* éltem le. *Engem nem látott senki még* igazán, s bár egyre több fátyol hullt le rólam a búsan hátráló évek alatt, mindig változtam, elomlottam, kisiklottam az emberek, az idő, a halál markából. Most azonban...

Ágyam fölött az infúzió néha-néha csöppen egyet, úgy tán, mint *bús unalmamra egy könnycsepp*. De rég volt, mikor nem akartam Jónásként prófétálni! Nem gondoltam... *Mennyi kint bír az ember...* Bár lassan föladam, mégis *Én hiszek a harcban*. Sok csatát vívtam már az életért, hisz hinni akartam, hogy örökké ég vár minden felhők mögött, *kiirthatatlan optimizmus...*

S most megkérdem: – *Hát milyen életet folytattok ti? Mit ér így az élet? S azt hiszitek, amiben én sem vagyok biztos, hogy nem is olyan nagy dolog a halál?*

Bogárlét

Ni, egy bogár! Kafka átváltozott hőse teljes páncélzatban! De hisz ez én vagyok! A tükör szembesít valódi lényemmel. Nem görbe, nem torzít, egyszerűen csak lecsupaszít, nyilvánvalóvá teszi megváltoztathatatlan lényegemet. Mi látszik benne? Nyilvánvaló! Ez a lélek küzd, tisztaságra vágyik, felszabadításra vár, miközben egyre élhetetlenebb, elembertelenített közegben tengődik. Ha felé irányul két őszinteséget árasztó, kíváncsi szem, felderül ennek a karkai lénynek a szíve, s a fagy felenged.

Igazi tavasz veszi ekkor kezdetét. Egy elnéző, megújulást áhító szív dobban erősebben. A péntek a hétköznapi taposómalom utolsó grádicsa lesz. A hétvége elhozza a határtalan szabadság ígérletét. Képzeletem már az óceán végtelenjét járja. Eljutok az Értől a jelen csehovi állóvizéhez. S mi a dolgom? Az esőverte, szürke tó egyhangúságát felkavarni!

Az ingoványos lehetőségek földjén cölöpökre építkezett velenceiek átfestik előttem Babits fekete országát, a karnevál elragad sokszínű forgatagával, örvénye beszippant az idő árjába. A Tower tornyából szemlélem Luciferrel a piaci sokaságot? Thackeray-vel nézem a hiúság vásárát? Gregor Samsa rejtekéből figyelek riadtan? Hisz egyre megy! Eggyé olvad tudatomban és megsokszorozódott, időben és térben végtelenített hasonmásaim érzületében! Almadarabkákkal a hátamban próbálom megbocsátani eredendő bűnünket. Több száz fénykép készült esendőségemről, bizonyítva létezésemet és mulandóságomat. Átmenetiségem egyértelmű, őrzöm egyediségem, kitinnel óvom személyiségem, mely olykor darabjaira hull. El lehet taposni? Lomtárrá lehet változtatni életteremet? Vonjam meg magamtól a tápot? De hisz imádom a tücsökhegedűt!

Radnótiráda

Mi ez? A tárgyak összenézve Fannit dicsérik. *Csöppje hull a méznek.* Akácméz pereg? Mindenesetre pont olyan édes, mint a csókok számban őrzött íze. De hirtelen keserűség üli meg ajakam. Ja, a *féligszítt* cigaretta! *Tompán csap rám a sötét.* Nemsokára eljön tán a felszabadító álom, melynek *hullongó sötétje meg-megérint*, s kiszakít a barakk valóságából... *Szabad szerettem volna lenni mindig!* Még most, itt is érzem a rét illatát, ahol *vállig ér a fű*, s hol *zizegve bomlik bánatom.* Megbékélek sorsommal. Nehéz, hisz *virág voltam, gyökér lettem.* Nem, egyelőre nem a *súlyos, sötét föld* nehezedik felettem, csak az éj borul rám.

Valóságos csoda, mennyi mindent kibírok, ha Fannit magam mellé képzelem! Ha felidézem, hogy vár *szőkén a rőt sövény előtt!* De ha felnézek az égre, a csillagok messzesége csak még jobban kihangsúlyozza létem reménytelenségét, hitvesem távolságát. Mintha egy dallam szökne át a szögesdróton. Hozzám vagy tőlem? Fanni ajkán formálódik egy szép vallomás? Az ő szava szól át hozzám, vagy egy vers munkálódik bennem? A képzeletem játszik velem? Az ihlet kacérkodik *ékezetek nélkül?* A *Tajtékos ég* alatt a *Meredek út* zengi bánatát, mely időnként *nyerítve hőköl?* Bárcsak *a béke méhe zöngne!*

Lecsendesítem szívem, lassacskán én is elszenderülök, s egy furcsa rítus részesévé válok. Egy szokatlan szertartás áldozata leszek, megtorpanó bika helyett egy hosszasan üldözött szarvas. De ebben az alakban sem menekülök tovább. *Igaz is, hova futhat a költő? Hegy lettem volna, vagy növény, madár... A lepkét könnyű szél sodorja...* Harsány német parancsszó zökkent vissza az éberségbe, a férgek közt horkoló sorstársak világába. Nem segít itt *Sem emlék, sem varázslat.*

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

KÜHNE KATALIN

Este

leszentül a nap vérpiros az ég
sötétzöld tó vizén fehér tajték
aranyban fürdő parti lámpasor
kihalt tájban kikötött csónakok

Lesz tüzünk

Több tucat bükkfát fordított ki a vihar szele,
a büszke hercegek kiszolgáltatva hevernek.
Levelük elszáradt, gyökerük égnek mered,
mint a küzdelemben elesett vitézek szeme.

A dédesi vár fehéren csillog a magasban.
Őseink megvédték a hazát, értünk harcoltak.
Úgy vérzik a leszentülő nap a romok felett,
mintha hősokeket siratna, megkövült lelkeket.

De él még népünk, erdeinkben zöld remény fakad,
minden évben megújul a világ, felnő a fa.
Gyümölcsök íze szánkban, csicseregnek madarak,
nemzetiszín zászlót lenget a szél az ablakban.

Összeborulnak felettünk a fák koronái,
mint a gótikus katedrálisok boltívei.
Kanyargós az utunk, mi el nem tévedünk, tudjuk,
merre menjünk, mi a sorsunk, célunk, feladatunk.

Édes kis hazánk gyarapszik, mi itt megmaradunk.
Lesz tüzünk, bölcsőnk, jó levegőnk, házunk, oltárunk.
Gyökerekből szárrá nőhetünk, magasra törünk.
Végre jó helyre hullt a mag, megnyugodhat ősünk.

LÁM ETELKA

Télutói hangulat

Az ezüstösen csillogó hold most
behunyja félig mosolygós szemeit.
Lopva, titokban figyel
amint a tavasz visszasomfordál a télutóba.
A hólepte fenyőfák ágai vidáman
lengedeznek, a télutói, friss szélben
tárva szét havas lombjaikat.
Bolondos szellők kergetőzve,
vidáman elfújják a téli hópelyheket.
Eközben lassan besurran
a korai tavasz első fuvallata is.
Kibújnak az erdők mélyén
meglapulva rejtőzködő hóvirágok.
Félve kibontják fehér, harangszerű szirmaikat.
Szikrázó, hófehér szőnyeget varázsolnak
az erdőnek éledő, kopár fái között.
A tavasz tündére varázspálcájával életre kelti
a természetet, amelyet minden évben
ámulva és csodálkozva szemlélünk.
Mi újra és újra felfedezzük eme szépségét,
valamennyi újabb, újra éledő csodáját.
S amikor a kék égbolt sötét függőnye eltűnik,
előmerészkednek a felkelő nap sugarai is,
amelyek boldogan bearanyozzák a horizontot,
elénk tárulnak a tavasznak rügyező fái is,
valamint a sok bimbózó-rügyező bokor és virág,
s e lenyűgöző színek új, boldog évszakot sejtetnek.

Keresztfa

Az Isten csillagai fent az égen
úgy világítanak, mint az ezüstharmat gyöngyei,
de meleget nem adnak a fáradt léleknek.
Reszket, fázik a meztelen, árva keresztfa alatt.
Nem kap ölelést, nincs, aki könnyeivel öntözzé,
csak a jeges, hideg szél tépi és szaggatja azt.
S akkor leszáll az égből a sok ezer
fehér, csillogó hópehely, amely
szelíd, selymes simogatásával lágyan
betakarja a hólepte keresztfát –
rajta hagyva fehér gyolcskabátját.

A lélekbe zárt fájdalom

Sűrű köd homályába rejtett titokzatos sziklák
a régmúlt sötét árnyai.
A kínzó gondolatok felélesztik a tűz lángjait,
amelyek magasra nyújtják testüket.
Éjfekete hajfonattá formálódva
felemelkednek a halványkék égbolt felé.
Hirtelen kipattan egy kis perzselő lángcsóva,
amely szétszórja aranyba fénylő sugarát.
Az izzó, ezüstös virágkehely ölében
megjelenik egy vakító, csillogó gyémánt,
amelyet ringat a simogató szél,
úgy mint anya, aki bölcsőben ringatja zokogó gyermekét.
Viharos esőcseppek hullanak le
a sötét, vadul gomolygó felhőkből.
A gyöngyöző kristályvíz síró könnycseppjei
megingatják a könnyörtelen, szilárd sziklát is,
de a lelki fájdalom szunnyadó vulkánja
sosem alszik ki... olyan, mint egy félig leszakított
vörös rózsza, mely lassan hervad el...

A tavaszi zápor

A tavaszi zápor esőcseppjei
megkopogtatják a piros tetős házak ablakait:
kipp-kopp, és egyre gyorsabban megered az eső.
Viharos szél tépázza meg a fák mohazöld lombjait.
A viharkabátba bújt szellő meglengeti
az esős gyöngyvirágokat,
majd halkán megkongatja hófehér harangjait.
Hirtelen eláll a zivatar, és a komor, fekete felhők között
szétszórja fényét az aranyszínben pompázó Nap:
mosolygós szemeivel árasztja sugarait a természetre.
Óvatosan előmerészkednek az erdei őzikék,
boldogan beszippantják a friss, eső utáni illatot;
éledő harangvirágok kibontják halványkék szirmaikat.
Az erdő mélyén dúsan zöldellő fák sűrűjében megszólal
halkán, majd egyre erősebben dalolni kezd a feketeterítő,
és vidám, pezsgő életre kel az egész erdő...

Ezüst mérleg

Ezüst mérleg van a szívünkben.
Bal oldalon a fenséges, vörös rózsák,
jobb oldalon a szerény, kék ibolyák
nyílnak, illatoznak, és a hófehér felhők
közül kirepülő, turbékoló galambok
befészkelnek a szívünkbe. S mikor a
sötétkék éjben rózsatövisek rohamoznak,
kínoznak minket, ábrándozó lelkeket,
aranyfuvallat ébreszti gyengéden a
szeretet eldugott szegletét.
Kék nefejejsnek szőnyege a szív közepén.
Ezüst fénnel bevilágít a Hold, és hidat alkot
a gyémántkövekkel kirakott folyó két partján.

Földanyánk

bánatos szél félve simítja ki a ráncokat
ama több ezer éves romokon
az idő titkos rekeszei lassan kinyílnak
elénk tárulnak a kék bolygónknak
szemünk előtt rejtett csodái
könnyeket szárít fel földanyánk
újfent a régmúlt mosolyával
szélesre tárja aranypalástját majd
betereli az úton eltévedt vándorait

Álomhercegnő

Álomhercegnőm, ha
üvegcipelődben tipegsz
az aranyszínű, homokos tengerparton,
akkor most ébredj fel!
Vesd le topánkádat,
és simítsd ki redőidet az
arcodon e hazug világban.
Ne ámítsd magad,
vedd fel a harcot!
Apró könnycseppjeidet
rejtsd el a világ előtt,
sötétkék, bársony palástoddal takard be
hófehér, fodros szoknyádat,
mely elrejtí tested remegését.
Mint egy lángoló gyertya
kipattant szikrája,
izzó parázs árnyaként suhanj át
az ezüst hold hídján, és ezután
előbukkan a fényes, szikrázó nap,
lágyan, selymesen simogat sugaraival,
ami erőt ad, s majd
csillogó gyémánttá csiszol...

Hableány

Hattyúk – hófehér szárnyaikat lebegtetve –
ereszkednek a kristály tavak fölé, amely
apró kövei között engedi át a tiszta forrásvizet,
és átformálja, elvezeti a kis hableány
csillogó könnycseppjeit a nagy kék folyóba,
hogy találkozzon a hatalmas, hömpölygő óceánnal,
és megtalálja elveszettnek hit szerelmét.

Őszi esőcseppek

Őszi esőcseppek hullanak a színes falevelekre,
a szél borzolja az erdők aranyba mártott fakoronáit.
Egy kis, szőke hajú tündér hajol le a zöld fűbe,
és szedegeti fonott kosarába a mókusok eledelét,
körülötte kismadarak hada
csacsogva követi szelíd árnyékát.
Hirtelen jön a vihar, gomolygó, vad felhők csatája
csattog, villámlik és mennydörög az ég.
Ekkor jön egy fekete, gonosz árny a fák sűrűjéből,
lerántja a leányt az avar
zizegő, haldokló leveleire,
szagatja, tépi ruháját, és sebzi, ahol éri...
Piros vére folyik ártatlan testén,
rémülettől és fájdalomtól
ájultan hever, sötétkék szemei
mereven néznek a semmibe.
A feljövő, sápadt hold világít arcára,
majd elcsitul minden, a sötét démon
köddé válik. Az óriás fenyők árnyékában
az aranyhajú szépség teste
ernyedten hever a pirosuló falevelek között,
mint egy rongybaba,
de lelke erős, és a szíve, mint az acél,
az őszi szél megsimogatja bársonyos terhét...

Várakozás

Gyöngyfüzér ragyogott a lány kezében,
fonott haja ezüstösen fénylett, és leomlott a derekáig,
félelme elcsitult, ígésző szemei
– mint halványkék gyémántok –vonzották be a tájat,
amikor megpillantotta szerelmesét.
Futott, repült kedvese felé,
a szél lágyan simogatta sudár alakját,
szíve megtelt örömmel, elfeledett minden bánatot és szenvedést,
és a boldogság felrepítette a fehér fodros báránylehelők közé.

Őszi víztükör

Tündér léptekkel halad az ősz
lassan, csendesen, elmélázva
hullanak a narancsszínű falevelek
nevető tüskés gesztenyék
potyognak
a lombos fák tövébe az avarra
s téli álmait alussza erdő
álomszép képet varázsol elénk
a tavak ezüstös víztükör-fénye
ahogyan ott megmártózik az
aranyfényben úszó felhőkön
halványkék őszi ruhákban
bájos vízi sellők lebegnek
az erdei tónak sima tükrén

Magyar irodalom gyöngyszemei csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/104478816423860/>

LONGHERA

Vallomás Édesanyámnak

Édes lelkem, Édesanyám!
Elvett a sors tőlem korán,
Sirattalak is eleget,
Hogy nem láthatlak tégedet.

Apró, ürge termetedet,
Felhőt űző tekinteted,
Simogató, dolgos kezed
Többé már nem érezhetem.

Nem hallom már kacagásod,
Szelíd, okos, bölcs tanácsod,
Titkaimban nem osztozol,
Könnyeimet nem szárítod.

Tanítottál szépre, jóra,
Emberségre, igaz szóra,
Munkára és becsületre,
Mások megsegítésére.

Erőd soha el nem hagyott,
Tűrelmed nem fogyatkozott.
Megbocsátó szereteted
Sok-sok ember élvezhette.

Édes lelkem, Édesanyám!
Köszönöm, hogy miénk voltál.
Féltem őrzöm emlékedet,
Soha el nem felejtelek.

Anyák napja nem múlhat el,
Hogy rólad ne emlékezzem.
Gyöngyvirágok is kinyíltak,
Mint harangok, bennem búgnak.

Ó, iszonyat! / József Attilához

Attila, kedves!
Szavaiddal, meglehet,
Már mindent kiírtam
Magamból – veled.
Mégis idehajt az igyekezet,
Hogy születésnapodon
Elmondjam neked:

Nem sokat, vagy inkább
Csak szóban változott a kor,
S hogy lelkünket most is
Marja, szennyezi a kór,
S minden reményünk lassan
Odavész a „csend talapzatában”,
Az emberek, mint akkor, most is
Munkára, kenyérre éheznek,
Most is árad parttalan’
A szegénység,
Az emberek jó része éhbérért,
Mint koldusok koldulják
A jelent, s holnapra már
Csak a nincs asztalánál
Kotorják a morzsát, ha lehet,
S minden, mi erkölcsös, hiába
Éhezi a jót, s még az „álom
sem jön, a szabadító”,
Hogy feloldozza a valóság
Kínzó bűneit, a „rendet”.

Talán te is az utcán állnál,
S csillagok fényénél hálnál,
S ugyanúgy éheznél, mint hajdan,
S elmennénk melletted,
Átnézve rajtad nem tudnánk,
Ki vagy. Hogy te vagy!
Ó, iszonyat!

Egy epizód / Öcsém emlékére

Sütött a nap, ragyogott a kék ég,
a kórház-parkban nyílt az ibolya
s az apró százszorszép. Mintha nem tél,
hanem rügyfakasztó tavasz lett volna.

Csokrot kötöttem, s felvittem neked,
hogy örülj, és lásd a megújulást,
s akard tovább élni az életed!
Füledbe súgtam hát: "Kelj fel és járj!"

Hogy járhattál volna, én ostoba!
Hiszen egész napra ágyhoz láncolt
az infúzió, a napi program.

Sűrűn elnyomott a jótékony álmom,
s ébren is leginkább hallgattál csak,
s nézted, ahogy az árny fényt fal a falon.

Légy Zorba!

Ha minden üt, és minden fáj,
S gorombán ostoroz a világ,
Kiálts!

Ha mindenki már csak hiány,
Kit szerettél, s ki szeretett,
Kiálts!

Ha széttört a lant, s húrja szakadt,
S mi körülvesz, minden csupa hant,
Kiálts!

Ha fekete győz színek felett,
Vonulj vissza, törd össze kezed,
Kiálts!

De előtte verd meg a dobot,
Hogy a süket csend felsikoltson,
S veled kiáltson, hogy elég!

Elég, elég, elég!
Légy Zorba, ha már minden veszett,
Táncolj, s ne félj, végső esélyed ez.

Mondd, meddig lehet...?

Mondd, hogy nem igaz!
Mondd, hogy félrehallás!
Mondd, hogy egy rossz „vicc”!
Mondd, hogy kitalálás!

Nem, ezt nem lehet elhinni!
Nem, ezt nem lehet felfogni!
Nem, ezt nem lehet megtenni!
A szörnyűséget ünnepelni,
Emlékművet állítani?!

Nem volt elég a rettenet,
Melyet eszement horda tett?!
Nem volt elég az örület,
Melyben pusztultak nemzetek?!
Nem volt még elég a bajból?
Nem volt elég még a jajból?
Nem volt elég még a tűzből?
A gázkamrák füstjéből?
A kiirtott ártatlanok véréből?
A meggyalázott emberiségből?

Hová, hová, meddig?!
Hová tartunk? S meddig?!

Meddig lehet múltunk
Átírni felettünk?
Meddig lehet örökségünk
Feledni felettünk?

Hogy hagyhatjuk el nagyjaink',
Kik a nemzetet előbbre vitték?
Hogy tagadhatjuk meg azokat,
Kik éltüket áldozták e nemzetért?

Hogy feledhetjük:
„Mi dolgunk a világon?
Küzdeni erőnk szerint a legnemesebbekért!”

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

Irodalom csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Beköszöntött a Ló éve

Ha az ős-kínai holdév szerint élünk,
ez év februártól a Ló évébe térünk,
feléled lelkem tüzes paripája,
nyugalmam' lobogó szenvedély váltja.

Végignyargalja a fagy-lelte telet,
de az új hajtások tavaszt sejtethetnek.
Csalóka az idő, megcsalhat az álmom,
de az én paripám figyel rám vigyázón.

Ha a ködbevesző múltad szemébe nézel,
és magadban száналmas számadást végzel,
maró önvád szíved igen mélyen sebzí,
az én paripám segít majd feledni.

Ha nincs már erőd új lépést megtenni,
életednek eztán új irányt teremti,
magadba roskadva búslakodsz egy széken,
az én paripám erőt ad, új életre készen.

Lehull minden béklyód, leesnek a láncok,
önfeledten járod győztes harci táncod,
meglódul a vágyad csillagokban élni,
de az én paripám megtanít majd félni.

Jövő februárban új holdév köszönt be,
jöhet Sárkány, Bivaly, Kígyó avagy Kecse.
Nehéz idő vár rám, gondok egész sora,
de az én paripám nem hagy el már soha.

MÓRICZ ESZTER

Vallomás (Tányának és Lackónak)

Nekem nem volt
igazi játékom,
én mindig a
titkokat kerestem.
És nem volt
gyerekkori barát...
Mindig félreálltam,
a magam álma
szóttam csöndben.
A könyv volt, ami
vigasztalt. Habzsoltam
minden betűt,
minden varázst.
Költő lettem – de minek?
Csak írom, írom
a verset, a dalt,
és nem érdekel senkit,
pedig minden
vers én vagyok.
Én írok, amikor
fúj a szél,
vagy ha integet
a hold, amikor átöleli
a lombokat
az alkonyat,
és én vagyok,
ha remegve tűz a nap.
Nekem szent a vers,
szent és szelíd
és sérthetetlen!
Én nem tudom
elmondani, ha valami fáj. Kik érdekel?
A betűk, a dalok:
a gyógyszerem. Hát írok, írok...
ma és holnap és örökké!

MUKLI ÁGNES

Ma

Ma korán keltem,
hogy legyen időm
minden percben egyszer
rád gondolni.

Rólad...

Azt hittem rólad,
hogy folyó vagy.
Mély medrű, sodró folyó,
hogy madár vagy,
a nyárfán ékesen daloló.

Azt hittem,
hogy dal vagy,
hogy éjjel te írod a csend dalát,
s hogy minden szavad zafír,
s hogy érted az éj szavát.

Azt hittem rólad,
hogy szél vagy,
mi szédítőn repít nyírfapelyheket,
vagy feleselő rímek,
melyek féltőn összecsengenek.

Azt hittem, hogy eső vagy,
őszi eső,
halkan koppanó,
vagy földre hullt édes gyümölcs,
éppen nekem való.

Fölégett sebhelyek helyett
magamnak hittelek.

MÜLLER SZILVIA

Bíboros vonzalom

Kivert kutyaként emelem
Fel a fejem, kezdődik.
Szétszakad a világ,
Apró darabokra hull.
Bezúzza a koponyám,
Átreped a tudatom
Nem tudom, hol vagyok.
Ez egy másik dimenzió,
Lüktet az agyam,
A szívem leáll, majd döngve
Kalapál.

Ordítok itt belül
Elment az eszem?
Szuszog a világ,
Lelassul a végtelen.

Rázkódik a föld,
Vakon bolyonganak
Az emberek körülöttem.
Elesek, kiabálok:
Ébredjete fel!
Furcsán néznek rám.
Nem hall senki sem?
Egy halk dallam csillog,
Bomba csapódik a hídba,
Hirtelen fény villan, s az
Ablakok beomolnak.

Ordítok vadul.
Elment ez eszem?
Morajlik a világ
Mozgásban van.

Elveszett a talaj, zuhanok,
Szél süvít a fülembé,
Támaszért kapkodok,
Egy jól artikulált mondat...
A gyomrom, mint a méhek,
Behorpad a mellkasom:
Nem kapok levegőt: Segítsetek!
Mozogni nem tudok,
A padlót nézem,
Valahol egy kéz érint,
És megint zuhanok

Ordítok itt belül.
Elment az eszem?
Hangtalan világ,
Kihagy az emlékezetem.

Sírás, könnyek,
Fuldoklom! – gondolom.
Beterít a víz,
Szűk a cella körülöttem,
Alacsony a plafon, és
Közelednek.
Nincs rés, se ajtó,
Sehol a kiút!
Valahol dörömbölnek,
verik az ajtót,
az enyémet.

Csak sottogok neked.
Elment az eszem.
Tiéd vagyok
Teljesen, egészen.

NASZVADI SÁNDORNÉ

Kaméleon lennék, de csak selejt...

Tudom, hol vagyok.
Új utam látni vágyom.
A múlt törlendő!

A szavak varázsa

Egy kavicsból kősziklát faragok,
és a szellőből pusztító orkán lesz.
De nem, nem érhetem be ennyivel,
ez csak a próba, ehhez csak ész kell.

Cilinder, köpeny és varázspálca nélkül
a nyuszi és a két galamb is szabadnapos,
segítségem csak szívem és lelkem,
minden és mindenki más kizárva, most alkotok.

Fél mosolyból lélek-görögtüzet,
szomorú arcból derűs eget,
könnyet elmosok egy pillanattal,
és nem, nem adok semmi mást,
csak szeretetet, szép szavakat,
gondolathegyeket.

A varázsnak vége, a függöny legördült,
eltűnt a díszlet, nincsen zsivaj.
De mégis valami ott maradt a mában,
jött a tegnaptól, és tart a jövőbe,
ez a munkám, ezért „fizetnek” ott fent,
és bármennyit nyújtok, csak több lesz belőle.

NÉMETH NOÉMI

Balatoni hajnal...

Bíbor fűrtjét dobja a hajnal a tóra,
Azúrkéken ásít a magányos csónak.
Gyöngy-kacajjal haját bontja a fény,
Lágyan ringatózva csobban el az éj...

Víz tükrén úszik el egy hattyúpár,
Míg halkán dúdol, s hajlik a nád.
Mólónál lobog a vitorlás fehér fátyla,
Ezüst csillámot dob a reggeli pára.

Füredi rózsák arca lágy pírban ég,
Tihanyból levendulaillatot hord a szél.
Mohón enni kér egy vadkacsa pár,
Nem felejttem, milyen a balatoni nyár...

Hozzád...

1.

Keserédes magányom cifrázza a kedvem...
Vajon hol lehetsz? Te... édes cinkosom!
Hát elrendeltetett... És itt hagyott!
A sors, mi némán emléked karjaiba kerget.
Nyarunk a régi, s olybá tűnik, Füred is.
De lám! Idegenül járnak már a szelek...

Kóborló lelkem imbolyog, szelídül a tó partján.
Iszom a mámort... De nem! Nem nyugodhatok!
Légy te a nyugodt!
Tovaröppent óráink kattogását nézem kábán... ha már
Itt vagytok! S leszek, mert várok, mint Hunyor –
hű kutyánk... Várlak! Oly messze vagy...

2.

Látod? Balga szavam hozzád hajtja a csend.
Hát elrendeltetett... És itt hagyott!
A végzet, mely a szeretet szövétével fonja át
Jégvirágot nyílt életünk'.
Hát temessük e zord telet! Mert felettünk leng.
Ne hagyjuk, hogy a tél rózsája szerelmünk alkonyán
feketén bontson illatot.

Jaj! Nehéz vajúdás ez! De szüljük egymást újra!
Mert olyan iszonytató! Sorscsapás a létem egyedül!
Öltöztessük díszbe magunk'...
Hisz nem tudjuk, áldást vagy átkot hoz-e majd egy új nap.
Izzítsuk hasábbal a parazsat, fújjunk egymásba életet...
Mert így akarhatjuk!

3.

Simogat a múlt, talán még fogod a kezem...
S úszom... hajdani boldogságunk kék ízű tavában.
Sós habjain tűnődnek csillámló könnyeink...
Tükörképünk lidérce kísért... Téged keres!
Belém ivódtál, mint selymes víz a forró homokba!
Bennem olthatatlan' lángolsz... Szomjazom!
Fodrozódik arcod a szikrázó kavicsokon... elém vet a part.
Gyűjtögetem vágyunk: bíbort, aranylót, hullámozót...
 eget, földet... mi úgy belém mart.
Fényfüzérén ringanak lobogó lámpásaink az éjbe burkolva.
Mert ott vagy a nád suttogó hajnalán, az est múltó kövein...
Mit ígöző alakod halhatatlan' hagy.

Epilógus:

Óh, merre jársz? Hiányzol! Hintem magam elé lábad nyomát!
Gyere! Öleld át, oltalmazd fénytelen lényem!
Hisz te vagy az Igaz, kit úgy szeretek, te mostoha!
Úgy kellesz... Hát bocsáss!
Mert kell a bebocsáttatás... ha van még időnk.
Ha szívem még... szíved egyetlen otthona.

NÉMETI-VAS KATALIN

XXI. századi idill...

reggeli szellő lehel
hűvös csókot
cickafark virágára

fák tövében lapuló
borostyán levele gyűjt
hajnal-könnyeket

megkínál minden
arra járó szomjazót
galambot cinkét rigót

az első sugár előcsalja a hangyákat
szerelmes barackvirágok
csókot váltanának

nem kell a randi.hu
megkérnek inkább
egy méhecskét

a közvetítés sikeres
gyümölcsöző a kapcsolat
hamarosan érik a kis barack

Szivárvány

Isten mosolya
kicsiny virágok szirmán
Kelyhükben könnye

Megtisztulás

Életem derekán
megállok a kilences csigolyánál
nézem a világtengelyt
csak a Föld bolygó
dőlésszögével azonos
az ózonpajzs lyukacsos
ketyeg a klímabomba
a légkör széndioxid tartalma
átlépi a kritikus határt
katasztstrófa közeleg
a folyamat visszafordíthatatlan?
De te csak aludj tovább emberiség
Csak szemetelj szennyezz
Végzeted így is úgy is teljes
Földanya megtisztítja önmagát
Tőled

Szerelem

igéző szemek
csodás titkot sejtetnek
bennük rejtjelek

Körforgás

suhanó évek
gömbbe zárt létezések
kapod ha kéred

NÉMETI ZOLTÁN

Amikor először öltél

Istent ölted meg
minden apró életben
rovarokban egerekben
hangyabolyban
macskakölykökben
ezt tanultad
emberi intézményekben
a gyors gyilkosság
és a lassan ölő
lelkiismeret
tiszavirág szemesztereiben
már hét millió
könnyedén eltékozolt
magyar magzat
van a kontónkon
mind libbenő szellő
színes árny
ők lesznek bíránk
az Armagedon hajnalán

Az igazság mindig fáj

csobogó patak vizébe
merítet kezed
így mossa el bűneid
medrében súlyos kövek
hallgatnak hibáidról
azokat magadnak
kell megtisztítanod

lelketet mohaként borító
műveletlenségtől
amivel megítéltél
más írókat költőket
üres porhüvelyed
televíziók fecsegésével
tölts ki lelkiismereted
vakfoltjait
súlyos harminc
ezüstpénz
zsebedben a csend
vérző fájdalmas stigma
tenyeredben az igazság

Hadak útján

Hányszor adtál korty vizet
A megfáradt vándornak
Hányszor tetted félre kardod
És szentelődttél lantodnak
Hányszor kötöttél sebeket
Vérző lelkű idegeneknek
Hányszor nyertél vesztettél
Utad adva a könnyeknek
Hányszor mondtad elég volt
Mondj nemet a halálnak
Hányszor dobtad életed
Keresztbe keresztfájának
Hányszor kell még megszületned
Bölcsességet gyűjteni
Hányszor kell még megbüntetned
Önmagad majd felejtani...

ORDAS ANDREA

Mindig szeretlek!

Ím, elmúlt az ősz, az idő télbe borul már,
és csak hó formál gyümölcsöt a körtefán,
a csípős szél fújja pirosra arcod,
s a hidegtől néha elfúl a hangod,
és mindig szeretlek.

Hogy ne fázzak, ősz fűrtjeid közé fúrom ujjaim,
ahol te jársz, arra visznek mindig útjaim,
barna szemeid nyújtanak melegséget nekem,
s nem félek semmitől, ha fogod a kezem,
és mindig szeretlek.

Hosszú az éjjel, mi melletted, nélküled telik,
számolom a néma perceket mindig reggelig,
addig is magamba szívom a jelenlétedet,
s a bőrömnön érzem perzselő leheleted,
és mindig szeretlek.

Szobánkban fagyosan forró hajnal virrad ránk,
felébredek, s ajkaim lázasan keresik a szád,
csókok nyugtat, de oly izgató vágyaid hangja,
és gyengéd érintésed bőröm lángra lobbantja,
és mindig szeretlek.

Szigorú a reggel, mi munkába kényszerít,
csak óvó gondoskodásod enyhíti a kint,
s a tudat, hogy délután láthatlak újra,
érted vágyódó szívem lángra gyújtja,
és mindig szeretlek.

Szerelem, vágy, boldogság, csupán üres szavak,
érzelmet nem, csak hangot a fülnek nyújtanak,
mit irántad érzek, szavakba önteni nem lehet,
nincsen rá dal sem, mit felfog a képzelet,
és mindig szeretlek.

Már semmi nem számít, csak itt legyél velem,
te vagy a jobb, a szebb, a nemesebbik felem,
mindent, ami rossz volt, ami eddig történt velem,
mindent elfeledtetsz, te vagy az életem,
és mindig szeretlek.

Vallomás

Üres szívvel, aggyal éltem nélküled,
most szívem lényeddel telve dobog,
minden porcikám vágyakozik érted,
és agyamban kattognak a gondolatok,
vágyva a percet, hogy hozzád érhetek,
s hogy szerelmünk teljes lánggal lobog.

Minden óra, perc, amit veled töltök el,
minden pillanat egy édes gyönyör,
ám az idő csak vánszorogni mer,
mikor hiányod sok kinnal gyötör,
agyamban az értelem birokra kel,
ám az érzelem mindig felszínre tör.

Nem vágyom semmi másra, csak rád,
örökké fogni akarom a kezéd,
nélküled üres és hideg az ágy,
ám ha hallom hangod, és látom szemed,
felébred szívemben a vágy,
hogyan veled éljem le az életet.

P. BORBÉLY KATALIN

Hová lettél?

A távolság egy nagyon relatív dolog... (variációk)

1) Mozdulatlanul, nyitott szemmel feküdt. A falon úszó árnyakat figyelte, csak hogy gondolkodnia ne kelljen. Elaludni nem tudott, mert ha behunyta a szemét, az esti veszekedés képeit látta maga előtt. Nem emlékezett rá, hogyan kezdődött. Ki emelte fel először a hangját? Mi volt az első mondat? De egyszer csak ott volt, és – mint a hurrikán – romba döntötte a harmóniát. Tulajdonképpen nem gondolta sem a férjéről, sem önmagáról, hogy ilyen indulatok feszülnek benne. Ez a felismerés taszította kilométernyi távolságra a mellette egyenletesen szuszogó férfit.

2) Amikor felébredt, rögtön az órára nézett. Negyed hat. Vajon leszállt már a repülő? – tűnődött, és a telefonért nyúlt. Ebben a pillanatban megcsörrent a készülék.

– Igen, tessék.

– Szia, édes, hiányzol — mondta a férfi.

– Te is nekem – mondta, és letette a telefont.

Lehet, hogy New York nincs is olyan messze? – gondolta, és mosolyogva indult zuhanyozni.

Távolság

Indulnék,
mert ott szeretnek.

Indulnék,
mert ott várnak.

De csak a gondolatom szállhat.

Visszatartanak a nincsek,
fájdalmak, emlékek.

PAP MÁRIA

Mélyvíz

Amikor bajba kerültem, akkor tudtam meg igazán, milyen barátaim vannak. Amikor azt hittem, értéktelen vagyok, nyugdíjas senki, amikor rám szakadt a szenvedés, rájöttem, nem vagyok egyedül.

A betegség úgy tört rám, mint egy villámcsapás. Nem volt előzménye. Nem bűnös, káros szokás következményeként, de valahogy mégis befészkelte magát a testembe, lelkembe. A fejembe, a homlokomba, a gondolataimba. Láz nélkül, alattomosan egyszer csak felszínre tört, ott éktelenkedett a homlokom közepén; nem fájt, nem kiáltott gyógyszerért, egyszerűen létezett ott elmúlhatatlanul, talányosan. Egy újjbegynyi púp, no, nem a hátamon, de a homlokomon.

Az orvosok alapos kivizsgálásra küldtek két kórházba is, attól kezdve mint az áradat, sodortak magukkal az események. Sodrásban – hullámhegyek, hullámvölgyek örvényében – dobálódtam kényszeredetten, újabb és újabb rémisztő felfedezések tudatában hánykolódtam. Közölték, hogy már a koponyacsontom is lyukas, fulladoztam az orr- és arcüregemet bitorló poliptól, miatt a doktorok kíméletlenül feltárták testem minden hiányosságát. Folyton arra gondoltam, a nagyfiamat is dobálták a hullámok a halastóban, amikor belecsúszott a gumimatracról a mélyvízbe, ő nem élte túl azt az örült ötletét, hogy beeteti a halakat. – Most van baj! – kiáltotta, de számára nem volt segítség. Barátja a partról nézte, hogy leheli ki a lelkét, aztán elsüllyed, és megnyugszik örökre. Olyan fiatal volt még. Csak 29 éves. És olyan nyughatalan. Akkor, ott, öt percig küzdött a hullámokkal. Lehúzta az ingovány. Bevégezte. Ezt én most sem hiszem, pedig eltemettem.

És számomra van segítség?

Persze, az orvosok!

„A homlokos” – így nevezték, és csak tolódott a műtét, mert műteni kell, ez nem volt vitás, kívágni, ami nem odavaló, ami elront, ami pusztulásba dönt.

Az altatástól öntudattalan testem rezzenéstelenül állta a beavatkozást, nem is álmodtam, az az idő nem is létezett az életemben, pedig éltem, a szívverésem kihangosítva jelezte, hogy nem folyt még le minden vérem a torkomon a gyomromba, azt úgyis sugárban hánytam rá a kórházi ágyneműre, mihelyst az orvosok visszaadtak az ébrenlétnek és az ápolónőknek.

Aztán újra sodródás az eseményekkel. Kötözések, vénás injekciók, orrból kilógó csövek, kék-lila-zöld színű arc, bedagadt szem, de éltem, nem vakultam meg, nem folyt el az agyvizem, nem kaptam agyhártyagyulladás. Bár a csövektől nem lehet mosakodni, nem lehet enni, (nincs is étvágyad, éppen most nem is akarsz fogyni), az ember megszokja, hogy olyan szörnyen néz ki, mint akit jól agyba-főbe vertek.

És jöttek a barátaim.

Leplezni próbálták, mennyire meghökkentek a látványtól, nem akarták mutatni, hogy tudják, mennyire meggyötört vagyok, de annyira rendületlenül jöttek, hogy szinte gyanús volt a bizakodásuk a felépülésemben. Elárasztottak törődésük tengerével, ezerszer hallatva, hogy „vigyázz magadra”. Mégis, hogyan? Feküdni kell, aludni, belesüllyedni csapongó, lidérces álmokba.

És telefonáltak, és telefonáltam, és telefonáltak, és telefonáltam. Majd' századszor hallottam a szobatársam élettörténetét, meg vizit, lázmérés, antibiotikum, a kötözöben pedig naponta kínzás, kínzás, kínzás. A főorvos, persze, mosolyog, nem vadember ő, csak azért kezel, hogy meggyógyuljak.

Á, nemcsak én voltam ott félszeg, rémült és hallgatag. A betegtársak szemében is láttam ugyanazt. A csövek az ő testük-ből is lógtak, a sebeik, mint nekem is, lelkiek is voltak. Egyedül mit sem érek! Másokra vagyok utalva! Ezt a gondoskodást még meddig kapom? A testem meddig tűri még, és ezután hogyan reagál? A barátaim még meddig kíváncsiak rám?

Fiamnak a halastó, nekem ez volt a mélyvíz!

Fuldokoltunk benne, a rettenet ott ült az arcunkon. Őt nem tudta megmenteni a barátja. Engem a barátaim körülvettek gondoskodó szeretettel, vállukra emeltek, nem engedtek elmerülni sem az önsajnálásban, sem a valós betegség lehúzó hínárjában. Ők azt akarták, hogy felépüljek. Meg sem érdemlem őket!

Tölts el, reménység, hogy meg tudom majd hálálni nekik.

PAPP ERZSÉBET (ZSIKE)

Jákim és Boáz oszlopa között

... Pünkösöd havában nyár lett, égető,
Szempillámra három láng ráborult,
S én vakon
Szírmot tépkedek a zöld szavakon.

Szeret, nem szeret? Varázs, nem varázs?
Galamb fehérlik, megsimíthatom,
De álom,
A valóságban sehol nem találom.

Ami mosolyog, ami szomorú,
Karcol, simít, továbbmegy, ott ragad...
De Boáz
Meg sem hallgat, Jákimmal oboáz'.

Idejön némán mégis a dallam,
Nem értem én, a bicegő, úgyse,
A bóca –
Csak érzem, mint tavaszt a kabóca.

S érzi, aki a viharban ordít,
Tudja pedig, hogy semmi hangja,
De meri!
S ezt nem mutatja ki az MR.

Mit lát, akinél reszket az ünnep?
S ő öleli, a fülébe sugdos:
Hogy éljen!
Kőből fonjon, de úgyis reméljen!

S aki nem vigad, mi köti ködbe?
Szomjára csordul percenként hatvan,
S bár kilát,
Citromot iszik, és nem Tequilát.

Azt mondom, érzi, azt mondod, érzés,
Nem magyarázza fizika, nyelvtan,
A lélek
Túlnő azon, mit egyszer felélek.

Mert sántán jár szívesen a reggel,
Belebiccen minden nap a pitvar,
S a kamra –
Mégis mosolyt lüktet a nyakamra.

De rossz esőben sáros a holnap,
És nem tudom, hogy mi húz a sárba,
S ha esek,
Kapaszkodót miért nem keresek...

... Pünkösdi havához közel jött a tűz,
Benn égett minden biztos ultrahang,
S az este
Parázs alatt a titkot kereste.

Duettet játszik a báj és a baj,
Kottatartóban súlytalan papír,
És Náthán
Zsoltárt hangol e furcsa szonátán.

Sorsot vetettem...

Sorsot vetettem kis hajsálerekkel
Szívemre szőttek minden jó napot
Úgy őrzöm őket esőverte reggel
Hogy nem tanultam meg a holnapot

Dobpergés

Volt egy kedvem, hej, halott.
Volt egy versem, elhagyott.
Voltak vágyak, ötletek,
Vágy, meg ötlet tönkrement.
Volt bánatom, áradott,
Volt örömöm, árva volt,
Volt egy rózsám, szirma rőt,
Sírja fölött szikla nőtt.
Volt egy képem, összetört,
Erős váram összedőlt,
Új váram van, roskatag,
Eső fűti, mossa nap.
Van egy imám, halk szavú,
Van egy átkom, jaj, ha fű,
Van virágom, szirma rút,
Megöntözném, sír a kút.
Van reményem, szállna rég,
Sebzett szárnnyal gyáva még,
Van egy csodám, nem beszél,
Van egy versem, nem zenél.

Éjjeli szivárvány

Minden sirályon az este csattog.
Csattog, rám repül, pirosan izzik.
Izzik a rózsák sárgája, zöldje.
Zöldje mozdul a szent bogaraknak.
Raknak az éjbe smaragdot – fényes.
Fényes a kutyák álma a Holdban.
Holdban ébred az akác virága.
Rág a sötétből mindenki egyet.
Egyet akarnak énekek, csendek.
Csendek tudója, állok csak árván.
Lent a világom – fent a szivárvány.

Ádám

Kezemben az érintés lilára fázott
Kezemben
Az érintés lilára fázott, időt kért
Az érintés
Lilára fázott, időt kért minden ujjam
Lilára
Fázott, időt kért minden ujjam a nyárban
Fázott
Időt kért minden ujjam a nyárban értük
Időt kért
Minden ujjam a nyárban értük, mert éltek
Minden ujjam
A nyárban értük, mert éltek miattam
A nyárban
Értük, mert éltek miattam – sírok
Értük
Mert éltek miattam – sírok – nevetnék
Mert éltek
Miattam – sírok – nevetnék mégis
Miattam
Sírok – nevetnék mégis megint
Sírok
Nevetnék mégis megint kezemben élet
Nevetnék
Mégis, megint kezemben élet, vigyázok
Mégis, megint
Kezemben élet, vigyázok rá, időt kér
Kezemben

Várjuk a Verslista Facebook csoportjába is:
<https://www.facebook.com/groups/verslista/>

PETRES KATALIN

Konok hála

Köszönök, Uram,
minden homokszemet,
mely dörzsölte
lelkemet, s igazgyönggyé lett.
Minden mosolyt, amit
az enyém keltett
egy szomorú arcon,
és amit enyémen más
mosolya ébresztett
csüggedésemben.
A hitet, hogy igenis
van mag, ami megfogán,
és szárba szökken,
és sugárzó virágjával
hirdeti a gyümölcs
ígétét.

CSAK AZÉRT IS VAN – REMÉNY

Április 1996

Cseppnyi idő a tengerből
öröm öröm életemből
születés halál és szülés
Április Április Április

Eső szél napsütés
mindenkor kezdet és vég
születés halál szülés
Április Április Április

Érző kérő szív hit remény
bánatköveken fény
születés halál szülés
Április Április Április

Szivárvány híd alatt
kis kezek kapaszkodnak
születés halál szülés
Április Április Április

Könnyes mosollyal
simogat hitem
születés halál szülés
Április Április Április

Anyámnak 1994. április 22.

Későn szültél – korán elmentél.
Elszánt tanúságoddal óva intettél,
árva felnőttébe löktél.
Megértett magányod:
erőm és gyöngém.
Hiányoddal Istenhez vezettél.
Mit szóval tenni képtelenség:
szörnyű sorsod gyötrelmével
lelkemben megváltottad
a jóság és boldogság
képességét,
dacolva mindennel,
hogymint
bennem örökre
jóvá légy...

December 23. (1999)

Ma éjjel velem volt
az a ragyogó szemű
kisleány –
Ma éjjel velem volt
az a hó hajú, reszketeg
öreg néne –
Hamar pucoltuk meg a diót,
s összekacsintottunk.
Mama, nagymama,
unoka... hármás
egységben
múlt, jelen, jövő.
S reggelre kisült a cipó.
Ma éjjel egyszerre
láttam a tipegőt,
a sóhajtva csoszogót,
míg jelenvalóm
ruganyosan
dagasztotta az időt –
S reggelre kisült a cipó...

Anyaság

A délutánok csendjét
– gyönyörű gyermekeid alszanak –
mivel cserélnéd?

Zsírpárnáid derekadon
ezüstsálak fonatodban
mivel cserélnéd?

Soha végig nem aludt éjeid
sírással elriasztott álmaid
mivel cserélnéd?

Csupaszon reszkető idegszálaid
aggódó szörnyű álmaid
mivel cserélnéd?

Kimerült düheid
üvöltő ernyedő perceid
mivel cserélnéd?

Beosztó gondjaid
naptár lapjain
mivel cserélnéd?

A délutánok csendjét
– gyönyörű gyermekeid alszanak –
Mondd, elcserélnéd?

Fiaimnak
/Testamentum/

Bocsássatok meg
önző anyátoknak, fiaim!
A világra lökő fájdalomnak,
mely nem vet vámot,
csak szeretetet arat,
lágy kenyeret formáz,
vágy élesztőjét oltja beléd.

Értsétek meg
önző anyátokat, fiaim!
Belőletek fonná
békévé az emlékezést –
megértés, bizalom, hit
rózsái díszítenék
életét s e költeményt.

S ha túlságosnak hat
most ez az igény –
felesleges lenne minden
egy jottányival kevesebért.

1997 Április

Április a végzetem
lebeg az életem
vértől vérig végletek.

Megszülettem.
Fiút szültem –
S ki engem szült meg:
szánt szándékkal eldobott mindent:
életét és minket.

Anya, hallod?
Már nincs harag bennem.
Elsimult a végtelen.
Felderült az értelem.
Fogd a két kezem!
Helyetted is tartom
a hat kis kezet,
virágainkat sírodra terítjük:
illatfelhők üzzék
el vétkeinket

Már régóta értelek.
Elmúlt a félelem.
Öledbe hajtom fejem,
Kötényedbe könnyezek.
Ugye, én azt soha, soha nem teszem?
Akkor sem, ha már értelek.
Segíts jobban túrnöm a sebeket!
Látod, most is hozzád
szól a kérelem,

Magamon érzem
simító kezed –
szomorún int a szemed:
Ugye, megmondtam, gyermekem.

Hol a dac? az indulat?
Csak a szürke úr maradt.
Értem már! Értem!
és mégsem érzem,
hogymessze vagy.

Hozzád szólnak bennem
a néma szavak...
Kegyetlen válaszaid
visszhangzanak,
mosatlan edényeimen
hajnalban konganak.

Elmossa a fényözön
minden szívütésed –
Csak azért is – köszönöm.
Kibírom! Esküszöm!

Inkább....

Inkább legyek áldozat,
mint én húzzam meg a ravaszt.
Te lásd, hogy loccsan szét agyam.
S tiéd a nagyobb szenvedés,
álmaidban kísért a vér –
élesen visszatérő kép.
Előle nem menekülhetsz:
szép lassan beleőrülhetsz.

QUIET ARTIST

Veled

Keresztül, megtörve hatol a fénysugár ablakomon át,
reád esve táncolva ragyog egy-egy fény-árnyék.
Arcodon fut keresztül a haldokló nyár utolsó pislogása,
mely most békésen nyugszik, nem húzódik össze ráncba,
s épp egy álomvilágban vétkezel velem,
boldogságában tündértáncot lejt duzzadó lelkem,
kételyeim markomból szabadon engedem.
Ízlelgetem látványod, magamba szívlak téged.
Olyan béke teríti be szívemet, melyet rég nem éreztem.
Nálad s veled otthonomra leltem.

Mondd

Mondd, hogy nem teszel félre egy gondolattal,
mondd, hogy én vagyok neked az az Egy,
hogy a Szeretlek szó ajkaidról nem csak egy hamis dallam,
hanem a szívedből szól.

Végtelen játszma

Tekintetek vétlen ütköznek,
szívfalak lavinaként bomlanak,
fül figyel hallgatag,
hangokat formálnak néma ajkak,
érzéseket magába ölel a szív,
hirtelen megfeszül a nyak,
hajtincset elsimít a kéz,
elkezdődik a kusza játszma,
befejezetlenné válik a mozdulat.

RIBA ILDIKÓ

Időd

könyökölsz időd ablakában
gyorsvonatod gyorsan robog
életed sok állomása ragyog

érzékeimben állócsillag lettem
megszoktad mindig kéznél vagyok
napjaidat nem zavarom hallgatok

állítsd meg néha vonatod
ajándékozz számolatlan időt
nem kérek sokat tudhatod

indulópontod messze van
utad hosszú vágányon halad

nem kísérhet végéig féltő kezem
fogd meg simítsd ráncait míg lehet

Tiszavirág

festenék felhőkre
szép színes képeket
selyemfényű kéket
pasztellel zöldet

fénylő ezüstre aranyat
sejtelmes szavakat
csobogó patakban
tükröződő madarat

hajladozó nádszálakat
magasba ívelő szárnyakat
tiszavirág létű vágyakat

Májusi

Májusi eső
aranyat ér? szélvihar
gyökeret kitép.
Faágon törött fészek,
madárfióka nem él.

Folyondár

éji sötétben sápadt
haragvó holdvilág lát
út nélküli
lankák lejtőin
kábán bolyongok
utamon kísérnek árnyalakok
megállok néha
mély csendet hallgatom
távolból
kuvikok kiáltanak
kelletlen hangon
tapogató kar nyúl felém
zöld folyondár fonja
ragacsos indáit béklyóként
kőmerev lábamra
csápja nyúlik
mind magasabbra
ördögi ölelése
torkomat fogja marokra

SCHEAU BRIGITTA

Ragyogó, fekete szemek

Ragyogó, fekete szemeim fényében
barna villanás – bakancs ez, vagy puska tán?
Ragyogó, fekete szemeim sírnak, édesanyákat
céloznak, mégiscsak puska volt a villanás.

Ragyogó, fekete szemeim vérkönnyes
álmot látnak – a jövőt, mely ingatag.
Ragyogó, fekete szemeim hinni tudnak már,
a gonoszság ideért, a jövő bizonytalan.

Ragyogó, fekete szemeim fényében
látom sorsunkat, barnul a villanás.
Ragyogó, fekete szemeim tükrében
bakancs tiporta szét a reményt:

vége. Fekete szemeimben nincs már ragyogás...

Friss kenyér

Friss kenyér – asztal dísze,
éhes száj nem érint penészt...
Mikor jó a kor? Mikor nem vers?
Hanem a való, mi vágya most sokaságnak...
Friss kenyér, tiszta abrosz. Csendélet.
Csendesen élni hagyni kell a népet!

Gyermekeket, ki boldogan kacag,
felnőttet, ki munkába halad –,
hol munkahely ajtaján nincs lakat.
Nagymamát, ki unokára vigyáz.
Tiszta abrosz, kenyérillat, csendélet.
Csendesen élni hagyni kell a népet!

Míg fent...

Míg fent megy a „harc”,
lent megy a „sarc”.
Áshatunk ingyen sírgödört,
álmaink sem férnek oda,
csak göröngyök...
Dagonyázva elmúlás
gyászán, vigadó sereg
nevet! Szegény, ember!
Szegény EMBER!
Megoldott mindent,
élethosszig tartó
rettenet-rendelet.
Mi szent, szentségtelen.
Gyászodon vigadó sereg
nevet. Ízesen.
Kívülről nézheted.
Tetszhalott állapotban,
kezedben ásó, harangszó
kong. Üresen...
Áshatod álmaid, testvéred,
gyermeked, jelened, jövőd,
országod, melyen vigadó
sereglet csak nevet.
Míg fent megy a „harc”
lent megy a „sarc”.

Vidámság

Kisgyermeked énekszóval, víg játékkal
köszöntik az új tavaszt.
Lelkük vidám, szemük ragyog,
virágmosoly az ő daluk!

Dallal élnek, úgy születnek,
minden évben ünnepelnek!
Virágnylást, rügyfakadást,
születést és várakozást.

Nyíló virág bimbójánál
játszadoznak kéz a kézben.
Lelkük tiszta, kedves, ragyog,
minden tavasz így mosolyog!

Leopold atya

Hitem töretlen.
El nem vesztem.
Uram, figyelsz,
óvod léptem.
Hiányzik... érzem...
Azok az évek.
Élet. Életem.
A templomban
faragott kisszék
lányomnak...
Öröm!
Beszélgetés, halk ima
értünk szól.
Szívem mindig ott van,
Leopold atya...
Ki csendesen mosolyogva
hallgatta érvem,
Isten ölelésében
áldott lépte kísér utamon.
Hiányzik a béke, az,
mit faragott kisszéket nézve érzek...
Ott, akkor, mindig, most!

AGAPÉ

Tollat fogó, égi madár

Életutak szövevényén
számít az: Ember légy.
Tollat fogó, égi madár
felszedi a búzaszemet...
Mezőre repítő gondolat,
elejtett mag sarjad, növekszik.
Szabad vagy!
Földben nyugvó, szárba szökkenő,
zöldellő, napsugaras életet él
egy elejtett magocska.
Életutak szövevényén élni
így szabad!

Hazánk

Legszebb táj. Miénk e határ.
Dombok, síkságok övezte
Szerelem, mit érzünk –
ha fáj is, lelkünk vigaszra talál,
miénk e határ.

Csodát vár. E nép büszke,
mint hegy ormán fészkelő sas madár.
Legszebb táj, miénk e határ.
Remény volt, van, lesz!
Építünk, hazánk!

Legszebb táj. Alázattal
nézünk fel rád!
Síkság, legelő, gulyák,
dombok övezte szerelem!
Ezt érezzük, hazánk!

Megosztás sem téphet szét,
föld, levegő, víz
egybeforrva kell nekünk!
Vigyázunk rád! Alázattal
szolgálva téged, hazánk!

Csendesen

Tengerben úszó halak hallgatják
hullámok zenéjét.
Csend, csend, csend. Hallgasd csak!
Hallod, ugye, te is? ...
Mintha fű nőne a vízben.
Mintha nap sütné a mélyben.
Élet kezdetekor is csend zenéje szólt,
hallgatni jó. Nyugalom. Nyugalom.
Ember! Ne siess, vár a zene,
tengerben táncoló béke.
Hullámverés helyett néha csak hallgass! ...
Hallgasd, a víz tiszta hangon szól!
Zenél.

Őzsuta

Erdő mélyén lapuló őzsuta
vár anyjára, mohón kémlelve határt.
Kereplő harsog, sörétes
puska csattanása hallatszik.

Baj van? Vadászok hajtanak, anyám?

Erdő mélyén lapuló őzsuta megremeg...
Anyját félti, kit tán üznek...
Ő még gyerek: egyedül élni fák
takarásában sem mer. Reszket.

Lépeget... Óvatosan, vadász nyomát
kutatva, erdő mélyét kémlelve,
puska kattogását hallgatva.
Anyám! Őzsutád vár!

Erdő mélyén remény éled,
zörög a haraszt... Őzsuta
fejét felkapva szól: anyám!
Vadász megkímélt? Élhetünk boldogan!

Hirtelen kattanás...
Puska csöve szívére céloz.
Fájdalom!
Őzsuta „messziről” szól már: anyám!

Erdő mélyén, végig itt vártam terád!

Álom vagy valóság

Álmomban, Édesanyám, kezedet fogtam,
félő öleléseden ringtam csendesen.
Álmok tengerén evezve gondoltam,
valóság vagy, ha ébredek, mosolygó
szemed tükreben látom meg önmagam.

Álmomban mézes kaláccsal vártál haza...
Anyám, ha késtem két percet,
félő tekinteted ablakra vetted,
hívó szavad hallottam, hová lettél, kisfiam?

Álmomban valóság voltál nekem,
ez álom, csak ábránd volt...
valóság az, elhagytál engem, Anyám!
Hívó szavad álom volt... ébredésem mosolytalan.

Álmomban még hittem, megkeresel!
Minden nap vártalak...
Féltő tekintetem ablakra vetettem,
hívó szavam hallattam feléd!

Anyám, Anyám, hová lettél? Vár a te kisfiad!

Írni jó!

Írni jó. Néha sírni/nevetni volna jó.
Gondolat száll, szabad.
Nem rombol tollad...
Gyöngyfűzére felfűzött történetek...
Benned rejlő, fehér tintával írt sorok,
Téged rejtenek el (?) ... Önmagad.
Megnézed tükrodben, látod azt,
mi nem álom belőle.
Néha sírni/nevetni volna jó...
Valósággá váló, fehér tintával íródo sorok.
Szabad (?) Szabadság!
Ez vagy te, mi, mindannyian!

„Nesz, a ködben”

Halk szó, nesz a ködben.
Elveszett szótag-keresőben.
Nem látod!? – Ott előtted!
Hallod? ... „Nesz a ködben”.
Lépted csendes, halk szavak.
Csend! ... Hallgasd a neszt ...
Tisztuló látással nézz fel az égre!
Ott lesz egy csillag, mely ragyog!
Neked, nekem, mindenkinek.
A szíved, teremő Istened!

Festőművész barátaimhoz

Te is írsz, mikor ecsettel rajzolod a holdat.
Éget hasító hullócsillagot formázol.
Álmodban járhatsz e tájon, hol mindenség urait látod!
Vásznad még fehér, ám színes képet mutatva nagyságról,
csillagok titkáról, napfény mosolyáról
fested a művet. Nem csak képzelet! Csodás természet!
Tehetség a neved! Művészet!

Sodrásban fénylő

Művész – mint forró lávafolyam.
Éget gondolatod, látsz csillagot.
Magasságot-mélységet megérinted, érzed.
Lelked folyamában tűz ragyog! Nem éget el!
Önmagad vagy a sodrásban, mint forró lávafolyam.

Kardnak feszülő értelem

pengeként hasít fejbe,
gondolat cikázik,
világ szikrázik,
fejek hullanak,
sikoltó gondolat harcolhat...

letépett fejet keresve,
hol értelem még látszik,
nem pislákoló gyertyaként...
szól a gondolat:
fejem testemhez ragadt!

Rossz álom e korszak...
A gondolat él és szabad!

SZELES GYÖRGY

Ábrahámíták

A vallások őse a sorban hátul kullog,
Gyermekei üzik, mint a megvadult bulldog.
Sohasem volt végrehajtva ily ördögi program,
Rácsapott a zsidóságra jól szervezett pogrom.
És az, aki megszervezte, mai napig duzzog!

Biz', a kereszténység nagyon rosszul teszi,
Hogy nem békül apjával. A sorsa váteszi
Fordulatot vehet,
Igen könnyen lehet,
Hogy ifjabb testvére honából kiveri!

Az európai, aki mindentudó,
Eljut egy darabig, de lehúzza a rugó,
Nem érti az ifjú, vad támadó vallást,
Eltűri némán a durva lélekrablást,
Nem látja, hogy belőle is lehet zsidó!

Egy tapasztalt öreg tanácsa

Gyűjtsd meg a gyertyákat,
Használd a szebb ágyneműt,
Vedd fel máris mára
Drága fehérneműd;
Ne tartogasd különleges
Alkalmakra, lásd be,
hogy a ma a különleges.
Épp ezért ne várd te
A ritka csodákat,
A Nap az ablakon betűz!

Mindig a macskák

Egy kiváló író olyan, mint egy tanár,
A cseh irodalmár, ő Bohumil Hrabal.
Furcsa élete volt, megélt s megírt mindent,
Olyan sorok ezek, mikor a szót én hintem,
Sokszor csak az a gond, a macska mit zabál!

Rekeszelt vers a szépségről

Égnek lelkebben még költemények,
Kérdezik, világra jöjjenek-e?
Várják az őket megélő fények,
Tőlük, kiknek csupasz a feneke.
Azt mondom Nektek
Izzatok még tovább,
Figyeljünk csak meg
A bús komédiát!
Tán kifejlődnek okosabb lények,
Szépre vágyik az ember gyereke!

Bozonunk van!

A részecskegyorsítóban
Felfedezték a bozont!
Ebben a nagy izgalomban
Hátamon áll a bozont.
Ez egy olyan részecske,
Se töltés, se tömege,
Isteninek nevezte
Tudósoknak serege!
És akkor ebből mi jó van?
Tudd, hogy hol van kis bozont!

Egy esős nap hozománya

Eső után nagy a pára,
Lecsapódik nagyapára.
Ugyancsak vizes az Irma,
Kit az öreg nagyon bírna,
De már vén a szegény pára!

A gringo magyar

Amerikás magyar, jaj, eszem a máját,
Nem ismerte még a faluja kocsmáját.
Mit jelent, hogy „Kokszmí”? Olvasta a címet,
nem tudván, hogy ivó, mely befogad sok hímet.
De elmagyarázták, megrengette háját!

Nőnek az árak

Fogom magamat, lemegyek Kabára,
A pesti piacon magas a bab ára!
Körbejárom Kabát,
Meleg lett a kabát,
Hazaérek, ráugrom Babára!

Vallásos nő álma

Kínnal álomba imádkoztam magamat,
Látom, az Úr a piacon nyit boltokat.
Adjál nekem Nyugalmat és Békességet,
Küzdőerőt, Szeretetet, Üdvösséget!
Én nem árulok gyümölcsöt, csak magvakat!

Karinthy poénja I.

Köldöknézőnk van, nem is egy, de két!
Buddha volt, ki nézte saját köldökét,
A másik úr, maga is egy csoda,
Személyesen, ő volt a nagy Casanova!
Ő is nézte, csak ő mindig a másokét!

Karinthy poénja II.

Két nagy köldöknéző, kik tűntek már tova,
Buddha volt az egyik, másik Casanova.
Buddha elmerengve nagy pocakját nézte,
Így jut Nirvánába, ő ezt már így vélte,
Casanova pedig bámult a másokéra!

Pirézi sors

Különleges népcsoport nálunk a piréz.
Termékük is egyedi, mert ez a II-réz.
Itt élnek ők velünk alanyi nép számban,
Rejtett foglalkozás, néha csak napszámban,
S mi utáljuk is őket, ez szépen kinéz!

Az Afrika-utazó sorsa

Királylány a feleségem,
Kicsi törzsből való,
Hajdina az eleségem,
Nejem kopra faló.
Pepita az én fiam,
Bőre, szeme ében,
Meglátom benne magam
Én is feketében.

Megkerget az ellenségem,
Ez szomorú való.

Ha már főzhetjük

El kell tűntetnünk valahogy a füstöt,
Ne lássa nálunk senki a kisüstöt!
Sokszor ötven liter lesz, amit lefőzünk,
Megiszunk belőle, amennyit csak győzünk,
A többit eladjuk és veszünk ezüstöt!

Eltűnt a pocak

A fogyásnak is van terepe,
Kisebb a hasam pereme!
És egy igazi köröm,
Újra látom a tököm.
A viszontlátás öröme!

Így kommentelünk mi!

Kommenteket olvasok, nem lehet kibírni,
hogy emberek miket képesek leírni!
Nincs érdemi vita,
Marad hát a fika,
Névtelenség mögé milyen jó bebújni!

Hommage à K. Zs.

Túlcsordul a lelkem, ha őt hallgathatom,
Gyerekkorom óta kedvenc előadóm.
A magyar dal nagyasszonya,
Lelkeinknek őrangyala!
Koncz Zsuzsa énekel, csodálatos hangon!

Az öt leghíresebb civilizátor

Mózes, aki azt mondta, a törvény az ív,
Jézus, aki azt mondta: a szeretet hív!
Marx, aki azt mondta: a tőke minden,
Freud, aki azt mondta: a szex a kincsem,
Einstein, aki azt mondta: minden relatív.

Boldogságosság

Jó, ha béke és nyugalom van nálatok.
Bár nem viselek Üdvahadsereg váll-lapot,
Örülök más örömének,
Hogyha szól a hálaének,
Boldogságtól sírni: kegyelmi állapot!

Speciális diéta

Én már nem használlok semmi asztalneműt,
Fényevő vagyok, és tudom már a menüt:
Gyertyafény lesz reggelire
És a jó napfény ebédre,
Vacsorára meg egy villanykörte nedű!

A téli gumi dilemma

A gumicseréknél mindig az volt a fő,
Hogy a nyári gumi után a téli gumi jó!
De nekem van egy dilim ma,
Ez pedig egy dilemma:
Hogy van téli gumi, de nincs téli guminő!

SZEPESI ZSUZSANNA

A patak

Keskeny szalag. Ezüstjével
a medrében mélyen
Duna felé veszi útját,
kanyarog serényen.

Gyermekkorom emlékei
tolulnak fel bennem,
midőn látom. Most naponta
mellette kell mennem.

Tónak hívtuk, bő vize volt
– leapadt azóta –,
halacskáztunk benne sokat,
az volt ám a móka!

Vidám kedvvel, lelkenedezve
jártuk be a partot,
csapatostul, és a játék
minket összetartott.

Fűzfaliget, sűrű bokrok
védték meg az álmunk.
Örök élmény gyűlt ott bennünk:
örömet találtunk.

*

Most a partod kopár, csendes,
elárvult a réted.
Ki dalol a hídon állva?
Ki szeret ma téged?

Lidérces álom

Lassan mállanak szét,
sötétbe vesznek a hegyek,
úgy tűnik a ködbe
az út is, amelyen megyek.

Érdes kövel sebzi
meggyötört, vérző talpamat,
rajta nincs megállás.
Bár nem vár sehol pillanat

varázsa, öröme,
mégis visz tovább – messzire.
Lidérces, vad álom
nem szűnik, lők a semmibe!

Elvesztetted

Elveszetten, társtalanul,
mikor a sok kép feltolul
múltadból;
nagyon fáj az egyedüllét,
s ahogy vágyod forró ölét,
hozzád szól.

Kedves hangja lágyan ringat,
suttogva a szép szavakat
rád hajol;
újra érzed, karja ölel,
s felriadva bánat tölt el:
nincs sehol!

TÓTHNÉ FÖLDESI ILONA

Örökre

Idegenül ágyazott
elhagyott udvaron
a tékozló sors.
A kócos fészkeket,
mit bozót rejteget,
nem vigyázta már.
Ökörnyál húrjain
játszik a csend.
Elátkozott éden
szelleme kereng,
hol akácos illata
mérgezte a fényt.
Az idő terítse szét
örökre a semmibe,
csendesedő szívem
könnyes bánatát.

Krisztinának

Ha fáj a lelked, hozzám sietsz,
nem tudok egy jó szót szólni sem.
Meggénít, ahogy lebontod önmagad,
csendes lelked selymes hosszán.
Kék szemedből ibolyaszín hull,
sepregeti az álmos szél tovább.
Suhogás súrol, valami bú.
Fénytestű pillanat, helyettem öleld át,
hogy nézhessem ámulva a csodát,
hogy vagy nekem, szerethetlek.

Szavakkal

Szavakkal játszom,
mint nyári hőségben
fel-felvillanó villám
a vöröslő ég alján.
Gyűrt piszkozattal
küzd az igaz,
virtus karjaiban
álommal telt bölcsőt ringat
hasztalan.
Képzelt képekre
vetítem versemet,
rongyos mozivásznat
foltoz a hímzett bölcsélet.
Sápad a szó, ha nincs mit
mondanom.
Fáradt, kóbor lényem
súlytalannak látszó
rend felett.
Színekben pompázó
vers lehetne,
de mégsem az,
ez nem panasz.
Folyton gyanakszom,
daczból parázslom,
ha nincs varázsszó,
bátran el kellene dobni,
papírbörtönében
lángra gyújtani.
Megkönnyebbülnék,
túllennék a nehezén,
és akkor megfesterém
saját arcképemet én.

VARGA KATALIN

Itt most jó – Déva kutya története

Üres a vizes edényem. Ételt két napja nem kapok. A lánc sebesre marta már a nyakamat.

Sajgó, repedt bordáim miatt alig tudok lábra állni.

Jön a Gazda a szöges csizmáiban. Remegve várom közeledését. Csak úgy szólít: te dög.

Nyüsztíve kérnék vizet, élelmet, de újra csak egy jól irányzott rúgást kapok.

Voltak kölykeim is. Néhány napig szoptathattam őket. A Gazda őket is elvette tőlem. Csak messziről hallottam segélykérő, fájdalmas sírásukat. Már kiskutyáim sem voltak.

Aztán megállt a ház előtt egy nagy autó. Emberek jöttek oda hozzám. De előtte hallottam, vitatkoztak a Gazdával.

Remegtem, amikor meg akartak simogatni. Valaki azt mondta, milyen koszos és girhes, szegény kutya. Ez én lennék?

Azt mondták, én egy rövidszőrű foxi vagyok.

Levették a láncot rólam. Fájt. Betettek az autóba, óvatosan. Továbbra is csak remegni tudtam.

Nem hagytam megsimogatni magam. Pedig kedvesen szóltak hozzám.

Azért egy gyenge farkcsóválást produkáltam.

Nem kell visszamenni oda, a Gazdához? Megnyugodva aludtam el a nagy autóban.

Egy nagy udvarban ébredtem. Azt mondták, ez egy Menhely.

Sok- sok kutya van itt. Nagy a hangzavar. Van egy háromlábú pici kutya is.

Kaptam ételt, italt, simogatást.

Elvittek egy szúrós szagú szobába. Egy fehér köpenyes ember megszúrta. El is aludtam tőle. Persze, először azért tiltakoztam.

Nem akartam felfeküdni arra a nagy fehér ágyra. Mi lesz velem?

Amikor magamhoz tértem, egy kellemes meleg helyen feküdhettem. Kötések voltak rajtam, puha takaróba burkoltak.

Azt mondták, ivartalanítva lettem, oltást kaptam, valamilyen chipet a nyakamba.

Jaj, nekem, most sürgősen ki kell mennem. Mik ezek az izgó-mozgó valamik, amik kijöttek belőlem? Féregtelenítettek.

Kaptam egy könyvet is. Mindent beleírtak, ami rám vonatkozik. Napok óta Dévának szólítanak. Ez lenne az új nevem? Nem Dög?

Begyógyultak a sebeim. Már szaladgálni is tudok. Játszunk a többi kutyával. Persze, az ételemet féltem tőlük.

Azt mondják, lesznek majd gazdijaim. Ugye, nem olyanok, mint a régi Gazda?

Őt nem akarom látni többé.

Igazuk lett. Jött egy autó, Egy család szállt ki belőle. Társaim mind ott ugráltak, azt hitték, őket viszik el. De nem. Hozzám jöttek.

Két felnőtt, meg két kislány.

Ügyesen ugrottam be az autóba, meg is simogattak érte. Sokat autóztunk. Közben meg is álltunk. Kaptam vizet, meg finom falatokat.

Aztán egy nagy házhoz értünk. Felmentünk a lépcsőkön. Itt fogok lakni?

Van egy asszonyom, őt szeretem. Van egy gazda itt is. Ő nem bánt, de tartok tőle, mint minden férfitől.

A nagyobbik kislány megengedte, hogy az ágyába is bemehesek. Őt is szeretem. A kicsi lány is aranyos, de ő mindig felkap. Pedig ezt nem szeretem.

Autóval megyünk valahova. Asszonyom visz el. Hova megyünk?

Megállunk egy ház előtt. Aztán beszállunk egy mozgó valami-be. Felérünk. A csengetésre egy kedves hölgy nyit ajtót. Olyan jó otthon-illat van itt.

Egymásra nézünk a hölgygel. Legyél a gazdim, jelzem neki. Farok-csóválással, odabújással.

Kapok tőle szaloncukrot.

Sokszor megyünk ide. Én mindig nagyon várom. Nagyon szeretem ezt a hölgyet. Bár ő lenne a gazdim!

Jó nekem itt is. De idekerült egy másik kutya. Nem jövünk ki igazán egymással. Mi lesz most velem?

Aztán az Asszonyom összecsomagolja a pórázomat, edényeimet, Könyvemet. Megyünk Hozzá, meg az idősebb Hölgyhöz. Nagy az öröm. De most az Asszonyom nem visz el. Hiába ug-rálok, amikor öltözik.

Itt maradok? Igen.

Kicsit sírdogálok, de nem nagyon. Ez lesz az új otthonom. Én kiválasztottam ám a végleges gazdimat.

Megkezdődött az új életem.

Többen sétáltatnak, bizony. Szeretem őket is.

De a szívem az új gazdié. Nagyon szeret ő is engem. Hozzábúj-jok, el sem mozdulok mellőle, ha tehetem. Kutyaszívem minden hűsége, szeretete az övé. Az ő ágyába is be szoktam ám ugrani hajnalban. Pedig van fekhelyem. De ott jobb.

Sok-sok nap telt el. Meghíztam, megnyugodtam. Élem az éle-tem szeretetben, nyugalomban.

Törődnek velem, szeretnek. A régi gazdikkal is találkozom.

Gazdim is levisz reggel mindig rövid sétára. Az esti sétálta-tókkal nagyokat futunk. Vannak kutya barátaim is.

Lassan elfelejtem a sok rosszat, amik történtek velem.

Itt most jó.

Déva

VITÁL MÁRIA

Hűség

A gerendává nőtt tüskét hasogatom,
emlékek izzó paraszára dobálom.
Hűséget fogadtam az álmaimért, s
tettek mezején türelemmel várom.

Reményt sűrít bennem a pillanat,
szívem érzésekkel, vágyakkal tölti,
a szenvedés perzselő lángja éget,
álmaimat a lelkem titokban őrzi.

Pernyével libbennek az elvesztett
órák hibákkal tűzdelt percei.
A sötétedő ég fátyla
bánatos könnyel lesz teli.

Jöhet vihar, villám, az ég haragja,
Az új hold álmaim' hűséggel élteti,
A fagyos tél hiába erőlködik, az
éltető tavasz holnaptól megérkezik.

Érzelmi hűséggel gondozom újra
az álmaim magját, megújulva.
Égi áldás éltesse a rügypattanást
illatos virággá, a világ elé vonulva.

A parton

Az igazság fájdalmas könnye,
forrása lett háborgó lelkem tengerének,
vitorlaszárnyam vágyba kapaszkodott,
hogy mielőbb a partra érjen.

Ígéret földjéről vihar sodort
az érzelmek hullámzó tengerébe,
Uralkodó érzések már a parton ülnek
a futóhomokban, a sósönnyek ízében.

Varázslat

Varázsszemem látja lelked görcseit,
képzeletben feloldom a dermedt húrjait.
Átölelnék lelkem láthatatlan szárnyai,
szíved melegét őrzöm, s a közös álmaink’.

Sziklafalhoz küldöm biztató sugallatom,
erősítse visszhangja szerelmes dalom’.
Futócipőt varázsolok a fekete felhő lábára,
ég-kéket s mosolyt a sápadt hold arcára.

Az ég fátylába pólyálom törött szárnyaid’,
szellő hátán ringatom merész álmaink’.
Sugárzó napot varázsolok a fagyos életre,
s szerelem magját, hogy virággá éltesse.

Varázsfényt szövök a szerelem lángjából,
otthon melegét, hol a szeretet átkarol.
Eltorzult maszkod lefejtem a szemem tükrében,
Siratódalt komponálok a szenvedésedre.

Varázsszőnyegre gyűjtöm a pislákoló világ fényét,
mennydörgés, villámlás segítse a tűzben égést.
Szürke pernyére varázsolok éltető esőcseppet,
kibújtatlak az álruhából, meztelen testedre...

Varázskötéllel vontatlak a múlt romjai alól,
Tűzrakást varázsolok, hol egy másik láng átkarol.
Leolvasztom rólad, amit a rossz viszony reád sütött,
küldetésed végéhez ért, ha a harangszó delet ütött.

S ha felfedezed testedben a lelked centrumát,
varázslatnak érzed, és látni fogod a csodát.
A csönd véget ér, hangot adsz a holt szavaknak,
ellenállsz a kísértésnek, s önmagad vagy – önmagadnak.

A varázslattól érzed, erővel töltött meg az élet,
a szeretet örök magja szívedben újraéled.
Tested temploma meghallja az imád,
Lélekben veled lesz, aki téged imád. –

Varázsszemem látja, elhagy majd a koldus magány.
Lángban égve, fénybe érve, lelkünk egymásra talál.
Varázsszárnyam ott vár majd a szakadék felett,
Sebzett lelked átölelem, és együtt repülök veled.

Tegnap még...

Tegnap még tornyok omlottak a földre,
fekete füst gomolygott az égen.
Egy pillanat alatt lángban égett a világ,
s törött szárnnal repültél merészen.

Tegnap még kúszva indultál a hegy ormára
a gyötrellem tetőpontjáról menekülve.
A hegy lábánál megtorpantál, de
zsibbadt tagjaid' vonszoltad előre.

Tegnap még fájdalom volt és düh,
kétségbeesésben kitörő ijedség.
Szemedben a bánatos könny ragyogott,
Reád telepedett a bosszús ingerültség.

Tegnap még a siralom órája ketyegett,
könnyeidtől a patak folyóvá duzzadt.
Fekete varjúserег repkedett
a vészjósló felhők leple alatt.

Tegnap még holdtalan volt az égbolt,
csak a képzelet fáklyái égtek.
Aranyként csillogott a réz is, s az
álmaidban szótted a tündérmeséket.

Tegnap még a bánat virága nyílt,
szívedbe préselted az illatát.
A lelkedben gyászének tombolt,
ritmust dobolt a szívkalapács.

Tegnap még a gond redőnyt húzott
a verejtékes homlokodra.
Arcod fénye patakzó
könnyedtől csillogott, ragyogva.

Tegnap a kebled hevesebben dobogott,
nem préselted szívedbe a sóhajt.
Álmaid bilincse fogva tartott, s a
vágyak bősége táplálta az óhajt.

Tegnap még jártál a vigalom termében,
szíved világi ékességgel itatták.
Telve voltál hittel, reménnyel,
arcodon az öröm melege futott át.

Tegnap még elvarázsolt az
új zamatú csókok bája.
Viharos szélben egybeolvadt
két szerető szív lángja.

Tegnap még nem tudtad, hogy
melyik csók ejt édes kábulatba.
Rejtekhelyen nevelt rózsa
miért sebez, karcol, tövisével újra.

Ma? Ma már tudod!
Bölcsőbb lettél egy évvel.
Szíved telve, hittel, reménnyel,
szeretet fényével, s a lelked békével.

Májusi éj

Testünk takaróján
sejtjeink milliárdja
dolgozik a létért,
burokban fogant
vágyaink reszketnek a
boldogság és gyönyör
édes mámoráért.
Bőrünk bársonyának
ezernyi cseppje oltja
felizzott testünk
lángra lobbanását,
májusi éj leple alatt
ragyogó csillagok
lesik a testünk s lelkünk
egybeolvadását.

ZSOLNAI TÍMEA

Lélekrezdülések...

Libben a függöny...
A lelked van jelen?
Úgy várom már, hogy elmondd,
bár egy másik dimenzióban,
de élsz tovább, gyermekem.

Látom, ahogy a fellegek
az égen lassan úsznak.
Tán velük küldöd hozzám üzeneted',
hogy ne féljek, találkozunk még
egy ismeretlen világban, egy újban,

hol ismét velem leszel,
és lelkünk összeér.
Sietek hozzád, csak elvégzem azt,
amiért e világra születtem,
és együtt leszünk... Te meg én.

Este, mikor a csillagokra nézek,
fájón rád gondolok.
Hunyorgó fények, távoli világok,
ti égi százszorszépek,
mondjátok, hol élnek az angyalok?

Eszembe jut, amikor csöppnyi
gyermekként, ragyogó szemekkel lestél
minden apró csodát, mit e világ adott.
Most ezen fények ragyognak felém,
idézve sok régi, szép pillanatot.

Tudom, hogy itt vagy közelemben,
érzem bőrömdön lelked érintését,
a gondolatod', mely áthat az éteren.
Sok emlék a szívemig hatol.
Érzem, végigkísérsz az életen.

Méhébe fogad a csönd...

Méhébe fogad a csönd.
Alszanak a szavak, a mozdulatok.
Hűvös alkonyt hord fejemre a szél,
rám köszönt a csillaglámpás égbolt.

Ablakokból otthonok sárgás fénye
hunyorog felém,
mint megannyi szentjánosbogár.
Mogorva árnyakat ásít járdára az este,
s én átfagyott lélekkel tapogatózom
az éjben tovább,
meleget, megnyugvást keresve.

Tűzfalak romos faláról lepereg az idő,
mint rossz vakolat.
Gyászos leplet borít a városra az éj.
A köd vattacukor hajába csavarja
a házakat, fákat,
hajtűjén megcsillan a hajnali dér.

Tisztulás

Fölsétálok a hegy oldalán,
föl a bércre, az oromra,
könnyedén – tekintvén koromra –,
itt megbékél lelkem talán.

Itt, hol gondolataim szabadjára hagyom,
a bú lelkemből kiszakad.

A táj szépsége magával ragad,
s az ábrándok ízét kóstolgatom.

A gondok kígyója testemet egyre marja,
torkomban hörög a keserű bánat.

Levetem elhordott lelki gyászruhámat:
vigye, ki akarja!

Álmos fellegek kúsznak lassan a horizont felé,
mint hosszú nászmenet
– díszítve fodros ruhájukkal az eget –,
képzetemet a nap nyári varázsa a magasba emelé.

Kósza álmok szöttesét öltöm magamra,
ezzel melengetve átfagyott lelkemet.
Az égboltra emelem tekintetemet
új reményt kacsintva a holnapra.

Van valami...

Van valami, ami űz az ismeretlen felé.
Vajon milyen lehet az élet ott,
a túloldalon,
hol minden új értelmet kap?

Itt parány porszem vagy csupán,
a tested s a lelked gúzsba kötve vár.
Vár a szabadságra,
a kitárulkozásra.

Egyre vonz e titok,
hajt a kíváncsiság.
Távlatok nyílnak meg előttem...

Tücsökzene

Csak ült az esti félhomályban, és muzsikált.
Az üveghangok egyre szálltak a magasba,
a csillagok felé ...
Ó, hogy irigyeltem őt!

Én féltem, reménykedtem, hittem és akartam...
Ő pedig zenélt, zenélt a holdnak.
Nem harcolt, nem félt semmitől.

A mező neki édesanyja volt,
virágokkal hintette útját,
s holdfényben fürdette esténként.
Lemosta róla a gondot.

Őt sziklára építették, engem homokra.
Őt vigyázta, óvta; engem megviselt a sors.
Ó, hogy irigyeltem akkor!

A csillagok ragyogó szemekkel figyeltek,
s hallgatták e csodás, földi zenét.

A hegedű dalára dúdolni kezdett az esti szellő,
lágyan dalolt neki.
Ő meg csak ült, és szórta a hangokat szerte az éjbe,
míg én küszködtem a sorssal.

Friss irodalmi pályázatok a
Poéta Irodalmi Portálon:
<http://www.poeta.hu/>

SZOKODI VERONIKA: REJTVÉNY
(részlet)

Bemutatózunk

SZOKODI VERONIKA: KIVETÜLÉSEK II.
(részlet)

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Asztalos Morell Ildikó: Budapesten születtem 1958-ban, és 1988 óta élek Svédországban. Szociológus vagyok, a magyar agrárátalakulás, a nemek viszonya és a szegénység témáiban kutatok és írok tanulmányokat. Első verseskötetem Feloldozás címmel jelent meg Svédországban az Ághegy Kiadó gondozásában. Azóta több versem jelent meg magyarországi és svéd kiadványokban.

B. B. Nala: Kecskés Beatrix Aliciának hívnak, verseimet B. B. Nala néven publikálom. 1978. február 17-én születtem Sátorlajújhelyen. 2006-tól írok lírai verseket. Eddig kilenc könyvemet adták ki, és egy online könyvem is van verses képeimmel. 2010-től vagyok a Batsányi Cserhát Művész Kör tagja. Pályázaton elért díjaim: 2010. Cserhát Art – arany díj; 2011. Cserhát Aranydiploma és Emlékplakett; 2012. Cserhát Gyémántdiploma és különdíj iparművész alkotásával; 2013. Cserhát Kulturális Fődíj és Ihász-Kovács Éva-verskötet. Verseim a könyveimen kívül antológiákban, weboldalakon és folyóiratokban szerepelnek. Harminckét videót önállóan szerkesztettem többnyire kiadatlan verseimből. Kedves ismerőseim is szerkesztettek verseimből több videót. Sok száz kiadatlan versem van még. Továbbra is szeretném folytatni költői tevékenységemet.

Bajnóczi Piroska (Dobai Dávidné):

„Fejünk fölül simogatnak az áldott, szent szelek” –
monDÁVIDámenpaPIROSKAland

Balogh Veronika: Dr. Merényiné Balogh Veronika vagyok, ötvennyolc éves, nagymama. Budapesten élek, a Józsefvárosban. Tokaj-Hegyalján nőttem fel, egy cigánytelepen, mert apám muzsikus családból származott. Anyám baranyai sváb, az olvasás szeretetét tőle örököltem.

Mindig vonzott az irodalom, és ebben nagy szerepe volt Molnár Jenőné Sárka néninek, aki Tarcalon tanított az általános iskolában. Később az uram, Dr. Merényi László történész kandidátus biztatott, hogy küldjek be írásokat szerkesztőségeknek. Az első novellám 1986-ban jelent meg Asszonyom, legyen erős címmel. 2002-ben, esti tagozaton végeztem a főiskolát magyar nyelv és irodalom szakon. Már előzőleg is gyakran vettem igénybe nyelvi lektorként, például a Felnőttoktatási és -Képzési Lexikon munkálatainál.

Eddig még csak prózám jelent meg. Meséimet nagyon szeretik az unokáim, szerkesztettem is már mese- és versantológiát.

Bazsó Éva Andrea (Korin): Budapesten születtem, jelenleg Szigetszentmiklóson élek a családommal.

Ötödik éve írok. Hálás vagyok ezért, nagy ajándék az életemben. Mint egy álom, hisz írói nevem: a Korin is álomból született. Lélekhangok, melyek a szeretetről szólnak. Mert a befelé figyelés valóban Isten világa. S abban a bennünk lévő rész érzékelése valami olyan tapasztalás, ami megfoghatatlan, mégis valóságos csodálét. A bennünk lévő ima visszhangzik a másik ember szívében.

Honlapomon megtalálható néhány versem, a szerepléseim és megjelenésim: <http://korinversek.blogspot.hu/>

Benedek-Nikli Hunor: Benedek-Nikli Hunornak hívnak. Tízéves vagyok. Győr mellett, Mosonszentmiklóson élek a szüleimmel és két kisebb testvéremmel. A helyi Széchenyi István Általános Iskolába járok. Nagyon szeretek tanulni, a matematika a kedvencem, ebből versenyeken is részt szoktam venni. Érdekel a zene, zongorázok, furulyázok és gitározok. Ha időm engedi, akkor az evangélikus templomban orgonán tanulok játszani. Jövőre klarinétozni fogok. Öt éve néptáncos vagyok. Nagyon szeretek verseket írni. Remélem, egyszer én is megbecsült versíró leszek. Egyik legnagyobb vágyam, hogy robotikát tanulhassak.

Boda Zsófia Borbála (Buksi): 1981. április 7-én születtem, Tatabányán. Általános iskolai tanulmányaim után a tatai Eötvös József Gimnáziumban fejeztem be, 1999-ben. Miután nem vettek fel az Állatorvosi Egyetemre, így a PATE állattenyésztő mérnöki szakán voltam diák közel kilenc hónapig, majd a győri SZIF-en és SZE-n végeztem el főiskolai szinten a környezet- és települmérnöki szakot. 2005 áprilisától 2013 májusáig a Komárom-Esztergom Megyei Kéményseprő KFT-nél dolgoztam mint műszaki előadó és kéményseprő mester. 2013 májusától a Tatai Állatgyógyászati Központban dolgozom, mint állatorvosi, állategészségügyi szaksegéd. Szabadidőmben vívok, párbajtőrözök és kardozok, mindezeket amatőr szinten űzöm, kisebb-nagyobb sikerekkel. 2008 nyarától írok verseket, már négy kötetem jelent meg.

Bodó Csiba Gizella: Budapesten élek több mint négy évtizede. Az írás fiatalon „szerelem” volt, ma lehetőség az összegzésre. Tizenhat önálló kötet, hat elektronikus könyv a MEK-en, jelenlét számtalan antológiában. Irodalmi folyóiratokban jelennek meg írásaim, fotóim. Munkáimért irodalmi díjakat kaptam több alkalommal. Hiszem, hogy a szép szó nem vész el, és egy-egy vers elgondolkodtatja mindazokat, akiknek lelki táplálékra van szükségük. Egy korábbi könyvem záró sorait ma is vallom: „Ha egyetlen mondattal, szóval valakinek adni tudtam, vagy segíthettem az útján, már nem volt hiába, hogy kitártam szívem diktálta gondolataim kapuját.”

Bubrik Zseraldina: Miskolcon születtem, első írásaim a helyi újságban jelenetek meg. Hat éve költöztem Budapestre, ahol novellákat kezdtem írni. Először olyan témákat választottam, melyeket átéltem, de már kitalált történeteket is írok. Krimikedvelő vagyok, de az írásaim inkább novellák. Már a mesék felé is tekintetek, egy mesém meg is jelent. Szeretném elérni, hogy egyszer saját könyvem jelenjen meg.

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasút-tól mentem nyugdíjba, 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dó-con, Szegeden és Budapesten végeztem. Önálló köteteim: Fényben és homályban (versek, 2007), Sugarak az őszből (versek, 2008), Felfeszülve a szivárványra (versek, 2010). Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint harminc antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat. Elismeréseim: Pro Bono díj (2008), Déli Tükör díj (2008). Tagság: Szegedi Amatőr Alkotók Köre (titkár), Pécsi Művészkör, Miskolci Irodalmi Rádió.

Czégény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgy is mondhatnám: szeretem. Mindig lenyűgözött a zenéjük, a dallamuk, a lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat írásaimért. Alapító tagja vagyok a városunkban működő Kertész László Hajdúsági Irodalmi Körnek, tagja vagyok a Barátok Verslistának, az Irodalmi Rádiónak. Verseim különböző antológiákban, folyóiratokban találhatók meg. Első verseskötetem, a Fénytérben című, 2009-ben jelent meg. A második – Ecsetvonások címmel – 2012-ben. Ugyanebben az évben kaptam meg az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat „Közösségért” kategóriában.

Csetneki Juhász Balázs: 1947-ben születtem Tiszalúcon, BAZ megyében. Miskolcon laktam, itt végeztem el iskoláimat, majd a Debreceni Orvostudományi Egyetemen végeztem 1972-ben. Két szakvizsgát szereztem üzemorvostanból, majd háziorvostanból. Nős vagyok, feleségem nyugdíjas orvos. Az egyik lányom orvosi egyetemet végzett, a másik jogi egyetemet. 1990-től 1996-ig polgármester voltam a szomszéd településen, Sajópetriben. 2014.január elsején Sajóládi körzeti orvosi munkámat - harmincegy év után – befejeztem nyugdíjba vonulás miatt. Részt vettem a „Tiszta szavak ereje 2014” c. versíró pályázaton.

Csordás Barbara: Pesti lánynak születtem, 1984. október 20-án. Kápolnásnyékre, haza, szinte a fejemet lehajtani térek, ahol Vörösmarty Mihály szelleme időnként körbeleng, s így ücsörögve záporozni kezdenek a betűk a papirosra. Ez két és fél évvel ezelőtt kezdődött, egy szerelmi csalódás feldolgozása közben, akaratlanul. Elmerülök a szépségekben, az ízekben, elmerengek a műzsáimon, s ha megrohannak az érzések, megpróbálom őket körülírni. Hivatásom a méregkeverés, a vegyészet a munkám, és benne doktorjelölt vagyok. Verspályázatokon 2013 januárjától kezdtem részt venni, az Éden Művészeti Hálózathoz, az AMME Művészeti Egyesület, illetve a miskolci Irodalmi Rádió versenyein helyezéseket értem el. Később a Barátok Verslista, a Garbo Kiadó, az Aposztróf Kiadó és a Holnap Magazin antológiájában jelentek meg műveim. Az Ars Poetica Művészeti és Versklub tagja vagyok 2013-tól kezdve. Irodalmi előképzettségem nincs, pár hónapja kezdtem verstani alapismereteket tanulni, illetve irodalmi műhelybe járni, remélve, hogy fejlődésem az eddig tudattalanul írt költeményeimet magasabb szintre emeli. Továbbá az idei évben meghívást kaptam a Muzsikusz Rádió Irka című irodalmi műsorába is.

Dittrich Panka: Győrről élek és dolgozom. Hobbiból írok. Érzelmekről, vágyakról, reményekről és emberekről szólnak az elbeszéléseim. Eddig egy prózai kötetem jelent meg Rácsok a gyerekszoba ablakán címmel, R. Dittrich Anna néven. Idén az Ünnepi Könyvhéten került bemutatásra verseskötetem Dittrich Panka néven, címe: Csendhajó. Az alkotás szívbeli megnyilvánulást jelent számomra. És a lélek kinyílását: adni magamból valamit másoknak.

Dobosi Valéria: Gyermekkorom óta írok, magamnak. Elkerültek a lehetőségek, hogy megmutathassam írásaimat azoknak, akik a mai világban még arra „vetemednek”, hogy verset olvassanak.

Az utóbbi időben pályázatokon indulva sikerült szétszórni néhány írásomat. Verseimben főleg a mindennapi, emberi kapcsolatok kapnak helyet. Érzések, érzéketlenség, indulatok, kihívások. Ezek mellett megérint még a természet örökös csodája. Egy tengerparti templom látványa beleég retinám rejtett zugaiba, és addig nem bírom feledni, míg elképzelt gyönyörűségét papírra nem vetem.

Dobrosi Andrea: A versírást tizenhét évesen kezdtem el. Firkálgattam ezt-azt, később írásaimat átadtam a fióknak. Ezek a kis szösszenetek aztán itt-ott napvilágot láttak. Olyan ez, mint a levegő. Létalap. Átköltöztem soraimmal a világhálóra. Egy-két antológiában szerepelek ugyan, de önálló kötetem nincs. Aki akarja, megtalálja a nyomokat, amik hozzám vezetnek. Több kedvencem van. A klasszikusok közül pl. Reményik Sándor, Dsida Jenő, a kortársak közül pedig Kamarás Klára, Hepp Béla. Nemcsak a versek bűvölnek el, prózában is kipróbáltam magam, szívesen írok aforizmákat. Hiszem, hogy az élet mindig megadja a lehetőséget, hogy kiteljesedhessünk benne. Hogy megtaláljuk-e, az rajtunk múlik...

Domin Jolán: 1942-ben születtem Máramaros-Borsán. Az első megőrzött versem hozta meg azt a belső indítást, hogy írjam meg saját és családom élményeit, sorsát. Hol prózai, hol verses írások születtek. Sorsomat istenbe vetett hitem alakította, és végtelen bizalmam a jóságban és a szeretet erejében, melyet folyamatosan kaptam a családomtól, barátaimtól.

Hiszem, hogy megmaradásunknak a Földön a családi élet az elsődleges feltétele. Szeretném, ha írásaimat olvasva a kedves olvasó látná, hogy sohasem szabad feladni, és az élet hanyatló egén is fényesen süthet a nap.

Köszönettel tartozom Pavelczák Ágnes barátnőmnek, Köllő Miklósnak, és Kréher Péternek, akik biztattak, hogy merjem az irodalmi életben is vállalni magamat.

(Feketéné) Áfra Piroska: Végzettségem szerint pedagógus vagyok. Viszonylag kevés írói múlttal rendelkezem, mindössze hét hónapja tevékenykedem ebben a közösségben. Gyerekeknek, felnőtteknek egyaránt írok.

Költészetem a hétköznapiak legszerényebb mozzanataiból és élményeiből építkezik, és azt az embercsoportot célozza, akik hozzám hasonló értékrendet és lelkiületet képviselnek. Akik érzékelik a közvetlen világunkban megjelenő elidegenedést ember és ember között, illetve ember és természet között

Gyerekeknek szóló verseim a gyermeklíra népszerűsítésére, illetve a költészet általi gyönyörködtetésre hivatottak.

Verseim számos antológiában, folyóiratban jelentek és jelennek meg folyamatosan. Egy saját kötettel is büszkélkedhetek, melynek címe: Gesztenyevirágok. Óvodások és kisiskolások számára írt költeményeket tartalmaz, színes illusztrációkkal tarkítva. Hiszem, hogy írásaim nyitott szívekre találnak, egyre több ember vesz a kezébe könyvet, és olvas kortárs irodalmat...

Golán Angéla Gabriella: 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek.

Már gyermekkoromban többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től kezdtem el próbálkozni a gondolataimat és érzelmeit németül leírni. E mellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. 2004-ig azonban inkább passzívan használtam a magyar nyelvet. Kislányom születése után viszont az aktív anyanyelvhasználat mindennapossá vált, és nagy örömmel vettem észre, hogy a gondolataim egyre sűrűbben magyarul fogalmazódnak meg. Így kezdtem el szabadidőmben az élet sokrétű befolyását magyarul is feljegyezni.

2008-tól tagja vagyok a Barátok Verslistának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban je-

lentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján, az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Gósi Vali: A legmélyebb sorstragédiának, a gyermekem elvesztésének feldolgozhatatlan, szükségszerű, szinte véget nem érő – immár évtizedes – magányában az éjszakai töprengések élet és halál kérdésein, vagy valami különös kegyelemből adódó készítésre történhetett, hogy e szenvedés idővel – észrevétlenül – tollat tett a kezembe: írjak a titokzatos taburól, a megrendítő gyászról, majd a túlélésről, botladozásaimról a lélek útvesztőiben. Lélekúton járok, hallgatva a különös készítésre, és írok e benső utazás fájdalomából fakadó létélményeiről, de a bizonyosságról is – mert megtapasztaltam –, hogy van remény a gyászoló anya számára is.

A fásult bénultság, a túlélés vágya és a kapaszkodás, majd megint földre zuhanás, és újra a fény felé fordulás ismétlődő stációit megélve születtek a verseim a lét-nemlét kérdéseiről, de a vágyott örök körforgás – test és lélek, az ember és a természet újjászületésének – hitében és reményével.

Útközben újra élni tanulok: megélni örömet és bánatot, mosolyt és könnyeket, magasságot és mélységeket. Keresem az igazságot, csodálom a hó és a fény tisztaságát, az élet és a halál megfejthetetlen titkait – a sírás és a csönd körforgásának misztériumában. A vers ritmusa számomra a lét dallama – a boldogság és a fájdalom muzsikája. Nekem a vers a lelkem is.

2012-ben jelent meg Halkuló hiány című verseskötetem, amelyben életutamnak e nehéz, fájdalommal teli, mégis fontos szakaszáról gyűjtöttem össze verseket, amelyek itt (is) olvashatók: <http://mek.oszk.hu/11500/11515/11515.pdf>

Györke Seres Klára: 1933-ban születtem Kolozsváron. Diplomámat Moszkvában (ösztöndíjasként), majd Kolozsvárott, a

Bólyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szereztem (orosz, magyar és román nyelvekből). 1988-ban – visszahonosodván Magyarországra – tovább képeztem magam a gyógypedagógia, autizmus, logopédia és általános diagnosztika szakterületein. 2001 óta írok (verset, prózát). Irodalmi Körök (Krúdy, Kláris, Táncsics, KEK, Tamási Lajos, Váci Mihály, Barátok Verslista) tagjaként pályázatokon Nívódíjakat, Írói Art Aranyoklevelet, emléklapokat, helyezéseket nyertem. Antológiákban, irodalmi lapokban, honlapokon jelennek meg az írásaim. Megjelent köteteim: Álomkert (2005); Rímek, Szép az élet (2006); Álmaim, Emlékeim (2009); Quatrain (2010); Séta apával (2012); Mint az úton, Ha kérditek (2013).

Hajdu Mária: Hajdu Mária írói néven publikálom az írásaimat. Verseket, prózákat és meséket alkotok. Saját honlapomon (www.hajdumaria.hu) kívül több irodalmi társaság lapján, nyomtatott irodalmi lapokban és antológiákban olvashatók, főleg a költeményeim. Eddig két nyomtatott kötetem jelent meg, mindkettőben versek és prózák is olvashatók. Leginkább a természeti szépségek, a szerelem, a barátság vagy más költők művei ihletnek versírára. A prózák pedig megtörtént vagy kitalált események szülöttei. Mind olvasható a honlapomon.

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöttem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló éveket éltünk meg. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapijaimat. Az írás gondolata lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az írott szót, a verselést körülbelül 1990 óta művelem; nagyjából húsz éve kapcsolódtam be – „firkáim” révén – különböző magyar honlapok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok, és operátorként is segítem a Lista éltét és a hétköznapijait is. 2005-ben jelent meg Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján című önálló kötetem.

2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat.
2012-ben közösségi munkámat Különdíjjal ismerték el.

Inoka Péter: 1982 szeptemberében születtem Budapesten. Ének-zene tagozaton tanultam az általános iskolai évek alatt, s később olasz kéttannyelvű osztályban tettem érettségi vizsgát. Máig csak a fióknak írtam verseket, bár diákéveimben számos zeneszöveget írtam különböző zenekaroknak, s zenészként is kivettem életükből a részem. 2006 óta Magyarországtól távol, a braziliai São Paulo városban élek. Számomra az írás a legfontosabb kapocs szülőföldemmel és anyanyelvemmel. Egy kapocs, ami enyhíti és segíti elviselhetőbbé tenni a honvágyat és a távolságot otthonomtól és szeretteimtől. A művészet a hobbim és belső elhivatottságom is egyben.

Jalcs Irén: 1963-ban Vásárosnaményban születtem. Tizen-négy éves korom óta Budapesten élek, a számomra oly kedves városban. Magammal hoztam a vidék szeretetét, a gyermekkoromat meghatározó emberek emlékét. Fiatalon sok ifjúsági lapnak írtam, majd hosszú szünet után, három éve kezdtem el újra írni. Évtizedeken keresztül gyűjtöttem azokat a történeteket, amelyeket megosztok olvasóimmal. Több internetes oldalon olvashatók ezek a történetek. Sokan mesélik el az életük egy-egy pillanatát, és én – ezt továbbadva – hiszem, hogy tudok segíteni, mert a mottóm az, hogy „az én történetem a tied is lehetne, és lehet, hogy a te történeted már velem is megtörtént”. Hiszek a szeretet erejében, ami csodákra képes, és a mai nehéz világban nagy szükség van csodákra. Életem legnagyobb boldogsága az, ha írhatok és segíthetek embertársaimnak. Már több antológiában jelent meg írásom. Tagja vagyok a Cserhát Művészkörnek. Írásaimat a Kör arany Art-díjjal ismerte el.

Jártó Róza: 2008. december 24-én este írtam meg életem első prózáját, Töltött káposzta címmel, ami az eddigi pályafutásom legsikeresebb írása lett. Több antológiában, magazinban és újságban is megjelent. 2013-ban pedig a Boundless című nemzetközi antológiában, angol nyelven, Adam Halemba és Artur Zbikowski lengyel, Gilberto Pereira brazil, Kay Lieker német, Luis Miquel Pereira Lopes portugál, Maria Kapsi görög, Petrus Gheorghe román alkotók munkáival együtt.

A 2009. évben Bagoly őr, vigyázz címmel, jelent meg az első könyvem, amely megalapozta az ismeretségem a írók világában. 2013-ban kedves barátommal, dr. Kovács Gyulával megalapítottam a Róza & Julius Kiadót. Első munkák a LoveNet Az internetes ismerkedés világa címmel megírt könyvem, 2014 évben pedig a Golgoták és kisdedek című novelláskötetem.

Mégis azt vallom, hogy senki sem születik írónak, de még költőnek sem. Én is egy hétgyermekes családban nőttem fel. Apukám 1945 után fűtő, később mozdonyvezető lett. Anyukám pedig minket, gyerekeket próbált emberré faragni.

Debreczeni Dénes Istvánné a nevem. Születési nevem Varga Róza, édesanyámat Jártó Annának hívták. Utóbbi kettőből tevődött össze az írói nevem: Jártó Róza.

Kamarás Klára: Pécsett születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Gyerekkoromtól vonzott az alkotó munka, de nem volt elég önbizalmam, és a vidéki elzártság is késleltette, hogy műveimmel kilépjek a nyilvánosság elé.

Kaskötő István biztatása és a számítógéppel való megismerkedés segített hozzá műveim publikálásához. 2002 óta a www.kalaka.com szerkesztőségi tagja vagyok. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Barátok Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítéltek a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ban az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem. Tizenhat nyomtatott és két elektronikus önálló kötetem van.

Keszy-Harmath Dániel: Harmincadik évét taposó fiatalember vagyok, aki lélekben még néha tinédzser. Nem is csoda, hisz napjaim többségét közöttük töltöm, középiskolai magyartanárként, immáron hét éve. Mint pedagógus rengeteg mindennel foglalkozom: versenyfelkészítés, tehetséggondozás, rendezvényszervezés, és különös figyelmet fordítok az írással kacérkodó fiatalokra. Én magam is régóta írok, amióta csak az eszemet tudom. Több éve tagja vagyok a Barátok Verslistájának, mellette alkalmazott nyelvészeti doktori tanulmányaimat végzem az ELTE-BTK-n. Szeretek utazni, főzni, sorozatokat nézni, és szeretek szeretni.

Kiss Angéla (Mimangi): Kicsit romantikus vagyok, mert szeretek álmodozni, de mosolyt és könnyeket is csaltam már az emberek arcára. Szeretem elhitetni, hogy vannak még csodák, és a megtört léleknek tartani a vállam, míg a sírásból mosoly fakad. A szikrázó napsütés vagy a sötét éjszaka – melyek botladozó utamat kísérik – rólam fecseg, mesélni készlet.

Voltak pillanatok, amikor úgy éreztem, porba hullott a lelkem, de sokat segített, hogy tovább tudtam lépni a feledés útján. Mindig álmodozó lány maradok, hiába tudom, hogy nem tökéletes a világ. Én sem vagyok az. Hiszem, hogy akkor kell erősnek lenni, mikor minden összedőlni látszik, hogy holnap új nap virrad. Hiszek a csodákban... – ezekről írom a verseimet is. Honlapomon olvashatóak az összegyűjtött verseim, valamint jelen vagyok a Barátok Verslista honlapján és kiadványaiban is.

Koncz-Kovács Anna: Konczkovácsiában a helyzet változatlan. Novelláskötet csak fejben, baba-mama otthon, disszertáció nem létező vázlatai a fiókban, vidéki élet még mindig a hátaamon. De hopp, a változás falusi csatornázás-törmelékes szagú szele közeleg a gyermekzárás ablakon: az egyre sűrűsödő írások lassan átfolynak a hallócsontocskáimon át egy szimpatikus

nyomdába, a harmadik főállású anyai év munkahelykeresésért kiáltó közelségben várakozik, az egyetemi aktív félév és abszolutórium közeledő távlatban lógatja a lábát, s állandósult a küzdelem azért, hogy a „családi ház nagy telekkel” ingatlanhirdetésből előbb-utóbb „doktor dolgozó babérkoszorús sikeres író-anyuka egy városi lakásban nagy nyarakkal” éljen.

Kordély Mária: A XX. század derekán születtem egy Somogy megyei kis faluban. Tizenhárom éves koromig Öreglakon éltem és tanultam, majd a fővárosba kerültem, ahol ottfelejtettem magamat negyven évig. 2000-ben a Pénzügyminisztériumban dolgoztam, és onnan kerültem rokkantnyugdíjba. Jelenlegi férjem révén kerültem Pécsváradra, ahol 2004 óta élek. Korai nyugdíjba kerülésem és a felszabadult idő miatt komolyabban kezdtem foglalkozni az írással. Saját kiadásban, 105 oldalon jelentettem meg első verseskötetemet, mely a „Lelkem rezdülései” címet viseli. Az idén pályázat útján bekerült egy novellám a „Beteg voltam, meggyógyultam” c. antológiába. Megjelentem a „Fény és Árnyék” című antológiában is, ahová szintén novellával és öt verssel pályáztam. Számomra mindkét pályázat azt igazolta vissza, hogy érdemes az írással foglalkoznom. Az állatok és virágok szeretete mellett egy kicsi konyhakerttel is foglalkozom, és ha megszáll az ihlet, akkor leülök a számítógép elé, és írok.

Kutasi Horváth Katalin: Középiskolai magyartanár vagyok. 1968. november 21-én születtem Budapesten, azóta is itt élek. A József Attila Gimnáziumban érettségiztem. Tanítóként kezdtem, majd az ELTE Tanárképző Főiskolai, később Bölcsészettudományi Karán diplomáztam.

Szenvedélyesen járom a természetet, miközben egyre kínálnak a fotótémák, de kedvelem a nyelvi játékokat is. Mindig is érdekelt az írók emberi oldala. Idén kezdtem el novellákat írni, miután sok élményanyag halmozódott fel bennem, ráadásul megtapasztaltam környezetem szókincsének beszűkülését.

Az írással szeretném én is átvinni a magyar nyelv értékeit a túlsó partra... A pénzvilággal, a divattal szemben hiszek az ésszerűségben, a szabad lélekben, az önzetlenségben és a szív szavában.

Kühne Katalin: Elődeimről, a természetről, változó világunk gondjairól írok verset, esszét, novellát. Köteteim: Családi album, Jel a sziklán, Idősíkok, Levendulák illata, Szóljanak akkor is, Fénnyel teli téli sötét, Pantheon, Kagylóhéjban, Gyújtatlan gyulladnak. Olvashatnak a 7torony, az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Pólus, a Szóljanak, a Könyvműhely honlapján, valamint 16 antológiában, több CD-n, a Klárisban, a Kaptárkövekben. Tagja vagyok az IR-nak, a 7torony-nak és a Verslistának.

„...s végül kijössz a fényre, gazdagabban, mint ahogy belementél. Aki ezt tudja, mindig derűs, bármilyen nehéz helyzetbe kerül.” (Müller Péter: Gondviselés)

Lám Etelka: Szentendrén születtem, az egész családom apai és anyai ágon innen származnak. Itt szívtam magamba a művészet szeretetét a festőkön és a szobrászokon keresztül. Korán, úgy kilencévesen kezdtem könyveket olvasni, szinte se nem láttam, se nem hallottam, amikor egy könyv a kezembe került.

A Ferences Gimnáziumban végeztem tanulmányaimat. Majd Budapestre kerültem, és férjhez mentem. Ezután Svédországban telepedtünk le, és ma is itt élünk. Mikor nyugdíjba kerültem, meséket kezdtem írogatni. Rájöttem, hogy talán tudok adni valamit a fiataloknak. Mivel nehéz világban élünk, rá kell nevelni a gyermekeket, hogy szeressük egymást, és adjunk segítséget a gyengébbeknek.

Szeretem a természetet, és nagy élményt nyújt számomra az utazás a világ bármely sarkába. Titokzatos világ számomra a csillagászat; szívesen barangolok a régi civilizációk történelmé-

ben. A magyar nyelv és irodalom is nagy helyet foglal el a szívemben. Mivel harmincnégy éve élek külföldön, újra kell csiszolnom a szókincsemet. Remélem, hogy minden nap gazdagíthatom anyanyelvem kincsestárát a szép magyar beszéddel és írással.

Longhera: Dombyné Szántó Melánia vagyok. 1945-ben születtem a mindent felzabáló háború utáni felszabadulásban. Szüleim Erdélyből menekült pedagógusok voltak, akiknek vagyoniuk a határ túloldalán maradt, de tisztességüket, munkabírársukat, emberszeretetüket s izes székely beszédüket magukkal hozták, s nekünk – az öcsémnek és nekem – örökölték. Gyermekkoromtól kezdve fő szórakozásom a rajzolás volt, így lettem én matematika–rajz szakos tanár. Szerettem tanítani, mindent átadni tanítványaimnak, ami igaz érték. Tanítottam általános iskolában, szakkört is vezettem, majd iskolát alapítottam a szülőkkel összefogva, melyhez Barcsay Jenő mester, Kossuth-díjas festőművész adta a nevét. Az iskola vezetése, a tanítás, a kirándulások, a nyári néprajzi-rajz alkotótáborok szervezése és vezetése; kiállítás-rendezések, játékonysági estek, táncházak, kézműves foglalkozások szervezése... lassan minden időmet lekötötték, s a munkába temetkezve elfeledkeztem magamról. Így történt, hogy mind a képzőművészettel, mind az irodalommal való fiatalkori próbálkozásaim intenzív folytatása nyugdíjba vonulásom kezdetére, 2001-re tehető.

Azóta volt már több kiállításom Pécsen, Mohácson, Cegléden, Budapesten. Képviseimből a Falfirkák című kis verses füzet adott ízelítőt, mely 2005-ben jelent meg a Hetedhét Határ gondozásában. Verseimet az édesanyám iránti tiszteletből Longhera néven jelentetem meg.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécsen jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben.

Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött, egészen 2014. január 1-jei nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvetterületen. 1975 óta Csepelen lakunk. Két gyermekem van. Tamás híradástechnikai mérnök, Ági közgazdász. Írásaim több irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Szívesen fordítom német költők verseit. Különös szeretettel Heinrich Heine és Christian Morgenstern költők írásait kedvelem. Írásaim megtalálhatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon. 2010-ben megjelent a kötetem „Emlékeim hullámai” címmel, magánkiadásban. A mek.oszk.hu/10500/10550 címen olvasható a MEK-en. Tavaly is megjelent egy írásom „Életképek életemből” címmel (mek.oszk.hu/11500/11507) a Magyar Elektronikus Könyvtárban. 2014-ben részt vettem a Tiszta szavak ereje című versíró pályázaton.

Mukli Ágnes: Mukli Ágnes vagyok, tíz éve jelennek meg verseim. Két önálló kötetem van: Hajnali küszöb (2007), Kristálypohár (2014). Szeretem a szép verseket – olvasni és írni egyaránt.

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Az írással gyerekkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete amolyan családi örökség. 2005 óta jelennek meg írásaim különböző irodalmi portálokon és antológiákban. Előtte a 70-es években írtam komolyabban Kiss Tamás biztatására, hogy igenis, érdemes ezzel foglalkoznom. És soha nem bántam meg, mindig is írtam, de sok-sok írásom elveszett. Gyerekkoromból néhány megmaradt, ezek közül valahány nyomtatásban is megjelent. Nagyon pesszimista ember vagyok, ezt tükrözik az írásaim is.

Müller Szilvia: Tizenhét éves vagyok. Alapfokú tanulmányaimat a törökszentmiklósi református iskolában végeztem. Jelenleg a tiszaföldvári Hajnóczy József Gimnázium és Humán

Szakközépiskola diákjaként tanulok. A szüleimmel, három fiútestvéremmel és nagyapámmal élek Kengyelen. Terveim szerint tanár vagy pszichológus lesz belőlem, de erről még nem döntöttem. Régóta írok már novellákat, verseket. Szabadidőmben hastáncra és lovagolni járok. Egy helyi zenekar, a Gittilet vokálisa és énekese vagyok – immár negyedik éve. Legnagyobb örömömre akármibe kezdek, a szüleim támogatnak, és ezzel ellensúlyozzák szerény, szerelem nélküli életemet.

Naszvadi Sándorné: Nem könnyű a bemutatkozás, és bár záporoznak az élő szavak, ha magamról kell írnom, a klaviatúra néma marad. Élek, mint más, de elébe megyek, és nem várom a csodát. Szeretet-világomból próbálok minél többet adni: prózában vagy versben a gondolataimat megmutatni, segíteni, gyógyítani vele. Hirtelen ennyit rólam. A többiről a munkáimból értesülhet az olvasó, hiszen tudjuk: sok beszédnek, sok az alja.

Németh Noémi: 1973-ban születtem Tatán. Jelenleg Dunaalmáson élek, egy Komárom-Esztergom megyei településen. Civilben idegenforgalmi referens a szakmám. Két gyermekem van. Szerzői pályafutásom 2012-ben kezdtem prózai darabok írásával. 2013-ban két prózám jelent meg a Discovery Vip Media Kiadó gondozásában, az Antológiában. Egy versem az online sajtóban is megjelent (www.magyar.no.hu).

Írói vénám 2013-ban a versírás felé fordult, jelenleg is verseket írok. Célom egy önálló kötet megjelentetése, amin jelenleg is dolgozom.

Németi-Vas Katalin: Születésem óta Debrecenben élek. Az irodalommal viszonylag korán, már gyermekkoromban kezdtem kacérkodni. A versek mellett igen széles körben próbálkoztam más műfajokkal, úgymint: mese, novella, krimi, sci-fi

történetek. Megjelent írásaim: Nem vagyunk egyedül (sci-fi novella, Új Galaxis Magazin, 7. szám, 2005); férjemmel közös verseskötetünk (2009); Szeretnék egy mesét (mesekönyv). 2010-től számos antológiában jelentek meg verseim, novelláim, többek között a Sodrásban című antológia-sorozat 2011-es kötetében is.

Németi Zoltán: Debrecenben élek és alkotok. A kilencvenes évek óta foglalkozom írással, kezdetben verseket írtam, majd novella- és regényírás következett. 2008 óta önálló köteteim és számos antológiában verseim, novelláim jelentek meg. Régóta jelen van írásaimban a filozófia és a hagyományos versírás formabontása: a szabadvers, vagy canto műfajait részesítem előnyben. A science fictiont illetően: mivel ebben a műfajban írok, egy új stílust próbálok bevinni a köztudatba. „Telítettsége” és magas mércéi miatt ez a műfaj – az idő előre haladtával – egyre nagyobb kihívás, de motiváció is egyben.

Ordas Andrea: Idén leszek ötvenéves. A verseket kisgyerek-korom óta szeretem. Kamaszkoromban kezdtem dalszövegeket írni, amiket a zenekarommal adtunk elő, Gyerekszínészként kezdtem a „művészi” pályafutásomat, később amatőr színját-szóként folytattam, majd jött a zenekar, és később jazzballettoztam is. Ezek után tíz évig dolgoztam a Budapesti Kamaraszínházban. Később – miután felneveltem a fiamat – fordultam ismét a versek és próza felé. Manapság egyre gyakrabban írok – az íróasztalomnak.

P. Borbély Katalin: Pálmai Miklósné vagyok. 1967-ben születtem Debrecenben. P. Borbély Katalin néven írok. Jelenleg Hosszúpályiban élek. Tagja vagyok a helyi alkotó körnek, a Klárisnak, a Miskolci Irodalmi Rádiónak. Elsősorban prózát írok az életemről és a világ dolgairól. Írásaim megjelennek a

Klárís újságban és antológiákban, a Tükörképünk, az Örömzene, az IrodalMatt a magyarnak és az Így születik a vers, a Sodrásban, a Fényszivárgás című kötetekben, valamint a 7torony irodalmi portálon.

Pap Mária: Plósz Andrásné, Pap Mária vagyok, írói névként a lánykori nevemet használom, 1950. október 12-én születtem Pátróhán, negyvenegy éve Gégényben élek, vidéki vagyok. A világ legszebb hivatása volt az enyém, magyar – orosz – német szakos pedagógusként a helyi általános iskolában tanítottam harminchét éven át. Öt éve nyugdíjas vagyok. Ha csak tehetem, olvasok, és írok is. Eleinte ünnepi beszédeket fogalmaztam, verseket, de színpadra szánt jelenetekkel is próbálkoztam, valamint elbeszélésekkel, valós, megtörtént események alapján. Még csak most keresem a bemutatkozási és megjelentetési lehetőségeket.

Papp Erzsébet (Zsike): Gyerekkoromban a jóságról írtam, a karácsonyi éjszakáról, a lepke szárnyáról. Ifjúságomban a csillagokról és a szerelemről. Öreg vagyok, sok minden történt. Megtapasztaltam az emberi gonoszságot, a karácsonyok és a szerelmek megcsúfolását, az eltaposott lepkéket. Elfáradtam, felnőttek a gyerekeim, és egy kis huncut szemű úgy szólít, hogy Mamuci. De még mindig ezekről írok. A jóságról, a karácsonyi éjszakáról, a lepke szárnyáról, a csillagokról és a szerelemről. Lehet, hogy nálam valami nem stimmel?

Petres Katalin: 1959. április 5-én születtem Budapesten, Budán nőttem föl társbérletben és egyszerű családban, ma is ebben a városrészben élek és tanítok. Az irodalom és a versek már általános iskolás koromban megbabonáztak, hála osztályfőnökömnek és magyartanáromnak Dr. Kolta Rezsőnének (Magdi néninek), majd a középiskolában Dr. Muhi Lászlóné (Zsuzsa néni) tovább fokozta szenvedélyemet. Kiskamaszként kezdtem

verselni, de felismertem, hogy kísérleteim messze vannak az igazi költők verseitől. Ezért magyar – történelem szakos tanárként végeztem, majd családot alapítottam. Később, anyaként, nagyon ritkán feltörték belőlem a versek, melyeket cetlikre írtam, főleg éjjel vagy hajnalban. A fiókok szokásos rendezgetése közben találtam rájuk, majd olvastam erről az antológiáról. Jelenleg angol szakos tanárként dolgozom egy középiskolában. Fiaim teljes családban nőttek fel, hála az istennek és a rólunk szeretettel gondoskodó férjemnek.

Quiet Artist: 1990 augusztusában születtem. A Quiet Artist művésznevet egy kedves barátnőmmel választottuk ki, ami azért is illik rám, mert tizenkét éves korom óta időnként félrevonulok és kiírom magamból a gondolataimat, amit az évek során igyekeztem egyre szebb versekkel kifejezni. Számomra az írás egyfajta lelki megkönnyebbülést jelent, a vállakon pihenő terhek súlya egyre könnyebbé válik, azáltal, hogy papírra vetem a szavakat. Azon kevés emberek közé tartozom, akiknek ez még érték a mai világban.

Riba Ildikó: Mindig fontos volt számomra az irodalom: a regények és a versek álltak és állnak ma is legközelebb hozzám. Sok-sok kedvenc költőt, íróat sorolhatnék. Ahogy sokan mások, én is írogattam diákként verseket, de nem őriztem meg őket. Gyermekeim felnőttek, Negyven év közszolgálat után, nyugdíjasként több időm van olvasásra, versírásra. Eltelt több év, mire az írásaimat már „eltettem”, és sok biztatás után mertem megmutatni. Bízom abban, hogy érzéseket, gondolatokat adhatok át azoknak az olvasóknak, akik megtisztelnek a figyelmükkel. Írásaim ez ideig néhány irodalmi portálon és tíz antológiában jelentek meg, valamint a saját blogoldalamon.

Scheau Brigitta: Szegeden születtem, itt élek, a napfény városában: a kultúra egyik fellegvára az otthonom. Vallom: „Írni jó.” – „A gondolat szabad.” Verseim jórészt spontán születnek egy-egy meghatározó élmény nyomán: leülök és írok, írok és írok. Képekben gondolkodom, szinte bármi megihlet, legyen az napfény, esőcsepp, virág, a gyermekeim: az élet egy-egy mozzanata. Ha festőként élnék, várat rajzolnék: írók, költők, színészek terveznék. Zene szólna halkán – (b)irodalomban.

Szeles György: Kissé későn kezdtem írni, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már több mint kétezer limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint száz országban, öt nyelvet jól beszélek, és néhány szót még két-három másik nyelven megértek. Éltem külföldön, kiküldetésben, Latin-Amerika egyik szép országában – rég volt, szép volt, de sok tapasztalatot szereztem.

Tíz éve már, hogy limerickeket írok, magán és nem magán kiadásban 4,1 könyvnek vagyok szerzője. A 4 a következő köteteket jelenti: Bakugrás (2004), Békaugrás (2006), Rúdugrás (2008) és a legutolsó a Távolugrás (2012). A 0,1 azt jelenti, hogy szerzőtársa voltam egy egyetemista csapatnak a Jópár Pajzán Limerick – Lányok, Fiúk s Neveik című kötet megalkotásában.

A magyar Haiku Klub és a Haiku Világ Társaságnak is tagja vagyok és Pártoló tagja vagyok a Krúdy körnek.

Szepesi Zsuzsanna: Nyergesújfalu-Szentendre lakhelyű költő, meseíró, tanár. Versei, gyermekversei, meséi jelentek meg eddig több antológiában, folyóiratban és mesekönyvekben. A Corvin Kiadó által kiadásra került Magyarok vagyunk – Eu-

rópában (Kortárs versek iskolai és egyéb alkalmakra) című antológiában is helyet kapott több verse. A ReCity folyóirat ökomese rovatának meseírója, publikál a Héttorony és az Élő Magyar Líra Csarnoka internetes irodalmi magazinban. Több pályázaton is sikerrel szerepelt, ennek nyomán a közeljövőben is jelennek meg írásai.

Nemrég csatlakozott a Váci Mihály Irodalmi Kör munkájához, új tagja a Szabolcsi Írótábornak.

Eddig megjelent kötetei: Helyettem...(2011), Vörös-sárga nyár (2012), Üzenet...(2013), Fosztlányok (2014).

Tóthné Földesi Iлона: Születtem Monoron 1937. augusztus 17-én. Szüleim korai halála miatt ötévesen árván maradtam, azóta egyedül hordozom a keresztem a szivárvány alatt. Nyíregyházán technikumot végeztem, az érzelmek mélységeiből már ekkor írogattam verseket. Azóta is, kisebb-nagyobb megszakításokkal, amikor utolér a Múzsza, papírra vetem gondolataimat. 2008-ban jelentkeztem a „Görbe Kör” irodalmi portálra, ahol befogadtak. Magas volt a mérce, ami által rengeteget tanultam, fejlődtem. Azóta több portálon is jelen vagyok, több antológiában jelentek meg verseim. A 2014 elején kiírt haikupályázaton elismerést nyert pályaműveim megjelentek a Napút folyóiratban.

Varga Katalin: Nekem nagyon sokat jelent a kutyám. Lelkileg sokat segít, felelősséget vállaltam érte. Azt az önzetlen szeretetet, amit tőle kapok, semmi és senki sem pótolja jelenleg. Ez ad erőt sok mindenhez. Neki nem számít, hogy mozgássérült vagyok. Elfogad, vigyáz rám. Édesanyám is nagyon szereti őt. Ez az írás olyan, mintha ő diktálta volna nekem. Nehéz sorsa volt. De most jó helyre került. Olyan keveset kér ezért. Törődést, ételt, italt, közös sétákat. Jó, hogy van kutyám.

Vítál Mária: 1958. december 25-én, Kemezsén születtem. Nagyhalászbán a játékos gyermekorból felcseperedve, 1973-tól nyíregyházi lakosként a Bessenyei György Tanárképző Főiskolán szereztem diplomát. A Krúdy Irodalmi Kör, a Barátok Verslista, az Irodalmi Rádió tagjaként 2006-tól kezdtem írásaimat publikálni irodalmi-kulturális és művészeti folyóiratokban, antológiákban. Első, Igazgyöngy című verseskötetem 2008-ban jelent meg. A magyar kultúra iránti érdeklődés, annak ápolása, értékeinek őrzése jellemző a mindennapos tevékenységre. Az erkölcsi elismerések mellett számos kitüntetést tudhatok magaménak: Podmaniczky-díj (2002), Nyíregyháza Város Emlékérem(2003), FIABCI nívódíj (2004) Krúdy-emlékérem (2005), Magyar Kultúra Lovagja (2006).

Zsolnai Tímea: Veszprémben élek. Ezt a csodálatos várost választottam lakóhelyemül. Itt alkotok s próbálok meg kiteljesedni.

Képzőművészeti tanulmányaimat Budapesten folytattam, mestere Bod Éva keramikusművész volt. Miközben pályakezdő éveimben könyvtárosként dolgoztam, önkéntes munkát a helyi rehabilitációs intézetben végeztem, ahol fizikai és/vagy mentálisan sérült fiataloknak tartottam kézműves foglalkozásokat. Ekkor köteleztem el magam végleg a segítő szakma mellett, de továbbra is vonzott a művészet, az alkotás. Folyamatosan kerestem a lehetőséget: olyan tevékenység után kutattam, amelyben a művészet és a segítés egyszerre van jelen, ahol e kettőt ötvözhetem – így váltam művészetterapeutává.

2013 júniusában a sors igen nagy próbatétel elé állított: elvesztettem a kisebbik fiamat. Olyan élethelyzetbe kerültem, amelynek során saját magamon tapasztalhattam meg a művészet gyógyító hatását. A művészet segítségével próbálok talpon maradni, hogy elkerüljem a depresszióba süllyedést. A fájdalom, természetesen ugyanúgy leírhatatlan számomra is, de a festészet, az irodalom és a zene segít abban, hogy túléljem a lehetetlent...

GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Szokodi Veronika: 1984-ben születtem Pécsen. 2008-ban fejeztem be képzőművészeti tanulmányaimat a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán, mint vizuális nevelőtanár. Korábban keramikusi végzettséget szereztem. A plasztika világa nagyon közel áll hozzám, azonban jelenleg festéssel foglalkozom. Festeni intenzívebben az egyetemi éveim alatt kezdtem el, a tanulóévek alatt több műfajt kipróbáltam, de végül az olajfestés technikája vált kedvencemmé. A budapesti Kertész29 Galéria Művészklubjának tagja vagyok, szervezésükben több nagy sikerű kiállításon is részt vettem. Saját utamat keresem, ami manapság az emberi képmások, jellemábrázolások világán vezet keresztül...

A festészet mellett különösen érdekel a fotózás, a filmek világa és hobbi szinten a csillagászat.

Elérhetőségeim: szokodivera.qwqw.eu , spectral84@gmail.com.

Dezső Ilona Anna: Nagyrábén élek, a Sárrét egyik kis falujában, Magyarországon. Nagy szerelmem a festészet és az irodalom. Eddigi életem folyamán egyiket sem állt módomban tanulni, így csak ösztönösen készítem képeimet, írom verseimet, történeteimet. Az elmúlt évek folyamán elsajátítottam, oktatok is a digitális grafikakészítést, honlapokat szerkesztek. Több önálló kiállításom volt, számtalan közös tárlaton vettem részt. Képeimet évente két alkalommal zsűriztetem a Batsányi-Cserhát Művészkör tavaszi és őszi gáláin.

Írásaimból eddig hét kötetet sikerült kiadni: A világot alkotom máglyának (2010), Tündérvilág (2010), Őszi (2011), Kincs (2011), A megálmodott világ (2011), A kincs 2 (2012), Boldog, az utolsó igazi sámán (2012). A tizenkét részes füzetorozatomból eddig a következő részek jelentek meg: Az Élet színpadán (2013), A boldogság nyomában (2014), Isten tenyerében (2014). Nyomdában van a negyedik is A felhő tetején címmel. Elérhetőségem: www.dezsoili.com.

